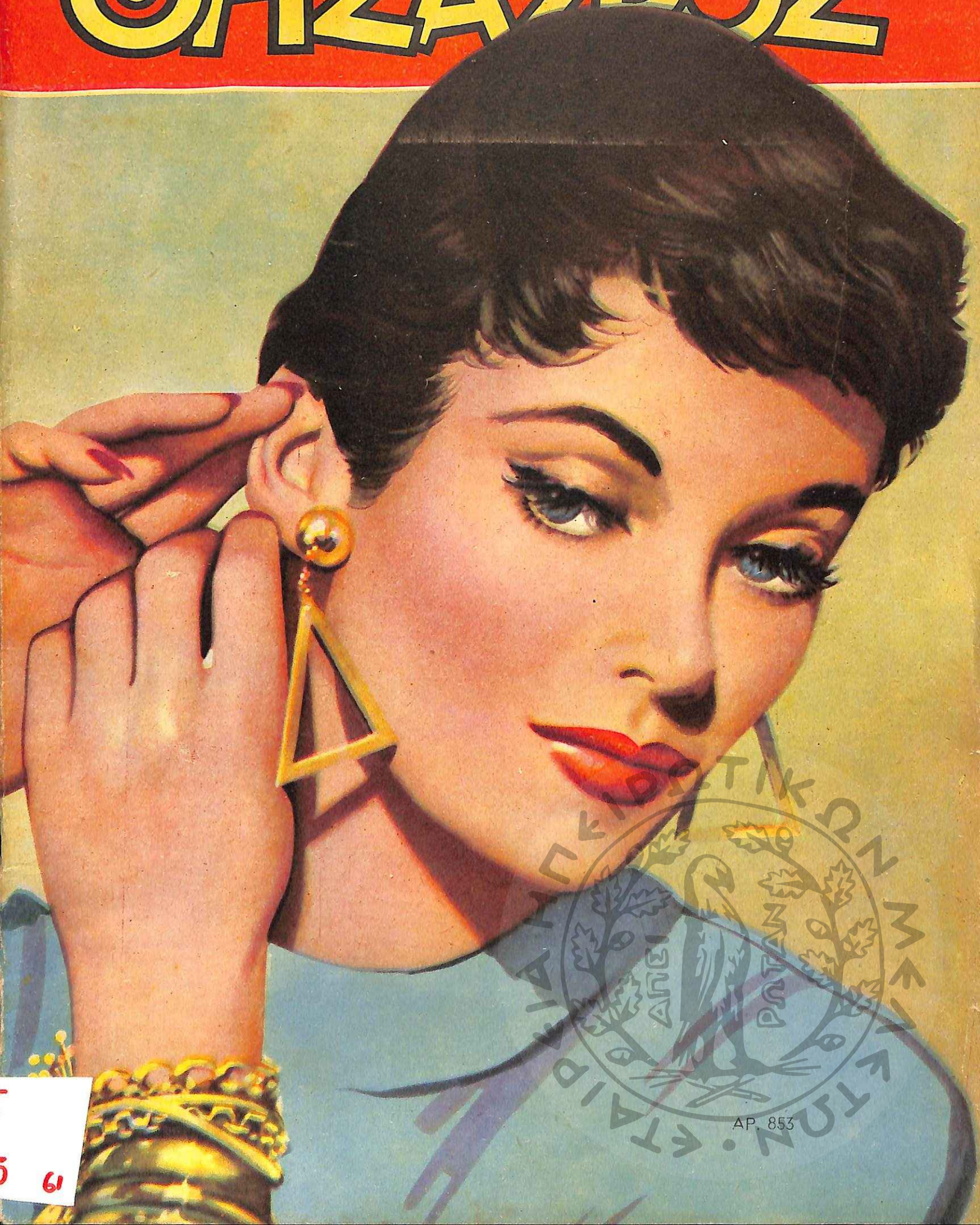

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 853

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ο Ζακ μπήκε στο διαμέρισμα και είδε την κοπέλλα. Της είπε αμέσως:

— Μάγδα!

— Πώς είπατε; απάντησε η νέα, κυττάζοντάς τον μ' αφορία.

Ο Ζακ στύλωσε τα μάτια του πάνω της. Μα ναι, αυτή ήταν η Μαγδαληνή, μπορούσε να τ' όρκιστή.

— Μα εσύ... εσύ, δεν είσαι η Μαγδαληνή;

— Λυπάμαι, κύριε, με συγχέετε με άλλη...

Τώρα η νέα είχε κοκκινίσει. Ο Ζακ όμως την θυμόταν καλά: Τά ματιά της όπως τότε, τα χείλη της, λεπτά πάνω και πύθοντα κάτω, κι έπειτα η φωνή της!

— Παράξενο, ψιθύρισε. Η νέα ξαναπήρε την εφημερίδα, πού διάβαζε.

— Συμβαίνει καμιά φορά... του είπε.

Το τρανί ξεκίνησε. Η νέα άνοιξε τα βλέμματα του άγνωστου πάνω της.

— Μάγδα... της είπε σιγανά σε λίγο.

— Δεν με λένε Μάγδα. Με λένε Έβελιν. Σας το ξαναλέω, με παίρνουν γι' άλλη!

— Περιεργό, ξαναείπε ο Ζακ. Άγνοια άλλης γυναίκας πού πολύ κι απ' τη ζωή μου και δεν την ξεχάσα ποτέ...

Σείς της μοιάζετε τόσο πολύ... Τί απογοητεύει!

— Μά για ποιο λόγο;

— Μά δεν καταλαβαίνετε; Είναι σαν να ονειρεύτηκα μάταια όλα μου τη ζωή, σαν να έκλεισα, στην ψυχή μου μια φωτεινή εικόνα...

Ενα όνειρο. Πολλά γεγονότα περνούν απ' τη ζωή σου, αλλά κάποτε τα ξεχνάς. Δεν

ξεχνάς όμως τη γυναίκα που λατρεύεις στα είκοσι σου χρόνια. Η Μάγδα, η κοπέλλα που αγάπησα ήταν όπως εσείς, ωραία, απλή...

— Άλλο είστε σίγουρη πως δεν σας λένε Μάγδα; Έγώ είμαι ο Ζακ. Δεν με θυμάστε;

— Όχι, με λένε Έβελιν, Έβελιν Μπαρόν. Κυττάξτε...

Και τούβειζε το διαδοχικό της.

— Ευχαριστώ, της είπε. Σας ζητώ συγγνώμη... Τώρα καταλαβαίνω πως τα χρόνια πέρασαν, πως γέρασα...

— Γεράσατε; Σείς; Μα δεν είστε πάνω από τριάντα χρόνια, έκανε η Έβελιν χαμογελώντας.

— Δεν είναι τα χρόνια που γενούν, είναι η απογοήτευσις. Μου φαίνεται πως χαράμισα τη ζωή μου. Μάταια έλπιζα. Σκεφτόμουν: θα την συναντήσω, θα την αναγνωρίσω αμέσως, δεν θα κάνω λάθος. Γιατί η Μάγδα, καταλαβαίνετε, είναι μοναδική στον κόσμο, και την θυμάμαι καλά, πολύ καλά...

— Αν την συναντούσατε... θα την θέλατε ακόμα;

— Φυσικά! Αυτό έλπιζα πάντα. Γνώρισα άλλες γυναίκες στη ζωή μου, μα καμιά δεν μου χάρισε το αιώνη εκείνο άρωμα της ανόψεως, της νιότης, της χαράς όπως η Μάγδα.

— Είστε αισθηματικός τύπος, είπε η νέα. Νομίζω πως αυτή η Μάγδα θα ήταν η πιο τυχερή γυναίκα του κόσμου...

Κι όμως δεν ξέρετε πού βρίσκεται.

— Ακριβώς. Είναι τρομερό...

Όταν πέρασαν τα σύντομα κι έφυγε ο τελωνειακός έλεγχος, η νέα τον ρώτησε:

— Θα μείνετε καιρό στην Έλβετία;

— Ω! λίγες μέρες. Έσείς;

— Δεν ξέρω, δεν εξαρτάται από μένα...

Ένας άντρας πήγε, και την πήρε απ' το σταθμό. Όταν η κοπέλλα είδε το τρανί ν' απομακρύνεται, ανέβηκε στ' αυτοκίνητο κι αυτός την ρώτησε:

— Όλα εν τάξει;

— Ναι, όλα...

— Και στο Παρίσι;

— Κι' εκεί...

Σε λίγο, βλέποντας τη μελαγχολική της έκφραση, τη ρώτησε:

— Τι έχεις;

— Τίποτα...

— Τίποτα; Τότε γιατί κλαίς; Τί σου συμβαίνει, Μάγδα;

— Μή με φωνάζεις Μάγδα! Νά μη με ξαναπείς πιά μ' αυτό τ' όνομα!

— Α! ναι, ξεχάσα, τ' όνομά σου είναι Έβελιν Μπαρόν. Τόσο πολύ σου άρέσει το νέο σου όνομα; Κι όμως είναι πλαστό, όπως πλαστό είναι και το διαδοχικό σου. Για μένα θα είσαι η Μάγδα!

— Φτάνει! φτάνει! Μή με φωνάζετε έτσι!

— Μα γιατί κλαίς; Θάθελα να το ξέρω. Μήπως νοσταλγείς το Παρίσι; Εννοια σου, δεν θα λείψω αιώνια από εκεί. Θα ξαναγυρίσουμε σε τρία - τέσσερα χρόνια, ώσπου η άστυνομία να μās ξεχάσει και να ταξινομήσει το φάκελλό μας στα αρχεία της...

— Δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ πια στο Παρίσι, ποτέ πια!

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του και σκέφτηκε πως όλες οι γυναίκες είναι πρεζιές, όλες δίχως εξαίρεσις.

Ο Ζακ βρισκόταν στην άστυνομία. Ο Έλβετός άστυνομός τον ρώτησε:

— Αυτή είναι; Την αναγνωρίζετε;

— Δεν ξέρω. Πέρασαν τόσα χρόνια, πού να θυμάμαι. Η Μάγδα ήταν γιά μένα μία περιπέτεια άσημαντή, έφήμερη στ' αληθινά μου χρόνια. Κάτι που ξεχνιέται πολύ εύκολα, καταλαβαίνετε;

— Κι όμως όταν σας έδειξα τη φωτογραφία αυτής της Έβελιν Μπαρόν, φωνάζατε αμέσως: «Μά αυτή είναι η Μάγδα!». Το θυμάστε;

— Ξέρετε τη φωτογραφία... είν' άλλο πράγμα!

— Δεν πειράζει. Μας τόσκασε κι' αυτή τη φορά. Μα θα δ'ήτε, θα τη συλλάβουμε άργά ή γρήγορα. Είστε έλεύθερος, κύριε, μπορείτε να ξαναγυρίσετε στο Παρίσι.

Ο Ζακ βγήκε απ' το άστυνομικό τμήμα και τράβηξε γιά το σταθμό. Ένοιώθε τον εαυτό του γερασμένο. Δοκίμαζε ένα άσθημα άπειρης θλίψεως, συμπόνιας, πού άνακατέυονταν με μιά άπόγνωση, μιά άπελπισία... Η Μάγδα!

Μιά πτυχή πικρού χαμόγελου σχηματίστηκε στα χείλη του και συνέχισε το δρόμο του προς το σταθμό.

ΠΙΕΡ ΜΟΡΕΛ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η Λυρική Σκηνή θα πραγματοποιήσει όριστικά την περιοδεία της στην Κύπρο τού Πάσχα, ή νέα στ' ένεργειες τού επιχειρηματία κ. Θ. Κρίτα.

Το κρατικό μουσικό συγκρότημα θα δώσει σειρά παραστάσεων στις τρεις μεγάλες πόλεις της Κύπρου, με όπερες και όπερέττες.

Τό άλσμονότο ήπειρωτικό χρονικό τού Άσπρέα «Κυρά Φροσύνη», πού είχε παιχθή με έπιτυχία πριν 35 χρόνια στο Βασιλικό Θέατρο με την Άγγελική Κοτσάλη στο ρόλο της κυράς Φροσύνης και τόν Ηλία Δεστούνη στο ρόλο τού Άλη Πασσά, ζωντάνεψε στο ρεαδύφωνο, έπ' ευκαιρία της Έθνικής Έορτής.

Η ήχογράφηση τού έργου, πού ραδιοσκοπιοθέτησε ο κ. Κώστας Κροντηράς, παρουσία τού μουσουργού κ. Γ. Σκλάβου, πού επένδυσε με μουσική το ιστορικό χρονικό, κράτησε 16 ώρες!

Με πολλή συμπάθεια έγινε γνωστή στους καλλιτεχνικούς κύκλους ή ξαφνική άσθενεία της Έλσας Λάμπου.

Η έκλεκτή βεντέτα τού τραγουδιού, πού δεν έγκατέλειψε τη σκηνή τού θεάτρου «Παπαϊωάννου», παρά τούς δριμυτάτους πόνους άπό τούς όποιους υπέφερε, κατά τη βραδυή παραστάση, έπεσε λιπόθυμη και άμέσως μετεφέρθη στο νοσοκομείο τού Έρυνθου Σταυρού, όπου έχειρίσθηκε γιά σκληροκοιτίδα.

Η Ρία Γκάρντινερ υπέγραψε συμβόλαιο με το θέατρο «Άκροπόλ», όπου πρόκειται να κάμη την εμφάνισή της τού καλοκαίρι.

Υστερα άπό πολύμηνο άπουσία άπό τη σκηνή, λόγω τού θανάτου της μητέρας της, πράγμα πού την ύποχρέωσε να άποσυρθή σε ένα μοναστήρι της Δωδεκανήσου, ή πρωταγωνίστρια τού μουσικού θεάτρου Ήρω Χαντά, έκαμε την επανεμφάνισή της.

Στην Κέρκυρα οι θεατρόφιλοι της έπεφύλαξαν πολύ θερμή ύποδοχή και, σύμφωνα με το έθιμο τού τόπου, μόλις εμφανίσθηκε στη σκηνή, την έραναν, έκτος άπό δροσερά λουλούδια, και με άθονα κουφέτα.

Επίσης, σαν Κεφαλονίτισσα πού είναι, της έπιφύλαξαν αληθινή άποδέσση στα μυρωμένα νησιά τού Ιονίου, όπου έδωσε μία σειρά παραστάσεων με το θίασό της.

Η μπριόζα τραγουδίστρια Τούλα Λαμάρ, έπεφύλαξε στην τιμητική της βραδύα, μία μεγάλη έκπληξη: Κυκλοφόρησε ένα λαχείο με ωραιότατα δώρα, έντελως δωρεάν.

Η Λαμάρ, κατόπιν προσκλήσεως τού Λουτσιάνου Ταγιόλι, θα φύγη, σε λίγες μέρες, γιά την Ίταλία.

Στο καλλιτεχνικό συγκρότημα τού ύπερωκεανείου «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ανήκει και ο γνωστός τραγουδιστής Πιέρρο Λοβάττι.

Ο Λοβάττι τραγουδά κάθε βράδυ μετά μία σειρά στο «Λευκό σαλονάκι» τού πλοίου και ψυχαγωγεί τούς ταξιδιώτες με άπλετες μελωδίες, συνοδευόμενος άπό την έκλεκτή όρχήστρα τού Γιάννη Κανελλίδου.

Η Δωδεκανησιακή Μέλισσα έτοιμάζει μία σειρά άπό ενδιαφέρουσες καλλιτεχνικές γιορτές στην Άθήνα και τόν Πειραιά, πού έχουν σκοπό να παρουσιάσουν τά δωδεκανησιακά έθιμα.

Στο πρόγραμμα θα συμπεριλαμβάνονται και δωδεκανησιακοί χοροί, πού θα τούς χορέψουν κοπέλλες με χαρακτηριστικές τοπικές φορεσιές.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΦΥΣΣΑ και ξεφύσσα. Κι' είναι ακόμα έξαλλη. Άκόμα άγανακτισμένη. Τόσες μέρες έχουν περάσει κι' όμως δεν μπορεί ούτε να συνέλθη ούτε να τ' άνέψη.

— Άκούε εκεί! Νά κλείνουν τούς δρόμους και να μη μπορεί να περνά ούτε κουνούπι! Τι κατάσταση είναι αυτή, θεέ μου!

Και δόστού: —Με ποιά δικαίωμα; Και ξαναδόστού: —Μη χειρότερα, Παναγία μου, μη χειρότερα! Με ποιά δικαίωμα, παρακαλώ; Με ποιά δικαίωμα;

Τάχει πρό πάντων με τούς άστυφύλακες, πού είναι υπεύθυνοι γιά την τάξη: —Άισχος! Άίσχος!

Κι' άναπτύσσει μ' έπιμονή τά έπιχειρήματά της:

—Έπί τέλους, θα μπορούσαν ν' άφίνουν ένα μέρος άνοιχτό γιά να μπορεί να κυκλοφορή έλεύθερα ο κόσμος!

Και δόστού και ξαναδόστού τά ίδια και τά ίδια. Άδύνατον να ξεχάσει τη λαχτάρα της. Έπρόκειτο, όπως καταλαβαίνετε, γιά τήν 25 Μαρτίου, μέρα της Έθνικής γιορτής και μέρα παρελάσεως, όταν είχε ύποβληθ' — ταλαιπωρη θανθήπιππ! — σε μία περιπέτεια άνευ προηγουμένου. Γιατί οι δρόμοι είχαν άποκλεισθή, όπως γίνεται κάθε χρόνο, κι' ήταν άδύνατο να περάσει κανείς άπό τ' ένα μέρος της πόλης στο άλλο.

Φουριόζα είχε φτάσει εκεί πρὸς τήν όδὸ Πανεπιστημίου. Κι' ήθελε να περάσει στο άπέναντι πεζοδρόμιο. Όρα 11. Ο κόσμος είχε ήδη πάσει τά πεζοδρόμια της λεωφόρου πέρα γιά πέρα, σε πυκνές γραμμές.

Τά λόγια αυτά της Ξανθήππης, πού τάλεγε καταναγκισμένη, αντί να κάνουν τόν κόσμο να θυμώσει, προκάλεσαν τελείως αντίθετο αποτέλεσμα. Πολλοί άρχισαν

κι' οι άστυφύλακες φύλαγαν άπό μέσα. Σε λίγο έπρόκειτο ν' άρχισή ή παρέλαση κι' όλοι περίμεναν με άνυπομονησία τ'ό μεγάλο θέαμα. Ήταν, λοιπόν, μοιραίο εκεί — τη μέρα εκείνη — να γράψη σελίδες δόξης ή κ. Ξανθήππη ή δυναμική, σελίδες πού πρέπει να καταχωρηθούν όπωσδήποτε στη βίβλο των έργων και ή μερών της.

Φτάνει, λοιπόν, είπαμε. Κάνει να περάσει άπό δώ, βλέπει τείχος άπό ανθρώπους και μουρμουρίζει θυμωμένη:

—Στά κομμάτια! Προχωρεί λίγο παραπέρα, κάνει να περάσει άπό εκεί, βλέπει πού ίσχυρότερα τ'ά τείχος και ξαναξοπάει...

Στρέφει πέρα πέρα, προχωρεί λίγο ακόμα, βλέπει το ίδιο πάντα τείχος, άντρες, γυναίκες, παιδιά, κορίτσια, ψήλους, κοντούς, λιγνούς, στριμωγμένους και συμπεσμένους σε μία άπροσπέλαστη και άπόρητη γραμμή. Νά ύποχωρηση πάλι ή να λοξοδρομήσει; Ά, όχι δά! Έκεί άποφασίσε να κάνει τήν κρούση της, μία έπιθεσί σωστή γιά να διασπάσει τήν γραμμή και να περάσει άπέναντι. Χωρίς, λοιπόν, άλλους προλόγους προχώρησε φουριόζα κατά μέτωπο.

—Παρακαλώ, παρακαλώ! έκανε με ύφος ανθρώπου πού βιάζεται πολύ και χτύπησε στόν ώμο τούς πρώτους πού βρεθήκανε μπροστά της.

Γύρισε ένας: —Τι συμβαίνει, μαντάμ; —Τι θέλετε να συμβαίνει, χριστιανέ μου; Κάνε τόπο να περάσω.

Γύρισε άλλος: —Και πού θα πάτε, μαντάμ; —Λογαριασμό θα σου δώσω, χριστιανέ μου; Μη χειρότερα! Άντε κάνε πέρα γιά να περάσω.

Και σπρώχνοντας έλαφρά τούς δύο, κώθηκε μέσα στόν κόσμο πού άρχισε να διαμαρτυρείται: —Έεεε! Τι σπρώχνετε, κυρία; Τι τρόπος είναι αυτός; —Τι κάνετε εκεί; —Πού πάτε μαντάμ; Πού πάτε; Δε βλέπετε πως είναι άδύνατο να περάσετε; —Όπου ή Ξανθήππη άρχισε ν' ανάβη κι'

Μιά ήρωική f.μέρα

έκει πού βρισκόταν, στριμωγμένη μέσα στόν κόσμο, έθαλε τις φωνές:

—Βρέ δεν με παρατάτε! Άνοιξτε, λιγάκι να περάσω, μη σας τ' άλώω τώρα! Τι καθόσατε και καζεύετε εδώ; Γιά χαζομάρα, σας πέρασε ήδε ότι ήλλα κι' ένώ; Χασμερακίδες! Τεμπέληδες! Άνεπρόκοποι!

Τά λόγια αυτά της Ξανθήππης, πού τάλεγε καταναγκισμένη, αντί να κάνουν τόν κόσμο να θυμώσει, προκάλεσαν τελείως αντίθετο αποτέλεσμα. Πολλοί άρχισαν

—Δεν είσαι, φαίνεται, με τ'ά καλά σου χριστιανέ μου! Άπαντά όργισμένη. Άποφασίσατε να με τρελλάνετε σήμερα; Θέλω να πάω στο Παγκράτι. Άπό πού θα περάσω;

—Πίσω, σας είπα... —Μά τι πειράζει άνθρωπε τού θεού; Ά, σε με τώρα, μη σ' άρχισω και σένα. Άντε, γιάτι με παραζορίζατε σήμερα...

Κάνει να προχωρήσει, τήν κρατά ο άστυφύλακας, φωνάζει ή Ξανθήππη έξαγριωμένη:

—Κάτω τά χέρια!

Τρέχουν οι άλλοι άστυφύλακες, γίνεται φασαρία, αυάνει ή καζούρα, γελάει τά παιδιά, φωνάζουν οι άστυφύλακες, όρυσται ή Ξανθήππη, τήν άρπάζουν και τη τραβάν με τ'ό ζόρι, αυάνει ή καζούρα και γίνεται ένας μύλος φθορούς ώσπου στο τέλος καταφέρνουν και τήν ύποχωρώνουν σε ύποχώρησι, ενώ εκείνη εξακολουθεί να χειρονομεί και να ούρλιαζε: —Άγριάνθρωποι, έννοια σας και θα σας κανονισώ εγώ!...

Φουρτουνιασμένη, άναστατωμένη, τέλος πάντων, ύποχωρεί κατά κράτος ή Ξανθήππη, σπρώχνει πάλι τόν κόσμο, περνά τ'ό τείχος και μουρμουρίζοντας τραβά να δώσ'ή άλλο τή μάχη της. Όλούθε, όμως — ο' όλο τ'ό μήκος της όδου Πανεπιστημίου — τ'ό τείχος των ανθρώπων συνεχίζεται άπόρητο.

—Μά γιά όνομα της Παναγίας, φωνάζει πάλι, άπό πού θα περάσω γιά να πάω στο Παγκράτι;

Ρωτά κάποιον άστυφύλακα:

—Πάρα κάτω! Πάρα κάτω! συνιστά ά- διάφορος αυτός.

—Προχωρεί πασάκάτω. Τά ίδια και χειρότερα. Βρίσκεi άλλον άστυφύλακα:

—Μά γιά όνομα τού θεού, άπό πού θα περάσω γιά να πάω στο Παγκράτι;

—Πάρα κάτω! Πάρα κάτω! της συνιστά κι' αυτός

Φτάνει στο Σύνταγμα.

Της συνιστούν να κάνει κύκλο. Κάνει τόν κύκλο, της συνιστούν να κάνει άλλο κύκλο. Περνά πίσω απ' τη Μητρόπολη, ά- κούκλει και φτάνει ξεποδισμένη στην όδο Διελλήνων. Πάνει άλλον άστυφύλακα:

—Μά γιά όνομα τού θεού, άπό πού θα περάσω να πάω στο Παγκράτι;

—Πάρα κάτω! Πάρα κάτω! της συνιστά κι' αυτός

Έτσι κουρασμένη, ταλαιπωρημένη, άγανακτισμένη, άναστατωμένη, με τ'ό ζουάρι λυμένο γιά καυγά φτάνει στο Ζαππείο, κάνει τήν έπιθεσί της προς τ'ό τείχος, σπρώχνει δεξιά, σπρώχνει άριστερα και ξαφνικά — τήν ώρα πού είχε άρχισή ή παρέλαση — όρμα και τρέχει προς τ' άπέναντι διασχίζοντας τούς στρατώνες:

—Ά, μά δά! Κατάσταση είναι αυτή: Άλλά μόλις φτάνει άπέναντι ακριβώς, τήν άρπάζουν οι άστυφύλακες.

—Πως πέρασατε άπό δώ;

—Έτσι μου άρεσε και πέρασα! Κι' άφιστε με ήσυχη, γιάτι στην κατάσταση πού είμαι δεν έγγυώμαι πιά γιά τίποτα!

—Τά στοιχεία σας!

—Πάρτα και τριφτα στην κασιδα σου!

Και δίνει τά στοιχεία της, ύστερα άπό καυγά γιάτι οι άστυφύλακες, της λένε ότι θα της κάνουν μνήμη επί έξυβρίσει, επί διαταράξει της τάξεως, επί αντίστασει κατά των άρχων κτλ. κτλ.

Και ή Ξανθήππη, μέρες τώρα, μανίται, ούρλιαζει, μουρμουρίζει, ουχτάει, βρίκει τούς ανθρώπους και άπειλεί προκαταβολικά τόν πρόεδρο τού δικαστηρίου, πού θα τολμήσει να τη δικάσει.

Και οι άκούοντες μουρμουρίζουν: —Ο θεός να λυπηθή τόν χριστιανό, ό- ποιος και νάναί...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Χριστίνα Πετράκη, πού ζῇ μέ τή μητέρα της φτωχικά καί μέ στερήσεις ὁ ἕνα ὑπόγειο, καί πού ὀνειρεύεται νά παρῇ ἕνα πλούσιο ἀντρα, προσκαλεῖται ἀπό τή Τζούλια Φωτίου, μιά πλούσια συμπαθήτρια της ὁ ἕνα ἀριστοκρατικό πάρτυ στήν Κηφισία, ὅπου γυνυρίζεται μέ τόν θέμο Καλνῆ, ἕνα συμπαθητικό τραπέζι-τικό ὑπάλληλο. Οἱ δύο νέοι ἐρωτεύονται καί ἀποφασίζουν νά πουν στούς δικούς τους ὅτι θά παντρευτοῦν. Ἡ μητέρα της Χριστίνας πείθει τήν κόρη της ν' ἀρνηθῇ αὐτό τὸ γάμο, γιὰ νά μὴ δυστυχίσῃ ὅπως ἐκείνη. Ἐτοί ἡ Χριστίνα ἐξηγεῖ σὸν θέμῳ ὅτι δὲν μπορεῖ νά τὸν παντρευθῇ ἀμέσως, καί τοῦ ζητάει νά βλέπωνται σάν φίλοι. Ἐκείνος ὁμως ἀρνείται καί φεύγει. Ἡ Χριστίνα γυνυρίζεται μέ τὸ Χρόνι Μεραίο, πού πεθαίνει ἀπὸ τὸ φόδο του, ὅταν ἐκείνη ἀποπειράται ν' αὐτοκτονήσῃ, ἐπειδὴ δὲν ἠθέλε νά τὴν παντρευθῇ. Ὁ ἀδελφός του, ὁ Ἀρς, τὴν ἐρωτεύεται, χωρίζει ἀπὸ τὴν Τζούλια καί τὴν παντρεύεται. Τὸ παιδί της ὁμως ἐρχεται σὸν κόσμο παράλυτο καί ὁ Ἀρς χωρίζει ἀπὸ τή Χριστίνα, δίνοντάς της ὅσα χρειάζονται γιὰ νά ζῇ πλούσια καί πολὺ ἀνετα. Ἡ Χριστίνα πῆγε τὸ παιδί της στὴ Γερμανία καί τὸ θέραινε. Ἐκεῖ παντρεύτηκε τὸν γιαντὸρ Μὰξ Λάουινερ, μιά ὕστερ ἀπὸ λίγο καιρὸ πῆρε διαζύγιον, γιὰ δὲν ταίριαζαν.

Όταν ἀποχαιρέτησε τὸ Λόζ, ἀπόρρησε κι' ἡ ἴδια πῶς δὲν βούρ-κωσαν κἀν τὰ μάτια της. Πιὸ πολλὴ λῦπη αἰσθάνθηκε ὅταν ἀποχαι-ρετοῦσε μερικὲς ἀδελφές τοῦ νοσοκομείου καί μερικὸς γιαντῶν.

Γύρισαν μέ τὸ τραῖνο αὐτὴ τὴν φορὰ, ἐπειδὴ ἡ Ἄννα φοδῶταν τὸ ἀεροπλάνο. Εἶ-χε γίνει ἐκείνης τὶς ἡμέρες ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα, καί τὴν εἶχε τρομοκρατήσει.

Τὸ φθινόπωρο ἦταν προχωρημένο, ἔμπαι-νε πιά ὁ χειμῶνας. Τὰ τοπία ἦσαν ὅλα γκρίζα καί μελαγχολικά. Κι' ὁμως ἡ Χρι-στίνα ἐνοιῶθε μιά παράξενη χαρὰ μέσα της, ὅσο ἔτρεχε τὸ τραῖνο.

Μοῦ φαίνεται πῶς θά ξαναγεννηθῶ, ἔλεγε καί ξανάλεγε στὴ μητέρα της.

Όταν ἀντικρύσω τὸ ἑλληνικὸ χῶμα, θά ξαναγεννηθῶ!...

Τὸ τραῖνο ἔφτασε κάποτε σὸ σταθμὸ Ἀθηνῶν. Ἡ Χριστίνα ἀρταξε τὴν κορούλα της καί πήδησε κάτω. Καί τότε, ἐγινε κἀ-τὶ πού δὲν τὸ περίμενε οὔτε ἡ ἴδια. Δάκρυα ἀνάβλυσαν στὰ μάτια της. Ἡ Ἄννη τὴν κύτταξε παραξενεμένη.

— Κλαῖς, μοῦ; — Ἀπὸ τὴν χαρὰ μου! ἀποκρίθηκε ἡ Χριστίνα.

Ἡ μητέρα της πῆγε κοντὰ της.

— Τί, ἐπαθες; Γιατί κλαῖς πάλι τώρα;

— Θάθελα νά ἦταν κάποιος νά μὰς ὑ-ποδεχόταν, ἀποκρίθηκε ἡ Χριστίνα.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι της ἡ μητέρα της.

— Πάντα θέλεις κἀτὶ ἐσὺ! Ποτέ δὲν εἶσαι εὐχαριστήμενη...

— Ποτέ δὲν αἰσθάνομαι πῶς γλύτωσα ἀπὸ τὴ μοναξιά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Χρι-στίνα.

— Ἐλα, ἔλα... Τώρα πρέπει ν' ἀφί-σης αὐτὲς τὶς ἰδέες. Τώρα γυρίσαμε σὸν τόπο μας. Δόξα σοι ὁ Θεός, τίποτε δὲν σοῦ λείπει. Νὰ σηκώσαι καί νὰ τραγου-δάς. Καί, μέ τὸν καιρὸ, νὰ σκεφθῇς ποῖον ἀντρα μπορεῖς νά παντρευθῇς...

— Πάλι; φώναξε ἡ Χριστίνα. Τὸ σκέ-πτουσαι σοβαρὰ νά ξαναπαντρευθῶ;...

— Ἐρῶ τὸ σκέπτουσαι σοβαρὰ, νά μεί-νῃς ἀνύπαντρη ἀπὸ τώρα;

— Ἐσφίξε ἡ Χριστίνα τὴν κορούλα της στὴν ὄγκυαλιά της.

— Μητέρα, εἶπε σοβαρὰ, Τώρα ξέρω

ποιά εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία. Νά, αὐτὸ τὸ πλάσματάκι πούφερα σὸν κόσμο: οὔτε τὰ πλούτη, οὔτε ἡ ἀγάπη! Σ' αὐτὸ τὸ πλά-σματάκι στηρίζονται ὅλες μου οἱ ἐλπίδες γιὰ εὐτυχία.

— Μιλὰς σάν νά γέρασες κιόλας, εἶπε, ἀναστενάζοντας ἡ μητέρα. Γυναίκες, στὴν ἡλικία σου, δὲν σκέπτονται ἐτσι, οὔτε λένε τέτοια λόγια. Ἀλλά, ἂς ἡσυχάσῃς λιγάκι, κι' ἔπειτα βλέπουμε. Πάντως, δὲν τὸ βά-ζω σὸ μυστὸ μου νά μείνῃς ἐτσι ὅλη σου τὴ ζωὴ!

Σάν τὸ πούλακι

— Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐτυχία;... Ἀναρωτιόταν πολλὲς φορὲς αὐτὸ ἡ Χρι-στίνα, ὅταν κοιμόταν γωρίς-γωρίς τὰ βρά-δια, μέ μόνη χαρὰ νάχη δίπλα της, τὸ κρεβάτάκι τοῦ παιδιοῦ της.

Ἡ μητέρα της, ὁμως, τὴν γκρινιάζε.

— Δὲν κάνεις καλά. Πρέπει ν' ἀνοίξουμέ-τὸ σπῖτι. Εἶναι ἀδικο νά εἰσαι τόσο πλου-σία καί νά ζῇς ζῶη καλογεριστική.

Οὔτε τὶς στενές της φίλες δὲν δεχόταν καλὰ-καλὰ ἡ Χριστίνα. Δὲν εἶχε ἀκόμα χορτάσει τὸ παιδάκι της. Πρῶτα ἦταν ἀρ-γιστὸ τὸ μικρό. Ἐπειτα μεσολάβησε ὁ γάμος της μέ τὸ Μὰξ. Τώρα ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού εἶχε τὸ δικαίωμα νά χαρῇ ὅπως ἠθέλε τὸ παιδάκι της, ὁμορφο, ζωη-ρό, γερό.

Λέγε-λέγε ἡ μητέρα της, ὁμως, τὴν ἔ-πεισε, ἐπὶ τέλους, ν' ἀνοίξουν τὸ σπῖτι.

Κοντὰ στὰ Χριστούγεννα, ἦταν τὰ γενέ-θλια της Ἄννης. Θάκλεινε τὰ τέσσερα χρο-νιάκια της. Τότε σκέφθηκε ἡ Χριστίνα ν' ἀνοίξῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ σπῖτι της.

— Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, θά δεῖξω κι' ἐγὼ ὅτι ζῶ, εἶπε στὴν μητέρα της. Θά κα-λέσω ὅλες τὶς γνωστές μου πούχουν παι-δάκια. Ἀκόμα καί μερικὲς πού δὲν ἔχουν παιδιά.

Ἡ Ἄννα ἐνθουσιάστηκε μέ τὴν ἰδέα, καί

Εὐστακία

Τὰ γάντια

Μιά νόστιμη δεσποινίς, μπαίνει σ' ἕνα κατάστημα, πού ἀπ' ἐξῶ ἔχει μέ τερά-στια γράμματα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή: «Με-γάλη παρακαταθήκη γαντιῶν».

Ὁ ἴδιος ὁ καταστηματάρχης τρέχει νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς;

— Γάντια, κύριε.

— Σουέτ, σεβρά, γκλασέ ἢ σαμουά, δεσποινίς;

— Σεβρά, κύριε...

— Ἐνα ζευγάρι σεβρά, λέει ὁ κατα-στηματάρχης σὲ μιά ὑπάλληλο.

— Μὰ, ὅχι! διαμαρτύρεται ἡ δεσποινίς. Θέλω μονάχα ἕνα γάντι. Βλέπετε ὁ θεὸς μου εἶναι μονόχειρ...

— Ἀδύνατον, δεσποινίς μου, τῆς ἀπαν-τᾷ ἐμμέρητος ὁ καταστηματάρχης. Θά χαλάσετε τὸ ζευγάρι.

— Μὰ τί νὰ τὸ κάμω τὸ ἄλλο γάντι, ἀφοῦ μοῦ εἶναι τελειῶς ἀχρηστὸ;

— Μὰ καί μένα, δεσποινίς, ἀν μοῦ μεί-νῃ τὸ ἕνα γάντι, θά μοῦ εἶναι ἐπίσης ἀχρηστὸ!

Ἡ δεσποινίς κάνει μεταβολή, φτάνει στὴν ἐξῶ καί δεικνύοντας μέ τὸ χέρι της τὴν ἐπιγραφή, ἐξομολογεῖται:

— Μεγάλη παρακαταθήκη γαντιῶν! Κο-λοκύβια! Ὁλόκληρη φῆμα στὰ μάτια τοῦ κόσμου καί δὲν εἶστε ἱκανοί νά μοῦ προμηθεύσετε οὔτε ἕνα γάντι.

Ο ΦΑΚΟΣ

μέρες ὁλόκληρες ἀσχολήθηκαν μέ τὶς ἐτοι-μασίες. Ἡ μικρὴ Ἄννη βρισκόταν σὲ διέ-γερσι, γιατί δὲν εἶχε ἰδέα τί θά πῇ ἔλθουν. γυνεϊακὴ γιορτὰ καί γενέθλια. Στὸ νοσο-κομεῖο τὰ πράγματα ἦταν πολὺ διαφορε-τικά.

Τὴν ὠρισμένη μέρα, τὸ σπῖτι πλημμύρι-σε ἀπὸ δῶρα. Οἱ πλούσιοι γνωστοὶ τους ἐστὲλναν πρῶτα τὰ δῶρα τους πρὶν ἔλθουν. Παιχνίδια λογιῆς-λογῆς, λουλούδια, γλυκά. Ἡ Ἄννη τὰ εἶχε χαμένα. Τὰ μάτια της εἶχαν μιά ἐκφρασι ἐκστατική, καί τὰ χεί-λακια της σούφρωναν ὅλη τὴν ὥρα ἐρωτη-ματικά.

Ἐφθάναν τὰ πακέτα μέ τὰ παιχνίδια, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο καί, κάθε φορὰ, ἡ παι-δοῦλα ἔτρεχε καί χτυποῦσε τὰ χέρια της ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό της. Ὡστόσο νὰ τ' ἀνοίξουν, χοροπτοῦσε ἀπὸ προκαταβολι-κὴ χαρὰ!

Τὴν εἶχε ντύσει σάν ζωντανὴ κουκλίτσα ἡ Χριστίνα, μ' ἕνα λευκὸ φουστανάκι, μέ τριανταφυλλάκια παντοῦ καί μέ βολανάκια πού τὴν ἔκαναν νά φαίνεται σάν πετα-λούδα.

Ἐπειτα ἄρχισαν νάρχωνται οἱ καλεσμέ-νοι. Κυρίες ὑπερκόμψα ντυμένες καί παι-δάκια τῆς ἀριστοκρατίας παχουλά κι' εὐ-τυχισμένα. Πολλὲς δασκάλες συνώδευαν τὰ παιδιά καί τὰ σαλόνια πλημμύρισαν ἀπὸ χαρούμενο κόσμο.

Ἡ Χριστίνα ἄφησε τὶς κυρίες κι' ἀσχο-λεῖτο νά διασκεδάξῃ τὰ παιδάκια, νά τοὺς δώσῃ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτην χαρὰ.

Ἡ Ἄννη ἦταν τὸ κέντρο ὅλου τοῦ ἐν-διαφέροντος. Κανένας δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ τὴν τραγωδία πού εἶχε διαδραματισθῇ στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της. Εἶχε κατορ-θῶσει ἡ Χριστίνα νά κρατήσῃ τὸ παιδί. Ὁμως, τῆς, τὸ φοβερό αὐτὸ μυστικὸ. Κι' ὁμως, κἀτὶ εἶχε ὑποψιάστῃ ὁ κόσμος, ἀκριβῶς ἐ-πειδὴ δὲν εἶχε δὴ κανεὶς τὸ παιδί. Τώρα ὅλοι τὸ κύτταζαν μέ περιέργεια καί ψιθυ-ρίζαν μεταξὺ τους, ὅτι ἦταν ἐκτακτὸ, χαρι-τωμένο, κι' ὅτι δὲν βρισκότανε τίποτε πού νὰ δικαιολογῇ τὸ κρυψιμὸ του.

Ὡς κι' ἡ Θάλεια, πού τὴν εἶχε καλέσει ἡ Χριστίνα, παρατηροῦσε προσεκτικὰ τὴ μικρὴ Ἄννη. Καί, σὲ μιά στιγμή, εἶπε τῇ Χριστίνας:

— Εἶναι σάν πεταλούδιτσα. Λυτᾶμαι πού δὲν τὴν εἶχα δὴ μικρή. Δὲν φανταζό-μουν πῶς ἦταν τόσο χαριτωμένο τὸ παι-δάκι σου.

Ἡ Χριστίνα γέλασε μέ ὑπερηφάνεια κι' ἔτρεξε πάλι μέ τὰ παιδία.

Τὸ γλέντι φούντανε. Παιχνίδια, γέλια, φωνές. Ἐπειτα ἔφθασε ἡ μεγάλῃ στιγμή. Νὰ κοπῇ ἡ τούρτα. Προηγούμενος ἔπρεπε ν' ἀναφτοῦνε τὰ τέσσερα κεριά.

Ἡ Χριστίνα πῆρε τὴν Ἄννη ἀπὸ τὸ χε-ράκι καί τὴν ἔστησε μπροστὰ στὴν πελώ-ρια τούρτα, μέ τὰ χρωματιστὰ κεράκια. Τ' ἀνάψε καί τῆς εἶπε μέ καμάρι:

— Ἄννη! Πρόσεξε! Θά τὰ σβύσης τῶ-ρα ὅλα μέ μιά ἀνάσα. Καταλαβαίνεις;

— Νάι, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί, καί φύση-ξε ἑλαφρά.

Μονάχα τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κεράκια ἔσβυσε.

— Δυνατὰ! φώναξαν ὅλοι τῇ μικρῇ. Δυνατὰ, νά σβύσουν ὅλα τὰ κεράκια!

Ἡ Ἄννη τοὺς κύτταξε ὅλους μέ τὰ ἔ-ξυπνα ματάκια της ζωηρά, ἀλλά κάπως ταπεινωμένη, πού δὲν εἶχε κατορθώσει νά σβύσῃ τὰ κεριά τὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο, κι' ἔλεγε:

— Ἐλεῖτε! Ὁλόκληρη τὴν ἀνάπνοήν μου ἔβαλα, πού ἔπειτα πῆρε μιά ἀνάπνοήν τόσο βαθεῖα, πού τὰ μάγουλά της φούσκωσαν, καθὼς καί τὸ μικρὸ της στηθάκι. Ἐπειτα, μέ ὅλη της δύναμη, φύσηξε ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεριά.

Καί τὰ τρία κεράκια, πού εἶχαν ἀπομεί-

νει, ἔσβυσαν μεμιάς. Ὅλοι χειροκρότησαν καί φώναξαν:

— Νά ζήσῃ! Νά τὰ ἑκατοστήσῃ!...

Τότε, πῖο γρήγορο ἀπὸ τὴ σκέψι, ἐγινε τὸ κακὸ.

Ἡ Ἄννη στάθηκε λίγα δευτερόλεπτα μέ τὰ γεράκια της ἀπλωμένα, μέ τὰ ματάκια της μεγάλα, τρομαγμένα. Ἐπειτα, μιά πηγιμένη φωνούλα, βραχνή, δυστυχισμένη, ἀνατρίχιαστικῇ, ἀκούστηκε:

— Μαμά!...

Ἡ Χριστίνα ἀπλώσε τὰ χέρια της καί δέ-χθηκε στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί, πού ἔ-τεφε.

— Χριστὸς καί Παναγιά! φώναξαν ὅλοι.

— Γιατρὸ! ἐφώνησε ἡ Ἄννη, ἡ γιγιά.

Τὰ παιδάκια μαζεῦτηκαν τρομαγμένα τριγύρω. Οἱ δασκάλες τοὺς τ' ἀπομάκρυ-ναν.

Μέσα στὴν ἀγκαλιά της Χριστίνας, ἡ μι-κρούλα Ἄννη ἀνάσαινε βασιανιστικά, μέ σπασμούς. Αὐτὸ βάσταξε ἐλάχιστα δευτε-ρόλεπτα. Ἐπειτα, σάν τὸ πούλακι, τὸ κε-φαλάκι τοῦ παιδιοῦ ἐγειρε σὸ μπράτσο τῆς μῖνας. Αὐτὸ ἦταν. Οὔτε μιά κίνησι-πιά, οὔτε μιά φωνή, οὔτε ἕνα κλάμα. Τε-λεία ἀκίνησι, τρομακτικὴ ἀκίνησι, καί τὸ κεφαλάκι ἀπῆθαν βαρὺ σὸ μπράτσο τῆς Χριστίνας.

Αὐτὴ κύτταξε γύρω της, μέ μάτια τρελ-λῆς. Ὅλοι ἔμειναν ἀκίνητοι, μαρμαρωμέ-νοι. Τὴν ἄλλη στιγμή, ἔφθασε ὁ γιατρός, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους. Ἐσκυψε, ἀ-κούμπησε τὸ αὐτὸ του σὸ στηθάκι τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πρόσωπό του πῆρε μιά τρο-μαγμένη ἐκφρασι. Καί, πρὶν προφθάσῃ αὐ-τὸς νὰ πῇ τὴ φοβερὴ τὴν λέξι, ἀκούστηκε ἡ στριγγιά της Χριστίνας:

— Παιδί μου! Παιδί μου!...

— Μὴν κάνεις ἐτσι! τὴν παραγόρησαν μερικὲς κυρίες, πού δὲν τοὺς ἦταν δυνατόν νά πιστέψουν σὸ φοβερό δυστύχημα. Λιπο-ποθυμῖα εἶναι. Θά συνέλθῃ!

Ἡ Χριστίνα, ὁμως, μέ φωνὴ πού δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, ἔλεγε:

— Γιατρέ! Κάνε ὅτι μπορεῖς! Πέθανε μὰ θέλω νά ζωντανέψῃ... Γιατρέ!...

Ὁ γιατρός προσπάθησε νά τὴν τραβή-ξῃ μαλακά. Αὐτὴ ἐξαγριώθηκε σάν λέαινα, πού θέλουν νά τὴν πάρουν ἀπὸ τὰ μικρά της.

— Γιατρέ!... Πές μου ὅτι εἶμαι τρελ-λή! Ὅτι δὲν πέθανε!...

Ὅτι βλέπω ὁ-νειρο!...

Ἀξάφνα, μέ μιάς, σταμάτησε, κύτταξε τὸν γιατρὸ στὰ μάτια. Ἡ ἐκφρασι του δὲν τῆς ἄφηνε ἀμφιβολία.

Τότε πῆρε τὸ πεθαμένο παιδάκι της στὰ χέρια κι' ἐνῶ ὅλοι παραμέριζαν μέ δέος, προχώρησε, μέ βῆμα σταθερό, σάν κινού-μενο ἀγάλμα, πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ παι-διοῦ καί τ' ἀκούμπησε σὸ κρεβάτάκι του.

Ἡ Ἄννη, ἀλαλή κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν πόνο, εἶπε σὸν κόσμο:

— Σὰς παρακαλῶ... Νά φύγουν τὰ παιδία...

Μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, τὸ σπῖ-τι ἀδείασε. Ἐκεῖ πού ἀκούγονταν τὰ τρελ-λὰ γέλια καί τὰ χαρούμενα ἐφωρητά, ἀ-πλώθηκε ἡ σιγὴ τοῦ θανάτου.

Ἡ Γερμανίδα τὴν πῆρε ἔξω ἀπὸ τὸ δω-μάτιο μέ τὸ στανιό, ὥσπου νά συγυρίσουν τὸ μικρό. Ὅταν τὰ ἄφησαν νά ξαναμῇ μέ-σα, ἡ μικρούλα Ἄννη ἦταν ντυμένη μέ τὸ ἄσπρο της φουστανάκι, σάν νυφούλα, καί μέ λουλούδια στὰ μαλλιά. Ἦταν ἀ-πῆθαν ὁμορφο τώρα νεκρὸ τὸ παιδάκι, καί φαίνονταν πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἡλικία του, καθὼς εἶχε σφραγισθῇ ὁ θάνατος μέ τὸ τραγικὸ του μεγαλεῖο τὸ ἀγνὸ του με-τωπάκι.

Ἡ Ἄννη στεκόταν δίπλα στὴν κόρη της καί προσπαθοῦσε νά τὴν παρηγορήσῃ.

— Βάστα τὴν καρδιά σου!... Λυπήσου με ἔμένα, Χριστίνα. Ἄν πάθῃς ἐσὺ τίπο-τε, δὲν ἔχω πιά σκοπὸ νά ζῇσω κι' ἐγὼ σὸν κόσμο. Μέσα στὴ δυστυχία σου, νά μέ συλλογίζεσαι καί μένα.

Ἡ Χριστίνα δὲ μιλοῦσε. Μὲ μάτια σάν γυάλινα, κύτταξε τὸ παιδάκι της.

Ἐτοί ἔμεινε ὅλη τὴν ὥρα, ὅλες τὶς ἀ-τέλειωτες ὥρες τῆς νύχτας. Ἐτσι τὴν ἤ-ραν οἱ κυρίες πού πῆγαιναν κι' ἔρχονταν τὴν τραγικὴ αὐτὴ νύχτα, γιὰ νὰ τὴ συν-τροφέψουν. Δὲν ἀνοίγε τὸ στομά της νά μι-λήσῃ. Ἐδῖνε τὴν ἐντύπωσι πῶς δὲν ἔδλεπε

οὔτε κι' ἄκουγε. Μονάχα κάθε τόσο ἐσκύ-δε καί συνύριζε κατὰ τὸ κεφαλάκι τοῦ παι-διοῦ, τὰ μαῦρα σγουρὰ μαλλάκια, τὸ στε-φάνι μέ τὰ λουλούδια. Δὲν μιλοῦσε. Τὰ χεί-λη της ὅμως ὅλο ἀναδύονταν, καθὼς μιλοῦ-σε μέ τὴ σκέψι σὸν πεθαμένο παιδί.

Μονάχα τὴ φοβερὴ ὥρα πού ἦσαν νά τὸ σηκώσουν, σπάρανε. Καί τὴν ὥρα πού κατέβασαν σὸν τάφο τὸ μικροσκοπικὸ φε-ρετρο, ὅλοι φοβήθηκαν πῶς ἡ Χριστίνα θά πάβαινε ὅτι ἔπαθε τὸ παιδί της. Θάσβυνε σάν τὸ πούλι!...

Ἡ καρδιά της, ὁμως, ράγισε, ἀλλά δὲν ἔσπασε. Ἐτσι γύρισε σὸ σπῖτι της καί ξανακάθησε σὸ πολυτελές της σαλόνι, μέ-σα στὰ πλούσια ἐπιπλά, γιὰ νά δεχθῇ τὰ συλλυπητήρια. Οὔτε καί τώρα ἀνοίξε τὸ στομά της. Κι' οἱ ξένοι ἕνας-ἕνας, ἐφύγαν, μέ τὴν καρδιά μαυρισμένη.

Ἐμειναν μόνες κάποιαι στιγμῇ, ἡ Ἄννη μέ τὴ Χριστίνα. Τότε ἡ Χριστίνα γύρισε τὰ μάτια της μεγάλα, τρομαγμένα, στὴ μητέρα της. Ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε σάν νάρχονταν ἀπὸ τὸ φῶς:

— Μαμά!...

— Παιδί μου! στέναξε ἡ Ἄννη.

— Μαμά!... Πές μου τώρα μέ ποιὸν τρόπο μπορῶ ν' ἀγοράσω τὴ χαμένη μου εὐτυχία;

Ἡ φωνὴ της ἦταν κοῦφια, παράξενη. Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ Ἄννη.

— Τί λόγια εἶναι αὐτά; εἶπε μετὰ κάμ-ποση ὥρα. Τί θέλεις νά πῇς;...

— Θέλω νά μὸ βορῇ τὸν τρόπο γιὰ ν' ἀγοράσω τὴν εὐτυχία ποῦχασα...

Τὰ χεῖλη της Ἄννης τρεμουλιάσαν.

— Μὴν παραλογίζεσαι, παιδί μου! Εἴ-μαστε ἄνθρωποι. Αὐτὸ δὲν πρέπει νά τὸ ξεχνάς. Κι' οἱ πόνοι κι' οἱ δυστυχίες, εἶναι γιὰ τοὺς ἄνθρώπους...

— Για τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους... κάγ-χασε ἡ Χριστίνα σπαρακτικά.

— Ὁ θάνατος δὲν διακρίνει πλούσιο καί φτωχό.

— Τότε, εἶπε ἡ Χριστίνα, μέ φωνὴ βα-σανισμένη. Τότε, τί χρειάζεται τὸ χρήμα;

— Μὰ αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ ἀπρόβλεπτα, ἀπὸ τὰ σπάνια δυστυχήματα. Ποιὸς νά τὸ φανταζόταν... ποιὸς μποροῦσε νά τὸ βάλῃ σὸ μυστὸ του;...

Δέν αγαπούν ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Μερικές γυναίκες παρουσιάζουν
ένα περίεργο σύμπτωμα κατω-
τερότητας

«Η γυναίκα που δεν αγαπάει τα άν-
θη είναι ένα τέρας», έγραψε άλλοτε η
Γεωργία Σάνδη. Κι' ωστόσο, τα «τέ-
ρατα» αυτά υπάρχουν κι' είναι πολύ πε-
ρισσότερα από ό, τι φανταζόμαστε.

Κατά κανόνα, οι γυναίκες αγαπούν τα
άνθη, όπως αγαπούν τα κοσμήματα, τις
δαντέλλες, τους ριγμούς, τα άρωμα-
τα κι' όλα γενικά τα χαρούμενα και δ-
μορφα πράγματα της ζωής, που τις στο-
λίζουν κι' εξανθώνουν τη γοητεία τους.
Υπάρχουν επίσης κι' άλλες με καλλι-
τεχνική ψυχή, που αγαπούν τα άνθη για
τά άνθη, που συγκινούνται μόλις τα
βλέπουν.

Θα πρέπει, λοιπόν, να συμπεράνουμε δ-
τι οι γυναίκες που δεν αγαπούν τα άν-
θη... δεν είναι γυναίκες;

Οι όπαδοι της ψυχαναλυτικής θεωρίας
μας μιλούν για μία ιδιόμορφη κατάσταση
στην οποία η ψεύτικη προσωπικότης
καταδραχθεί την αληθινή».

Οι γυναίκες αυτές είναι οδυσιαστικά
γυναίκες. Για κάποιον λόγο, όμως, δεν
μπορούν να παραδεχθούν τη θηλυκό-
τητα τους. Γι' αυτό βρίσκονται σε κα-
τάσταση διαρκούς πάλης εναντίον όλων
των καλουμένων γυναικείων εκδηλώσεων
και υιοθετούν αποστοργική και απρόθυ-
μη στάση απέναντί τους, που όμως η
θηλυκότητά τους.

Αυτή είναι η αφορμή όλου του κακού.
Αλλά σε τι όφελείται αυτή η απο-
στοργική για κάθε τι που είναι γυναικείο;

Πολλοί παράγοντες μπορούν να συντελέ-
σουν σ' αυτό. Στις περισσότερες περι-
πτώσεις πρόκειται για ιδέες που γενή-
θηκαν στο μυαλό της γυναίκας από την
παιδική ηλικία. «Έδλεπε τότε τους γο-
νοείς της τις αδελφές της να περι-
ρίζουν τις διάφορες εκδηλώσεις της και
να της φωνάζουν ότι δεν έπρεπε να κάνει
αυτό ή εκείνο, γιατί ήταν κορίτσι κι'
όχι άνδρι». Έδλεπε επίσης να την απο-
κλειούν από ώριμα παιχνίδια, για το
λόγο και πάλι ότι δεν ήταν άνδρι, αλλά
κορίτσι. «Έδλεπε ακόμη τους γονείς της
να την τιμωρούν για ώριμες αταξίες,
πού, ωστόσο, συγχωρούσαν στους αδελ-
φούς της».

Έτσι δημιουργήθηκε σιγά-σιγά μέ-
σα της ένα περίεργο σύμπτωμα κατω-
τερότητας. Το ότι ήταν γυναίκα, σκε-
φτόταν, την τοποθετούσε σε υποδεέστερη
θέση απέναντί των ανδρών. Άρχισε τό-
τε να μισά το φύλο της κι' έδλε τις
χαρακτηριστικές εκδηλώσεις του. Κάθε
τι που ήταν γυναικείο της προκαλούσε
αποστοργική. Για το λόγο αυτό μίσησε
και τα άνθη.

Σχετικά με το ζήτημα αυτό, δ' Αλ-
γλος ψυχολόγος δόκτωρ Τζέρερ Χόπκινς
δίνει τις εξής συμβουλές στους γονείς:

1) Μην κάνετε διακρίσεις ανάμεσα
στά αγόρια και στα κορίτσια σας. Όλα
τα παιδιά είναι παιδιά. Δεν υπάρχουν,
λοιπόν, προνόμια γι' αυτά ή εκείνα.

2) Μην λέτε διαρκώς στα κορίτσια
σας: «Είσαι γυναίκα και δεν μπορείς να
κάνεις αυτό ή εκείνο».

3) Μην ενθαρρύνετε μπροστά στα κο-
ρίτσια σας ώριμα πλεονεκτήματα του
ανδρικού φύλου.

4) Δεν πρέπει να είστε πολύ έπι-
κεις στα αγόρια σας και αντίθετα πολύ
αυστηροί στα κορίτσια σας. Με τον τρό-
πο αυτό, κάνετε τα κορίτσια σας να σκέ-
φονται: «Τι καλά να ήμου άντρες!»

5) Μην περιορίζετε πολύ τα κορίτσια
σας. Με τον τρόπο αυτό προκαλείτε την
εξέγερσή τους. Και δεν εξηγούνται μό-
νο εναντίον σας, δηλαδή εναντίον της
πατρικής εξουσίας, που την αισθάνονται
να βαρύνει πάνω τους. Στρεφονται έ-
ναντίον του ίδιου του φύλου τους.

6) Μην ενθαρρύνετε στα κορίτσια σας
τις υπερβολικές τάσεις καθαρότητας που
έχουν καμιά φορά. Κάτω απ' αυτές
κρύβονται τάσεις αδιαφορίας, αποστορ-
φής ή εχθρότητας απέναντί του φύλου
των.

7) Μην υπερσηφανεύστε λέγοντας:
«Ω, η Νίτσα μου δεν είναι σαν τα άλ-
λα κορίτσια! Δεν της κάνουν εντύπωση
ούτε οι τουαλέτες, ούτε τα άρωμα-
τα, ούτε οι κορδέλλες, ούτε τα λουλούδια...»

Να θέλετε, τουοντιόν, να είναι και η
κόρη σας σαν τα άλλα κορίτσια.

8) Καταπολεμήστε κάθε τάση κό-
ρης σας ν' απογοητωθεί, δηλαδή να
ξεφύγει από το φύλο της. Θα ενισχύσε-
τε, τουοντιόν, τη θηλυκότητά της.

Χωρίς λόγια.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

«Ελα, πάμε... Μπροστά μας ανοίγεται
της ζωής μας ο νέος ο δρόμος
που — θυμάσαι; — δεν πιστεύεις κάποτε
πώς για μās θ' ανοιγότανε, κι' όμως
ο καινούργιος ο δρόμος χαράχτηκε
με ιδρώτα πολύ και νυχτερία
πουν βαθεία, δυνατά μου πληγώσανε
την ψυχή, την καρδιά και τα χέρια.

*

«Ο καινούργιος μας δρόμος δλάνθιστος
δνδ διαδέχεται — εμάς — περιμένει.
Τι κι' αν λίγο κουράγιο μ' απομένει,
τι κι' αν είσαι κι' εσύ κουρασμένη;
Πρέπει άμείσως, καλή μου, να πάρουμε
τον καινούργιο το δρόμο, που ίσως
όδηγεί σ' ένα κόσμο κρυστάλλινο,
δίχως πάθη, κακίες και μίσος.

*

«Ελα, πάμε... Το ξέρω, αγάπη μου,
ή ζωή ότι σ' έχει κουράσει,
μά ο δρόμος μας θάβει χαρούμενος
και ή κουράσι θα σου περάση.
«Ο καινούργιος ο δρόμος δεν φαίνεται
πώς κατεύθυνσι έχει τον πόνο
και μπορεί — που τό ξέρεις; — στο δρόμο μας
τή χαρά ν' ανταμώσουμε μόνο.

*

Πάμε, αγάπη μου... Μπρος μας ανοίγεται
ο μεγάλος καινούργιος μας δρόμος
που — θυμάσαι; — δεν πιστεύεις κάποτε
πώς για μās θ' ανοιγότανε, κι' όμως
τον καινούργιο μας δρόμο τον χάραξα
με ιδρώτα, με μόχθο και μ' αίμα,
και τον βλέπω ανοιχτό και μου φαίνεται
σαν γλυκό και άπιαστο νύμφα.

*

Τον καινούργιο μας δρόμο, αγάπη μου,
ας τον πάρουμε άγναιάσμενοι
κι' ίσως κάπου, στο τέμα του δρόμου μας
ή γαλήνη να μās περιμένει.

Και γαλήνια μαζί θα γεράσουμε,
ως το τέλος μαζί, για φαντάσου!
Πόσο θάβει ωραίο, αγάπη μου,
να πεθάνω μιά μέρα κοντά σου...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Οι πρωταπριλιάτικες ΦΑΡΣΕΣ

Το άγκάθι που κόλλησε στο
λαιμό του Πάπα

Πώς βγήκαν τα πρωταπριλιάτικα ψέ-
ματα;

Υπάρχουν πολλές εκδοχές πάνω σ' αυ-
τό το ζήτημα. Σύμφωνα με μία απ' αυ-
τές, όταν το 1634 ο δούκας της Λωρραίνης
Κάρολος ο 3ος παραιτήθηκε υπέρ
του καρδινάλιου αδελφού του, ο Ρισελιέ,
που ήταν τότε πρωθυπουργός της Γαλ-
λίας, φυλάκισε τον τελευταίο στο φρού-
ριο του Νανσύ, γιατί φοβήθηκε ότι θα
συμμαχούσε με την Αυστρία. Κατά τα
ξημερώματα της 1ης 'Απριλίου, όμως,
ο Ιεράρχης κατάφερε να δραπέτευση ά-
πό το καλλά του, πέρασε κολυμπώντας
τον ποταμό Μοζέλλα και σώθηκε. Την
ίδια ημέρα, θέλοντας να ειρωνευθεί τους
φρουρούς, τους έστειλε πάνω σε μιά
πιπέλλα ένα παλιό ψάρι, γαρνιρι-
σμένο με μαγιονέζα. Από τότε, οι κά-
τοικοι της Λωρραίνης πήραν τη συνή-
θεια να σκαρώνουν φάρσες την πρωτα-
πριλιά.

Η συνήθεια αυτή διαδόθηκε κατό-
πιν και σ' άλλες χώρες.

Μιά άλλη παράδοση αναφέρει τα έ-
ξης:

Ο βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος
9ος όρισε το 1564 ότι η πρώτη ημέρα
του έτους θα ήταν η 1η 'Ιανουαρίου άν-
τι της 1ης 'Απριλίου όπως γινόταν ως
τότε. Πολλοί, λοιπόν, θέλοντας ν' απο-
κρυφθούν, έκαναν στους φίλους τους πρω-
ταπριλιάτικες εύχες την 1ην 'Απριλίου
και με τον καιρό από τις εύχες πέρασαν
στις φάρσες.

Υπάρχει και τρίτη παράδοση που ά-
ναφέρει τα έξης για τα πρωταπριλιάτι-
κα ψέματα:

Σύμφωνα μ' αυτήν, βγήκαν από τις
ακτές της Μεσογείου. Ο 'Απρίλιος είνε
έναν μήνα πολύ ευνοϊκός για τους ψα-
ραδες.

Επικράτησε, λοιπόν, η συνήθεια
να στέλνουν την πρωταπριλιά σε κείνους
που γύριζαν με άδεια τα δίχτυα τους
ψάρια από ύζλο ή από χαρτόνι για να
τους κοροϊφθούν. Τους έκαναν ταυτο-
χρονα πειράγματα, που εξέλιχθηκαν με
τον καιρό σε φάρσες.

Μιά ακόμη παλιά παράδοση λέει τα
έξης:

Κάποιος Πάπας είχε προσκληθεί μιά
πρωταπριλιά από τον δούκα του Φρίουλι
σε γεύμα. 'Επειδή, όμως, ήταν Παρα-
σκευή, έφαγαν μόνο ψάρια κι' ο Πάπας
που διακρινόταν για τη λαίμαργιά του,
δεν κατάφερε να χορτάσει. Στο τέλος,
όμως, ένα άγκάθι κόλλησε στο λαιμό
του και παιδεύτηκε πολύ για να το
βγάλει.

Άργισμένος για το πάθημά του,
έβγαλε άμέσως μιά διαταγή που όριζε
ότι απαγορευόταν στους κατοίκους του
Φρίουλι να τρώνε ψάρια την πρωταπρι-
λιά. Αυτοί, όμως, δεν την λογάρισσαν
καθόλου και, μάλιστα, καθιέρωσαν την
φαρμαγλία την πρωταπριλιά. 'Επειδή,
όμως, φοβόνταν την τιμωρία, έλεγαν σε
κείνους που τους ρωτούσαν πώς είχαν
φάει άλλα φαγητά. Κι' όπως τα ψέμα-
τα ήταν γενικά, επεκράτησε η συνήθεια
να γίνονται φάρσες αυτή την ημέρα.

Άξιωματημένη έμεινε η φάρσα
που σκάρωσε μιά γαλλική έφημερίδα
την πρωταπριλιά του 1905. 'Εδημοσίε-
σε την πληροφορία ότι κάτω από το Πάν-
θεον περνούσε καμιο υπόγειο ρεύμα,
που είχε διαβρώσει τάχα τα θεμέλια
του μεγαλοπρεπούς κτιρίου και άπειλου-
σε να προκαλέσει την κατάρρευσή του.

Γι' αυτό, έγραφε, είχε αποφασισθεί να
μεταφερθούν επείγοντως τα κιβώτια με
τα όστα των μεγάλων Γάλλων που άνα-
παύονταν εκεί. 'Η μεταφορά θα γινόταν
το πρωί της 1ης 'Απριλίου με συμμετοχή
των αρχών κλπ. 'Εδημοσίεψε, μάλιστα,
ολόκληρο το πρόγραμμα της τελετής.

Το άλλο πρωί, η πλατεία μπροστά στο
Πάνθεο γέμισε από κόσμο. Την ώριμένη
ώρα, έφτασε ή μουσική του δήμου, ο
δημαρχός της περιοχής, διάφοροι εκπρό-
σωποι των αρχών, στρατηγοί, ακαδημαί-
κοι κλπ. Δεν έλειψαν ούτε οι φουορί το
τάξεως. Από όλους αυτούς τους άν-
θρώπους, κανείς δεν ήξερε τί ακριβώς
έπρόκειτο να γίνει, ούτε ποιος είχε δια-
τάξει τη μεταφορά. Στο τέλος, άνακα-
λύφθηκε ότι έπρόκειτο για φάρσα και
οι έπισημοι τρύπωσαν στις παρόδους
για ν' αποφύγουν τις κοροϊδίες του πλθ-
θους.

46 τορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΓΙΑ αύριο το βράδυ έχουμε πρόσκλησι, μου είπε ή Μαίρη, πολύ
εύχρηστη για το νέο μου άνάγγελλε.

— Από ποιόν;
— Από το γιατρό το Στενοχέρι.

— Και πώς έγινε;
— Πήρα τη γυναίκα του να τη ρωτήσω τί γίνονται, έχουμε κάπου
έξη μήνες να τηλεφωνήσουμε. Μου είπε πως μάς έπιθυμούσε,
της είπα κι' έμεις το ίδιο, έτρεχε να πάει κι' ο γιατρός εκεί και
λοιπόν, αύριο το βράδυ, λέει μάς περιμένουν να φάμε και να
περάσουμε εύχρηστα τη βραδιά μαζί.

Με το γιατρό το Στενοχέρι δεν έχουμε στενές σχέσεις,
παρ' όλο τ' όνομά του. Δεν είναι καμιά ζεστή και στενή
φιλία, θέλω να πώ. Κάτι λιγότερο από φιλία, κάτι περισσό-
τερο από γνωριμία, άς πούμε μιά άμοιβαία έκτιμησι που εί-
ναι κι' αυτή ένας σταθερός δεσμός ανάμεσα στους ανθρώ-
πους. Κι' επειδή ο γιατρός μ' εξυπηρετήσει κάποτε και μάς
έκανε την τιμή να δεχτεί μιά πρόσκλησή μας, τώρα μάς άνα-
πόδινε την υποχρέωσι. Κατασούφισα.

— Σ' αν να μ' άρέσει ή πρόσκλησι, είπε ή Μαίρη.
— Όχι ότι δεν μ' άρέσει, αλλά ξέρεις ότι με το Στενοχέρι
αισθάνομαι λίγο στενοχώρια.

— Καλά δεν πειράζει κι' αν δεν κανόνισες ένα βράδυ. Καλό
θα σου κάνει, παρατήρησε ή Μαίρη που τ' άρεσε καμιά γιατί δεν
μπέρεσε να μου επιβάλει να κόμω το ταίγιο.

Κι' αλήθινά, αυτή ήταν ή αίτια που με στενοχωρούσε ή
βραδιά του Στενοχώρι. Ο γιατρός ήταν φανατικός έχθρός

του ταίγιόρου. Κατά τη σοφή του γνώμη το
καπνισμα φέρνει όλα τα κακά της ανθρωπό-
τητας, αυτό μάς συντομεύει τη ζωή και προ-
καλεί ένα σωρό άφωστεις από δεν ξέρω
τι μέχρι το συνάχι — αν όχι και τους κά-
λους. Δεν θέλω να πώ πως άφελει το ταί-
γιο, ούτε πως τάχα δεν βλάπτει. Το ξέρω
πως βλάπτει, αλλά θέλω να το ξεχνάω. Κι'
αισθάνομαι πολύ άσχημα όταν μου το θυμι-
ζουν και πρό παντός όταν μου το θυμίζει ο
γιατρός, που, μόλις δ' άρχισα να καπνίζω, βρι-
σκεί άμέσως την ευκαιρία ν' άρχισα συντριπτική διάλεξι για το καπ-
νισμα, με τρομακτικά παραδείγματα. Για το καλό μάς το κάνει ο για-
τρός, το παραδέχεται. Άλλά όλη του ή προπαγάνδα πηγαίνει κατά
καπου. Και για να μην άκούω κάθε φορά τον εξάμωμο του ταίγιό-
ρου, με τα τρομερά παραδείγματα, που μου χάλωναν το κέφι, την
πτήμανα από λατρεία του γιατρού, τον καιρό που μ' έμπνευσε, ά-
πόφευγα να βγάλω πακέτο. Έπρεπε να κλείσει ή πόρτα πίσω μου, για
να το φουτώσω και να το άπολάψω. Αυτό άκριβώς σκεπτόμουν όταν
ή Μαίρη με πληροφορούσε για την εύγενή πρόσκλησι του γιατρού. Το
ταίγιορο που θα μούλειπε για μερικές ώρες.

Το γεύμα ήταν άφρατά καλό και περιποιημένο,
ο γιατρός και ή γιατρίνα εύγενέστατοι, και όπο-
χρηστικώτατοι. Ο γιατρός είχε κέφια, μάς διη-
γήθηκε καλώς ή κακά ανέκδοτα. Λίγο πριν από το
φρούτο άκούστηκε το κουδούνι. 'Η γιατρίνα πετά-
χτηκε έξω και γύρισε. Έχαν έπισκεψι, μά όχι
κείνους που έπιθυμούσιν συνήθως ο γιατρός, έπισκε-
ψε με πληρωμή, δηλαδή. Ήταν μιά παλιά φίλη
της γιατρίνας. Την είχε συναντήσει, έπειτα από
καμπούρα χρόνια στο δρόμο, της είχε πη—ή φίλη—
πως είχε παντρευτεί και της είχε πη—ή φίλη—
πάρουν κανένα βράδυ να γνωριστούν. Η γιατρίνα—
νάρθουν κανένα βράδυ να γνωριστούν. Η γιατρίνα—
άποψε. Τους πέρασε στο σαλόνι. Τελειώσαμε το
φρούτο και περάσαμε κι' έμεις. Έγιναν οι συ-
στάσεις. 'Η γιατρίνα ήξερε μονάχα τη φίλη, της,
τώρα γνωρίζομαστε όλοι με το συζυγο και οι
τρείς με την κυρία.

Ο κύριος και ή κυρία Τάδε, χαίρω πολύ και
τά λοιπά.

Ο κύριος λεγόταν Χρήστος Ψ. ή κυρία Λέλα
— Ψ, κι' αυτή θέβαια — ο γιατρός και ή γιατρίνα
κι' έμεις όπως λεγόμαστε. Έγιναν οι πρώτες άνα-
γνωριστικές κουβέντες κι' έμένα τα μάτια μου πέ-
σαν σε δύο σταχτοδοχεία, τοποθετημένα σε δύο
μακρούλες έξωτες βάσεις, κάτι σαν έπιτάκια να
πυύμε. Τα είχαν για τυπικούς λόγους, σαν συμ-
πλήρωμα της έπιτάκσεως. Γιατί τα γυάλινα σταχτοδοχεία ήταν τόσο
καθαρά και τόσο άστραφταν από γυαλάδα, που έδειχναν πως είχαν
καίρως και καλώς καθαρίσει από γυαλάδα, που έδειχναν πως είχαν
καίρως και καλώς καθαρίσει από γυαλάδα, που έδειχναν πως είχαν

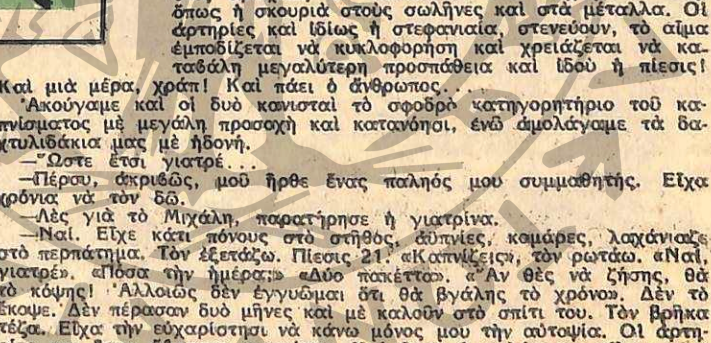
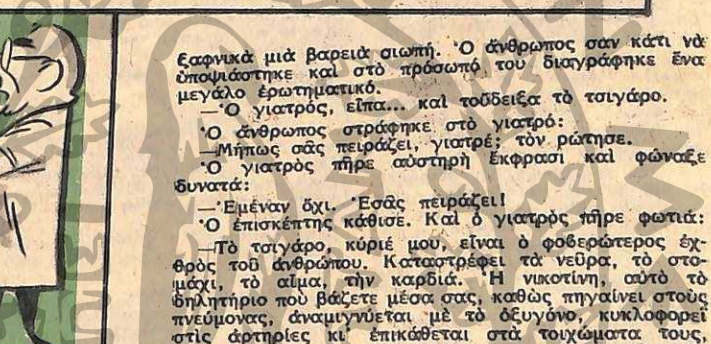
Εύθυμος και καλόςκαρδος ο γιατρός μάς διηγόταν πολλά και διάφο-
ρα — είναι και λίγο πολυλογάς, αλλά εύχρηστος — κι' έμένα το μυα-
λό μου ήτανε σ' ένα καλό γεύμα. 'Επειτα από ένα καλό γεύμα, το ταίγιορο
έρχεται πάντα σ' ένα μορφο έπιστέγασμα. Και πρό παντός μαζί με τον
καφέ και το λικέρ που μάς σερβίρησε ή γιατρίνα. Χαίβεσα το πακέτο
μέσα στην τσέπη μου και άναγκαζόμουν. Τα πράγματα φανέρωναν πως
θα περνούσαμε εκεί μέσα το λιγότερο δύο άρες άκόμα. Και δύο άρες
χωρίς ταίγιορο, με καφέ, λικέρ και κουβέντα, είναι το πιο φριχτό
μαγούρι, για έναν καπνιστή. Για μιά στιγμή είπα να βγάλω ταίγιορο
και κομμάτια να γίνι. Άλλά θά το καπνίζα με μεγάλη στενοχώρια
και θά είχα άμέσως ν' άκούσω τον άντικαπνιστικό λίδελλο του γιατρού
που θά τον άκούγε και ή Μαίρη και θά τον υπογράμμιζε με τα έπι-
τι-

μητικά βλέμματα που θά μούριχνε. Και δεν είχα όρεξι για τέτοια ψυ-
χική δοκιμασία. Έπειτα σκέφτηκα ν' άποσυρθώ για λίγο και να πάω
στο γυμναστήριο. Εκείνο μικρό διαμέρισμα που έχει κάθε σπίτι, όπου και να
φουμάρω δυ άπαντά, να μωσ περάση το μεράκι. Άλλά το
θεώρησα άναξιοπρεπές. Τι διάβολο, είπα μέσα μου, αυτό το
έκανα όταν πρωτάρχιζα το ταίγιορο, από μωρητής άκόμα. Έκει
θα έπιστρέψω πάλι. Όχι. Καλύτερα να κάνω υπομονή και να
καττάξω να συντομέσω τη βεγγέρα.

Όπου ξαφνικά, βλέπω τον κύριο Χρήστο να σηκώνεται άφε-
λέστατα, να τραβάει ένα πακέτο, να το άνοιγει και να προσφέρει
πρώτα στο γιατρό. Μου ήρε να γελάσω.

— Ταίγιορο, γιατρέ;
— Ο γιατρός τον κύριζε άγρια.
— Μερσί. Δεν καπνίζω! είπε άπότομα.

Φανερό πως ο κύριος Χρήστος δεν είχε πληροφορηθεί τις άντι-
καπνιστικές άρχες του γιατρού. Έπειτα το πακέτο προσφέ-
θηκε εύγενικά στις κυρίες που άρνήθηκαν και ήρε και σε
μένα. Άρπαξα το ταίγιορο με άπληστη χειρονομία — και άνα-
κούφισι. Άλλος είχε την εύθυνη. Του έδωσα φωτιά, άνάψαμε.
Και συνεχίστηκε ή κουβέντα. Ο γιατρός είχε χάσει άρκετη
δόσι από την εύθυμη διάθεσι του, καθώς έδλεπε δυο ταίγιορα
να μολύνουν με γαλάζια δαχτυλιδάκια την καθαρή ατμόσφαιρα
του σαλονιού. Περιμένα από στιγμή σε στιγμή να τον δω να
έισαπι, αλλά όχι. Ο γιατρός συγκρατήθηκε. Σκεπτόταν
έως πώς δεν ήτανε σωστό να βάλλι πόστα έναν άνθρωπο που
έρχότανε για πρώτη φορά στο σπίτι του. Το κατάνι. Τα ταί-
γιορα έκπληρωσαν τον προου-
πό τους κι' έσθυσαν στο στα-
χτοδοχείο. Ο γιατρός ξανα-
έθηκε τις άφηνσεις του, που
τις διακόπταμε κι' έμεις με
κάτι δικό μας. Αυτό κράτησε
ως είκοσι λεπτά της ώρας. Κι'
έπειτα βλέπω τον κύριο να
τραβάει ξανά το πακέτο και
να αρχίζει πάλι το μέρος μου.
Ο γιατρός έκοψε άμέσως την
άφηνσι του και παρακολού-
θουσε με άγριο βλέμμα το πα-
κέτο. Έγώ άρπαξα ένα ταί-
γιορο και κύτταξα με σαρκα-
στικό χαμόγελο το γιατρό.
Και ή γιατρίνα από την έλλη-
μερία κεραυνόδολιξε με αυ-
στηρό βλέμμα τον έπισκέπτη,
καθώς τοδύνα φωτιά. Έγινε

Και μιά μέρα, χράπ! Και πάει ο άνθρωπος.

Άκούγαμε και οι δυο κοινοί το σφοδρό κατηγορητήριο του κα-
πνισματος με μεγάλη προσοχή και κατανόησι, ενώ άμολάγαμε τα δα-
χτυλιδάκια μας με ήδονή.

— Όστε έτσι γιατρέ...

— Πέρο, ακριβώς, μου ήρε ένας παλιός μου συμμαθητής. Είχα
κρόνια να τον δω.

— Λες για το Μιχάλη, παρατήρησε ή γιατρίνα.

— Ναι. Είχε κάτι πόνους στο στήθος, άδυναμι, κομάρες, λαχάνιαζε
στο περπάτημα. Τον έξετάζω. Πίσε 21. «Καπνίζεις», τον ρωτάω. «Ναι,
γιατρέ», έπαισα την ημέρα» «Δώσε πακέτο». «Αν θές να ζήσης, θά
το κόμω!» Άλλοιους δεν έγνυόμην ότι θά βγάλει το χρόνο. Δεν το
έκοψε. Δεν πέρασαν δυο μήνες και με καλούν στο σπίτι του. Τον βρήκα
τέξα. Είχα την εύχαριστήσι να κάνω μόνος μου την αυτοψία. Οι άφτη-
ρίες του ήταν άδραστο σπαγγέτο. Και ήταν ο καλύτερος φίλος μου!

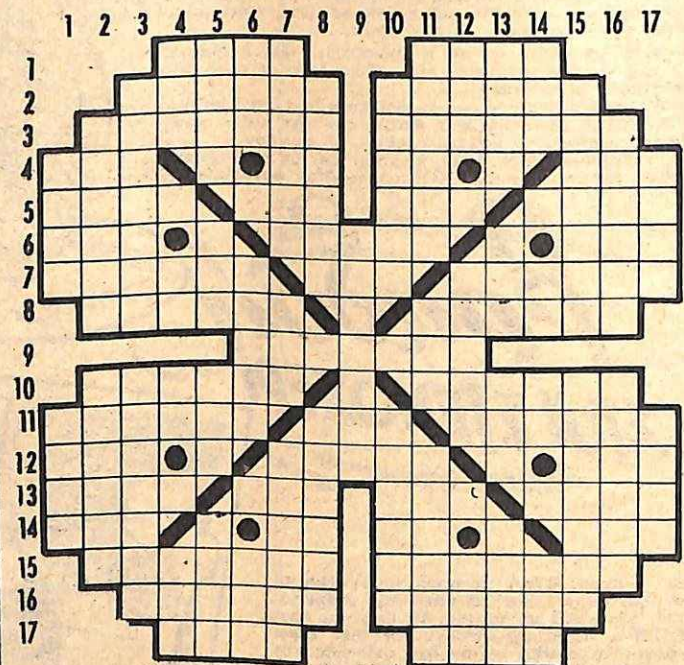
— Τι λέτε γιατρέ! είπε ο κύριος Χρήστος, τραβώντας μία γερή ρουφιά...
— Ακούστηκε το τηλέφωνο. Τό πήρε η γιατρίνα. Τόδωσε στο γιατρό.
— Πώς; Έφτασε αμέσως!
— Ο γιατρός συνοφρυώθηκε μονομιάς.
— Ο Μπιρμπιζίδης! είπε. Με καλούν επειγόντως.
— Άρπαξε την τσάντα του: — Ελπίω πως δεν θ' άργησω, είπε και ξεχύθηκε τρεχάτος.
— Ελπίω κάπου τρία τέταρτα. Σ' αυτό το διάστημα συνέχισε την αντικαταστατική προπαγάνδα η γιατρίνα κι' έμεινε το κλινικό. — Ο γιατρός γύρισε μελαγχολικός. — Ο μωός είχε το ευχάριστο θλιμμένο ύφος του ανθρώπου, που επαλήθευσε στις δυσχερείς προδράσεις του.
— Δυστυχώς δεν επρόφασα, είπε. Πάει ο Μπιρμπιζίδης. Και το το είχα πη: — Αν δεν κόψης το τοιγάρο, νίτω τās χείρας μου. Τό θυμάσαι, Καίτη, ήσουνα μπροστά, είπε στη γιατρίνα.
— Και, δεν είναι ούτε δυο μήνες. — Ακριβώς σ' αυτή τη θέση καθότανε και η γιατρίνα έδειξε την πολυθρόνα, όπου καθόμουν.
— Σηκώθηκε αμέσως κι' έβλεπε θεία. — Ο γιατρός αποσύρθηκε για λίγο, για να νίτω τās χείρας του και ξαναήρθε. — Έριξε ένα βλέμμα με συγκρατημένη αγανάκτηση στα σταχτοδοχεία, που ήταν γεμάτα από γότες. Αυτό το βλέμμα ισοδυναμούσε το λιγότερο με ειδική μερική προπαγάνδα και οργάνωση. — Έλ παραδειγμάτα.
— Άλλος ένας άνθρωπος, θύμα του τοιγάρου, είπε αποδογματοικά. — Και νέος! Ούτε έξηνα πέντε έτών...
— Μά είναι βέβαιον ότι πήγε από το τοιγάρο, γιατρέ; ρώτησε ο κύριος Χρήστος.
— Βεβαίωτατον. — Όταν ήρθε και τον είδα, το κατάλαβα αμέσως. Είχε ακριβώς την όψη έκφρασης τη δική σας και το κουρασμένο βλέμμα σας. Τού είπα να σκύβει και να σηκωθεί. Μ' αυτή τη μικρή κίνηση, σηκώθηκε λαχανιασμένος!...
— Λαχανιασμένος! πετάχτηκε παραγμένη η κυρία Λέλα, η γυναίκα του καπνιστή. Κι' έσ' λαχανιασμένος, Χρήστο, όταν σκύβεις για να βέσης τα κορόδια των παπουτσιών σου.
— Πόσον έτών είσθε; ρώτησε ο γιατρός.
— Σαράντα.
— Σαράντα και λαχανιάζετε μ' ένα άπλο σκύψιμο; — Εγώ είμαι πενήντα και μπορώ ν' ανέσω τρέχοντας στο Λυκαβηττό, χωρίς να λαχανιάσω... Για έλατε να δω την πιεσί σας...
— Άλλη φορά γιατρέ.
— Όχι, όχι, τώρα να πιά! — Είπε προστακτικά η γυναίκα του. — Εφ' όσον ο γιατρός έχει την καλωσύνη, — Έλα, σήκω!
— Ο Χρήστος βρήκε σε πολύ δύσκολη θέση. Και με όλο το το δικό. — Εδώ είχε έρθει να κάνει μία φιλική επίσκεψη και εσφαλμένα τον τραβήσανε για Ιατρική εξέταση. — Έφανε αντιρρήσεις.
— Δεν πειράζει, δεν πειράζει, αν δεν θέλετε δεν επιμένω, είπε ο γιατρός, τάχα πως δεν είχε κανένα προσωπικά ενδιαφέρον. — Αλλά φοβούμαι μήπως άλλη φορά θα είναι πολύ άργος, πρόσθεσε. — Αυτό το λαχανιασμένο είναι πολύ κακό σημάδι.
— Ο κύριος Χρήστος σηκώθηκε — τον σήκωσε μάλλον η γυναίκα που κι' αυτός, με σπασμένο το ήθικ, άκολούθησε το γιατρό στο Ιατρείο του. — Ακολούθησε ένα τέταρτο σιωπής αγωνίας. Κάτι σαν άπειλη κρεμότανε στην ατμόσφαιρα. Τέλος, βγήκαν. — Ο επισκέπτης ήταν πιά άχρος αυτή τη φορά, λες και δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του.
— Ούτε ένα γιατρέ; ρώτησε.
— Ο γιατρός χαμογέλασε — ένα από κείνα τα χαμόγελα που είναι όλο φαρμάκι. Και είπε:
— Αγαπητέ μου, εγώ σας λέω ούτε μισό. — Έσεις πάλι, δικαίωμά σας είναι να καπνίζετε. — Δι' ένα, αλλά οργάνωσα ένα. — Οφείλω, δ-

μως, να σας δηλώσω, ότι νίτω τās χείρας μου...
Κι' έκανε πως τις νίει. — Ο έπισκέπτης σωριάστηκε στην πολυθρόνα, εξουθενωμένος.
— Η γυναίκα του τον κύτταζε με τρομαγμένη ανησυχία.
— Έπειτα από λίγο, ο κύριος Χρήστος, έλεγε:
— Έμάς να μάς συγχωρήτε, γιατρέ. Είναι περασμένη και η ώρα...
— Σηκώθηκαν. Η γυναίκα του κυρίου έμεινε δυο βήματα πιά πίσω.
— Είναι πολύ σοδάρ, γιατρέ; — Όχι, βέβαια, και απελπιστικά. — Αλλά μην τον αφήσετε να καπνίσει πιά τοιγάρο. — Άλλωδως...
Κι' έκανε τη χειρονομία νιφίματος των χεριών.
— Όταν οι έπισκέπτες έφυγαν, ο γιατρός μάς δήλωσε έμπιστευτικά:
— Πίσις 21, ταχυκαρδία, οργάνισμός εξητλημένος. — Τι να σου κάνη κι' ο οργάνισμός; Καπνίζει, λέει, από 14 χρονών παιδί. — Δεν μου φαίνεται πως του μένει πολύς καιρός να καπνίση ακόμα... — Αλλά κάνει το τοιγάρο... Καταστροφή, αγαπητέ μου. — Καταστροφή!
— Διαισθανόμεθα πως η Μαίρη είχε τās μάτια της σε μένα κι' άποφεν να την κυττάω κατά πρόσωπο. — Αλλά δεν χρειάστηκε. — Γιατί μου είπα:
— Κι' έσ' λαχανιάζεις, Γιαννάκη.
— Εγώ; Πότε;
— Άκόμα κι' όταν περπατάμε σε ίσιο δρόμο. — Κάνεις να πής μία κουδέντα και σου πιάνεται η αναπνοή.
— Δεν είναι από το τοιγάρο! — έπερασισηκα τον έαυτό μου.
— Γιατρέ, έλεγε η Μαίρη στο στενοχώρη, δεν έξετάζετε και τον κύριο, μία που ήρθαν έσ' τα πράγματα; — Όχι μόνο λαχανιάζει, αλλά άμα σκύβη, φουσκώνουν κι' οι φλέβες του...
— Φουσκώνουν κι' οι φλέβες του; — Είπε ο γιατρός και κούνησε δυο-τρεις φορές άργά το κεφάλι του.
— Άειντε, σήκω να έσ' ιδή ο γιατρός!
— Άλλη φορά, έλεα κι' εγώ. — Θάρρω προετοιμασμένος.
— Μά δεν χρειάζεται καμιά ειδική προετοιμασία, απάντησε ο γιατρός. — Απλώς μία μικρή εξέτασηούλα. Πίσι και καρδιά.
— Όχι, όχι! — έλεα αποφασιστικά. — Θάρρω άλλη μέρα, γιατρέ!
— Όπως θέλετε, έλεε ο γιατρός. — Κάθε άνθρωπος είναι υπεύθυνος διαχειριστής της ύγείας του. — Προσέξτε μόνο, ηγώς είναι πολύ άσ' να! — Μας ξεπροβόδισαν ως την πόρτα. — Εκεί με πήρε παράμερα ο γιατρός.
— Και χωρίς να σας εξετάσω, μπορώ να κρίνω από την όψη σας. — Κόψτε το, το καλό που σας θέλω. — Άλλωδως...
Κι' έκανε πάλι πως νίει τās χείρας του.
*
— Βρεθήκαμε στο δρόμο, μάς χτύπησε το κόου αεράκι της νύχτας. — Ημουν αλισμένος, αίσθανόμουν άσχημα. — Αόδομητα έβγαλα το πακέτο από την τσέπη μου — άναψα.
— Άκόμα δεν βγήκαμε! — έλεε εσφινισμένη η Μαίρη. — Μά τι σου έλεε ο γιατρός;
— Άσε με, Μαίρη, να χαρής. — Στην κατάσταση που βρισκόμαι, μόνο ένα τοιγάρο μπορεί να με ισοσοσήσει!
— Καί, πραγματικά. — Με τις πρώτες ρουφιές, άρχισα να αίσθάνωμαι καλύτερα.
*
— Αύτη ήταν η ευχάριστη βραδιά που περάσαμε στο Στενοχώρη. — Από τότε δεν ξαναδέχομαι πρόσκληση από γιατρούς, παρά μονάχα όταν είναι κι' αυτοί καπνιστές. — Στο κάτω της γοφής, αν ένη νίει τās νείας του ο Στενοχώρης, έσ' εγώ νίει κι' εγώ ποδ πολλού. — Και πιστεύω πως θα τις νίω πολλόν καιρό ακόμα...
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 530

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Έκεί έκανε ο Χρήστος ένα από τα θαύματά του. — Βρίσκεται στον άλλο κόσμο.
- 2 Στοατωτικά τμήματα. — Στερείται πολλά πράγματα.
- 3 Εύπολης. — Ένδυνάμωσις.
- 4 Σύμφωνον. — Κι' άλλο σύμφωνον. — Υπαρξίς. — Όψις τους άρχαίους.
- 5 Συνθησμένο γυναικείο όνομα. — Νότα. — ... Σινέ: κι

- 1 νηματογράφος της πρωτευούσης. — Ορούτα.
- 6 Προσωπική άντωνυμία. — Νε-κρός. — Πρόγονοι των Ρώσων.
- 7 Δεν ευχαριστούν, την γεύση. — Ξενική άρνησις. — Ό-νομα δυο άρχαίων πόλεων της Καταδοκίας.
- 8 Προέρχονται αποκλειστικά από τις Ινδίες. — Άπαραίτητη για την λειτουργία κινηματογράφου.
- 9 Βρίσκεται στη μύτη μας.
- 10 Διατηρημένο ψάρι. — Διδάσκοντα στο Πανεπιστήμιο.
- 11 Θύλακας του ανθρώπινου σώματος. — Χλόη. — Έμβλη-ματα.
- 12 Άροτριώ. — Χαϊδευτικό άνδρικού ονόματος. — Ντε... έπώνυμον διασώμου σκηνό-βέτου.
- 13 Έκδηλώνω την έκτιμησή μου. — Έχθρος των ρούχων μας. — Τίτλος σε άφρικανική χώρα. — Προορίζεται για ρήτορες.
- 14 Πρόθεσις. — Σχηματίζουν το τέταρτο γράμμα του γαλλικού αλφαβήτου. — Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν. — Τσάνε: Παλαιά δόξα του κινηματογράφου.
- 15 Μας άπαλλάσει από την φορολογία. — Δεν μιλάει καθαρά.
- 16 Δεν σέβεται τους νόμους. — Ένας τέτοιος στρατιώτης δεν άξίζει πολλά πράγματα.
- 17 Δύο ήρωες του Τρωικού πολέμου. — Άνέπαφος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Αφίερωμα. — Πρόθεσις.
- 2 Όπλο. — Χαρακτηρισμός που δίνεται στα δάκρυα.
- 3 Έλληνικό άκρωτήριο. — Δεν έχω συν σωμα.
- 4 Νηοί της Δωδεκανήσου. — 204. — Έξη. — Άριθμητικό.
- 5 Μέρος της άλυσίδας της άγκυρας. — Υπερήφανο ζωώ. — Έρωτηματική άντωνυμία. — Μηδ' ενός εξαίρουμένου.

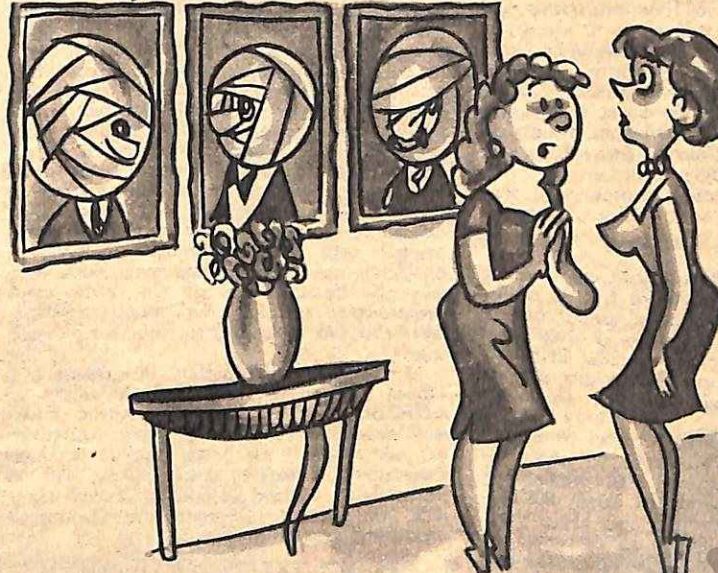
ΧΗΡΕΣ...

του Αρχέλαου

— Άάν, Εύθαλία μου πιά! Και... μακαρίτη θα με ψέλνεις...

Η γεροντοκόρη: Καλέ κυρά μου, δεν άφινεις να παντρευτή και καμιά κοπελλίτσα!...

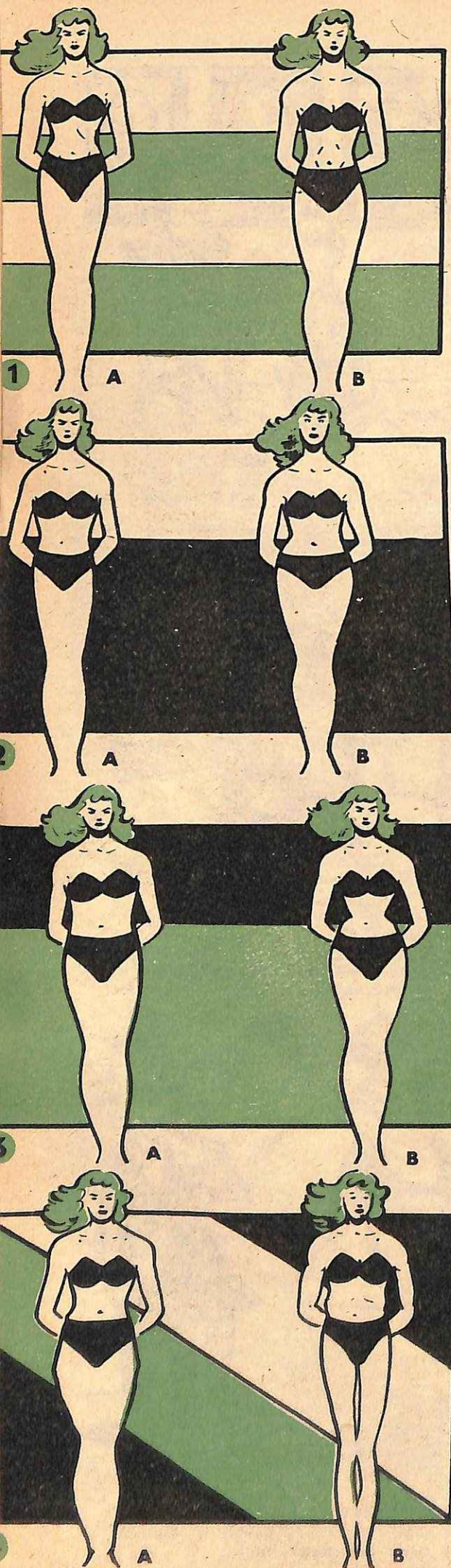
— Άχ! δεν ξέρεις τί άτυχη είμαι, Κλεονίκη μου! Κι' οι τρεις άντρες μου πέθαναν από... γρίπη!

— Μεγάλη καρδιά αυτός ο Φόντας. Περνάει κάθε βράδυ για να παρηγοριέται η χήρα του Βρασιδά!...

— Άξέχαστος της μένει ο μακαρίτης!...

— Την κακομοίρα! Ήταν να μην τρελλαθώ; Είκοσιπέντε χρόνια περίμενε να παντρευτή, κι' έμεινε χήρα την... τρίτη μέρα του γάμου της!...

Κάθε τύπος ΘΕΛΕΙ ΤΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ

Πώς θα τελειοποιήσετε την όμορφή σας

Κάθε γυναίκα έχει μια ιδιαίτερη σωματική κατασκευή, που της δίνει εκείνο που θα μπορούσαμε ν' αποκαλέσουμε φυσική προσωπικότητα. Αυτή την προσωπικότητα πρέπει να την καλυτερεύετε και να την τελειοποιείτε διαρκώς.

Για να το πετύχετε, όμως, αυτό, πρέπει να ξέρετε σε ποιόν τύπο ανήκετε και ποιός είναι ο σκοπός που επιδιώκετε. Αν έχετε κοντές κνήμες και αρμονικές π. χ. καμπυλότητες (λατινικός τύπος), μην προσπαθήτε να μοιάσετε στην Ίνγκριντ Μπέργκμαν και ν' αποκτήσετε τα μακριά πόδια της και τα λεπτά ισχία της (αγγλοσαξωνικός τύπος). Δεν θα το κατορθώσετε ποτέ. Για τον ίδιο λόγο, ούτε το αντίθετο είναι δυνατό.

Μπορείτε, όμως, να τελειοποιήσετε τον τύπο σας, πράγμα που είναι το κυριώτερο. Αυτό όχι μόνον είναι στο χέρι σας, αλλά και πρέπει να το κάμνετε.

Οι γυναίκες οι τύποι είναι πολλοί. Αλλά θα περιορισθούμε σε δύο μόνο, που έχουν μορφολογικώς τη μεγαλύτερη σημασία. Όλοι οι άλλοι, άλλωστε, αποτελούν μικρότερες υποδιαίρεσεις των.

Αυτοί οι δύο βασικοί τύποι, που περιλαμβάνουν όλους τους άλλους, είναι:

1.- Ο ΑΓΓΛΟΣΑΞΩΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τα κάτω άκρα είναι μακριά σχετικά με τον κορμό. Το δέρμα λευκό ή ροζ, συνήθως ξηρό. Οι κνήμες και οι μπροί δεν έχουν πλαστικότητα. Τα γόνατα είναι χοντρά, το πίσω μέρος των μπρών ίσιο, το ίδιο και η περιφέρεια. Άναστημα μέτριο προς το υψηλό. Εύρεις ώμοι και ώμοπλάτες.

Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να προσπαθήσετε να στρογγυλώσετε τα κάτω άκρα με τοπικές ασκήσεις των μπρών και των κνημών. Με τον τρόπο αυτό, θα δώσετε μεγαλύτερη ανώτατη ισχία σας, ενώ, από τ' άλλο μέρος, θα αποκτήσετε την επιθυμητή αρμονία των γραμμών και την πλαστικότητα που σας λείπουν. Θα πρέπει ταυτόχρονα να ενδιαφερθήτε για το ύψος και το στήθος σας, που πρέπει να παρακολουθήσουν τη γενική πλαστική ανάπτυξη του σώματός σας.

Ένα κατάλληλο μασσάζ, εξ άλλου, θα λεπτύνει τους άστραγάλους και τα γόνατα σας.

Θα πρέπει επίσης να ενδιαφερθήτε για τη μέση σας. Ο τύπος σας την θέλει λεπτή. Για κανένα λόγο δεν επιτρέπεται να ξεφύγετε απ' αυτό τον κανόνα.

Ο τύπος αυτός κυριαρχεί στα σκανδιναβικά κράτη, την Αγγλία, τις Ηνωμένες Πολιτείες κλπ. Αλλά βρίσκεται επίσης σαν εξαιρέσεις από τον επικρατούντα τύπο και σε πολλές άλλες χώρες.

2.- Ο ΛΑΤΙΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ (Μεσογειακός)

Τα κάτω άκρα είναι κοντά, η περιφέρεια βρίσκεται χαμηλά και προεξέχει. Οι κνήμες είναι χυτές, τα στήθη επιβλητικά και το σύνολο έχει μια έκδηλη θηλυκότητα.

Οι γυναίκες αυτού του τύπου παχαίνουν στην περιφέρεια και τους μπρούς.

Αν ανήκετε σ' αυτό τον τύπο, θ' αποφύγετε με κάθε θυσία το πάχος. Θα είσατε, συνεπώς, πολύ προσεκτική στο φαγητό σας. Δύο πολύ θερμά λουτρά (κατά προτίμηση χλιαρά) την εβδομάδα, θα σας κάμουν καλό. Οι φυσικές ασκήσεις δεν πρέπει να είναι κουραστικές. Συχνά μασσάζ. Θα περιορίσετε στο ελάχιστο τον όγκο της περιφέρειας και των μπρών. Με τον τρόπο αυτό, θα επιμηκύνετε οπτικώς τα κάτω άκρα.

Και τώρα ας εξετάσουμε μερικές άλλες περιπτώσεις.

3.- ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΦΑΡΔΕΑ ΜΕΣΗ

Αυτό μπορεί να συμβαίνει για δύο λόγους. Είτε λόγω φυσικής κατασκευής (θώρας εύρους στη βάση), είτε λόγω συγκεντρώσεως λίπους στη μέση.

Στην πρώτη περίπτωση, το δέρμα που καλύπτει τις πλευρές, είναι λεπτό και εξεκολλάει εύκολα από τα όσα. Δεν υπάρχει τρόπος για να λεπτύνετε τη μέση σας. Μπορείτε, όμως, να την κάμνετε να φαίνεται πιο λεπτή με την ανάπτυξη των μυών της σάχης, όποτε θα πλατύνετε το επάνω μέρος του θώρακος και, με κατάλληλες ασκήσεις, που θα κάμουν πλαστικούς τους μπρούς σας. Θα αποφύγετε τις πλάγιες ασκήσεις του κορμού, που παχαίνουν τους μύς των πλευρών και με τον τρόπο αυτό διογκώνουν τη μέση. Θα προσπαθήσετε, αντίθετα, να αναπτύξετε τους κοιλιακούς μύς.

Στη δεύτερη περίπτωση, θα κάμνετε μια ειδική γυμναστική, για ν' απαλλάξετε τη μέση σας από το πλεονάζον λίπος. Είναι καλύτερο, όταν κάνετε αυτή τη γυμναστική, να τυλίγετε τη μέση σας με μάλλινα υφάσματα ή ταινίες από κάλυον, για να προκαλήτε άφθονη εφίδρωση. Συχνό μασσάζ της μέσης. Επίσης επιβλήματα με προϊόντα αποχρυσαντικά.

4.- ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΛΕΠΤΗ ΜΕΣΗ

Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να αποφύγετε το πάχος στην περιφέρεια και τους μπρούς. Θα διατηρήσετε τη λεπτότητα της μέσης με μια έλαφρη και γρήγορη γυμναστική. Το μασσάζ οφείλει. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε αποχρυσαντικά.

5.- ΚΥΦΕΛΙΤΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΩ ΑΚΡΩΝ

Η κυμελίτις έχει ιδιαίτερη προτίμηση προς τα κάτω άκρα. Απάσεις. Ιατρική θεραπεία της κυμελίτιδος. Θρεμικές νοσηνοστικές κινήσεις. Έλαφρο μασσάζ. Συχνές επαλείψεις με αποχρυσαντικά.

6.- ΚΥΦΕΛΙΤΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Η κυμελίτις εντοπίζεται κυρίως στο στομάχο, στην κοιλιά, στα πλευρά και κάποτε στον τράχηλο και στο οπίσθιο μέρος των βραχιόνων. Αν έχετε λεπτές κνήμες, θα τις ενισχύσετε με την κατάλληλη τοπική γυμναστική. Θα προσπαθήσετε επίσης να λεπτύνετε τον κορμό σας με ειδικές τοπικές ασκήσεις. Συχνά τοπικά μασσάζ.

1) Ο Λατινικός τύπος (B) έχει μεγαλύτερη θηλυκότητα. Η περιφέρεια είναι περισσότερο ευρεία και σφαιρική παρ' ό,τι στον αγγλοσαξωνικό τύπο (A). Η γυναίκα του λατινικού τύπου υστερεί ίσως σε ανάπτυξη, αλλά είναι περισσότερο γοητευτική. Σ' αυτήν, το κατώτερο μέρος του σώματος υπερέχει σχετικώς με το ανώτερο τμήμα. 2) Η μορφολογία της γυναίκας εξαρτάται από την ευρύτητα της λεκάνης. Στον αγγλοσαξωνικό τύπο (A), η στενή περιφέρεια δίνει στη γυναίκα έναν παιδιαστικό χαρακτήρα. Στον λατινικό τύπο (B), αντίθετα, η ευρεία περιφέρεια δίνει μια πρώιμη ωριμότητα στις γυναίκες. 3) Η πλατεία μέση (A) προσεγγίζει τη γυναίκα στον ανδρικό τύπο. Η στενή μέση (B) υπογραμμίζει με ιδιαίτερο τρόπο το στήθος και την περιφέρεια. 4) Στην εικόνα A η κυμελίτις έχει έρσιμωθή στις κνήμες και τους μπρούς. Ο κορμός, αντίθετα, παραμένει κανονικός. Στην εικόνα B η κυμελίτις εντοπίζεται στο στομάχι και την κοιλιά. Οι μπροί, αντίθετα, παραμένουν λεπτοί. Το ίδιο κι' οι κνήμες.

Όμορφα κι' ώραία

Όλα όμορφα κι' ώραία είναι σήμερα, παιδιά, τα πουλάκια κελαϊδούνε στ' ανθισμένα τα κλαδιά... Η καρδιά παντός ανθρώπου έχει γίνει περιδολι και τα οικονομικά τους... ανθιστά τα βλέπουν όλοι!

Πανταχού ευδαιμονία κι' ευτυχία βασιλεύει κι' ο λιγνός υπαλληλάκος, ανεπίστως... στρουμπουν- (λεύει!)

Παίρνουν αύξηση μεγάλη οι δασκάλους κι' οι δασκάλοι, έτσι δεν περνούν στους δρόμους μαζεμένοι, κυρτωμένοι, και δεν μοιάζουν, εννοείται, σαν και πρίν, περισιωμένη!

Ο θουμμός όλου του κόσμου αποτόμως μετεβλήθη κι' αφειδώς καταροχθίζουν τα... ευδαιμονία τα πλήθη μουστακάτο μπαρμπουνάκι, η του γαλακτος αρνάκι και κανένας δεν μιλάει για ρεθύδι και κουκί ή για μιά, εν κατακλείδι, φασολάδα... κλασσική!

Όλα όμορφα κι' ώραία είναι σήμερα στη γη, και στη σύζυγό σου βρίσκεις άσυνθηγή αλλαγή, τη στιγμή που δεν σου κάνει φασαρίες, σαματάδες γι' ανοιξιάτικα μοντέλα, για μωδιόστρες και ραφτάδες κι' είναι ικανοποιημένη κι' είναι λίαν ευτυχής, αν άκουση κι' από σένα το σουξέ της έτοχης: «Το παλιό σου το φουστάνι, σαν πριγκήπισσα σε κάνει!»

Αλλαγή θα δής επίσης και στη μέγαιρα μαμά της και κομμάτια θα σε κάνη μόνο τό... ευδαιμονία της. Θα την δής, με τέτοια μέρα, νάχη γλύκα στη μιλιάν της να σε σφάζη με το «τά» της, να σε... πνίγη στα φιλά της. Και θα πής για τα φιλάκια, που σου δίνει η ξελογιάστρα, «άσπασμοι σωστοί πώς είναι των... αγγέλων πόδες τα ά- (στρα!»

Αποτόμως η ζωή μας το τιμόνι της το στρίβει και τα μάτια του ο κόσμος είναι πράγματι να τρέβη, τη στιγμή που βλέπει πώς κάθε φίλιπος γυρίζει απ' το Δέλτα χαρωπός κι' ευτυχής όσο ποτέ του τραγουδάει ανελλιπώς: «Ώπα ελπα κι' όπα λέω, τα λεφτά μου... δεν τα κλαίω! Δεν τα κλαίω τα λεφτά μου, ούτε και τα κλανθυμρίζω κι' απ' τις κούρσες του Φαλήρου με την... κούρσα μου γυ- (ρίζω!»

Όλα όμορφα κι' ώραία είναι, σήμερα, στην πλάσι και ηυδόκησε, επί τέλους, η ζωή να μās... γελάση τη χαρά να μās χαρίση και να μās πληροφορήση

ότι άδικα ο κόσμος και η ψευτοκοινωνία μέγρι χθές κατηγορούσε τη φτώχη τη Σωφρονία! Κι' όλο έλεγε, που λέτε, πώς της έδωσαν τα ράσα, επειδή με τον καλό της την τσακώσανε στα... πράσα, ενώ μόνη της δεν θέλει μαύρα ρούχα να φορά, για να δείξη, ότι είναι όντως μιά... λευκή περισσότερά!

Αρδην άλλαξαν τα πάντα σε μιά μέρα και μιά νύχτα κι' αναγνώστα μου πνιγμένη, τα φαρομάκια όλα (πνίχτα) επειδή μιά τέτοια μέρα νέος ήλιος ανατέλλει, και οφείλεις να πιστέψης και να πής κι' εσύ, εν τέλει, ότι άλλαξαν τα πάντα με μιά μονοκονδυλιά κι' είναι όμορφα κι' ώραία, χάρις στην Πρωταπριλιά!

Εισιογραφίαις
Πηλ. Τζαβλά.
ο Συνεργάτης Τ.

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ

Χαλκή - Τραγαίας τη 26 Σεπτεμβρίου 1943
 Υπογράφω κατ' έγκολήν του Άρχηγού των δυνάμεων των νήσων του
 Αιγαίου στρατηγού Πρετόριους: Υποπλοίαρχος του Βασ. Ναυτικού
 Μαρτίν Σάλομον».

Οι ηρώτες έμειναν με στόμα ανοιχτό. Ή σκυγίνησι καί ή αγωνία τους έπληγαν, μά δεν μπορούσαν να πιστέψουν αυτά που διάδασαν. Μήπως ήταν καμμία παγίδα των φασιστών; Η πρώτη προκήρυξη ανέφερε, ότι στη Ναζό βρισκότουσαν «συμμαχικά δυνάμεις». Ώς την ώρα όμως, δεν είχαν αντιληφθεί κανένα ξένο στόλ ηρωσι. Τι συνέβαινε λοιπόν; Έπιφυλακτική στην άρχή, ρώτησαν τον αξιωματικό Δ. Αγιοπετρίτη, που λίγες μέρες πριν είχε έρθει από την Αίγυπτο με ειδική άποστολή. Άλλ' ούτε αυτός μπόρεσε να τους πληροφορήση.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι, από την αρχή σχεδόν της κατοχής, στη Νάξο είχε εγκατασταθεί ένα

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Χάρηκαν οι Έλληνες πατριώτες με την ανέλεστη είδηση, μα όταν είπαν τίποτε στα κανένα, από φόβο μην τους μιμηθούν οι φασιζοί, οι τελευταίοι, μ' όλο που είχε καταρρεύσει η πατρίδα τους εδώ κι ένα μήνα περίπου, έσκαλούνθουςαν να κατέχουν το περισσότερο μέρος της νησιού. Παρ' όλα αυτά, οι Έταλοι πήραν είδηση πως κατόπιν της νίκης νόταν γύρω τους. Διπλάσιασαν τότε τους φρουρούς τους και σκόρπισαν μικρές δυνάμεις σε όρισμένα σημεία, ώστε να μπορούν να έμπούνται από εκεί τη θάλασσα.

— Είναι αλήθεια. Οι Άγγλοι επιθυμούν να έχουν μιλήσει μαζί τους. Αυτό Πολλοί βεβαίως πώς τους είδαν κι είχαν δολοφονηθεί το νησί. Ποσά ήταν αρκετό, για να ξεσηκωθεί στο πόδι ολόκληρο το νησί. Ποσά τικά, οι κομάντος είχαν αποδέχεται στο σημείο που ώριζε το κρυμμένο γράμμα. Με οδηγούν τους βοσκούς που βρήκαν μπροστά τους κι έστρεψαν από μια ολονυχτία πορεία ανάμεσα στα βουνά, όπου έβρισκαν τις δυο πλοίες στον Φιλιππίν και στην Τραγιάτα, όπου έβρισκαν τις δυο πλοίες, αναφερόμενες προκηρύξεις. Οι Άγγλοι ήταν δώδεκα το όλο, με άρνηση τους τον υποπλοίαρχο Μάρτιν Σάλομον. Μαζί τους ήταν σκόνη ένας δημοσιογράφος -εκαμνητής του Μπλ-Μπλ-Σί, ο Ρόμφορ Στρίτς που ακολουθούσε πλοίο το μικρό αυτό επιτραπέζιο σκάφος, σε όλη του τις επιτηρητική.

—“Όλα είναι εν τάξει, τους είπε. Οι ‘Γάλλοι είναι συμφωνημένοι με
σχέδιά μας. Εγώ προσωπικά συνειννοήθηκα με το λοχαγό Ρουστέκ
ό οποίος προσωρινά θα παραμείνει διοικητής των εδώ ευρισκομένων
στρατιωτικών δυνάμεων. Υπάρχει και σέ όλους ότι κι όταν ακόμη
νοση, κανείς δεν θα σάς πείραζε. Οι ‘Γάλλοι είναι ήδη σύμμαχοι μας

Μπροστά στους Γερμανούς-παρουσιάστηκαν ξαφνικά οι
Ίερολοχίτες, και τους ανάγκασαν να παραδοθoύν.

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΗ ΣΦΛΟΓΕΣ

«Ο κάπταίν Μάρτιν με τους συντρόφους του, έμεινε στη Μαδό πάνω από βδομάδα. Όταν η αποστολή τους τελείωσε, αποχαιρέτησαν τους νησιώτες, πήραν μαζί τους δυο καταπλοκούς —τόν το γαύρο αξιωματικό Λιονέλλο Ντούκι και τν Γερμανό Σίγμουντ Γκασπάρ, που έπαιξε σημαντικό ρόλο στν δραματική του σύλληψη ό ποιητής Νίκος Σφυρόραας— μπήκαν σ' ένα Ελντ και τους περίμενε κά φύλακα. Μά όπως ήταν φυσικό, από τήν ημέρα η κατάσταση του νησιού χειροτέρεψε. Οι κάπταίν και ο βέλβας των ολ Γερμανών. Μά γιά να καταλάβουν τή Μαδό, χρειάστηκε να δώσουν μία πραγματικά ομοεικό μάχη με τόν ηρωικό λαό της...

Στο μεταξύ στη Χίο, που είχε πιά απελευθερωθή, είχε συγκεντρωθή το μεγαλύτερο μέρος της δύναμεις του 'Ιερου Λόχου. Από εκεί, στις 8 'Οκτωβρίου 1944, έβρυνε ένα ταίγμα από ασόντα εφτά 'Ιερολαχίτες και όχτω Βρετανούς—υπό τον ταγματάρχη Πέτρο Κακαπόπουλο— για να κάνουν αποβάσεις στην Ήλιο. Ένα δεύτερο απόσπασμα, με αρχηγό τον λοχαγό Β. Μάραντο, κίνησε για τη Νάξο. Σκοπός της αποστολής αυτής ήταν, να κάνουν επιτόπια αναγνώριση του εδάφους, όπως γινόταν πάντοτε πριν από κάθε επιχείρηση. Πήγαινε κι ήρθε ο Μάραντος σαν τον πούλι και ανέφερε ότι οι Γερμανοί έτοιμαζαν τις 12 'Οκτωβρίου, οι κα- κή' αυτή ήταν η αλήθεια. Από τη νύχτα της 12 'Οκτωβρίου, τους α- τακτητά είχαν αρχίσει να καταστρέφουν τις οχυρώσεις τους, τους α- σμαρτάν, τα πετρέλαια, τις υπερίνες, κι' έτσι άλλο όλιγο δεν μπορούσαν να πάρουν μαζί τους. Φόλογες και καποινί, ανάκοιτο με τους κρότους των ανατινάξεων, ηφθόσαν, όλη μέρα από το Μαριμαροκοπό και την παρλίαι. Άπ' όλα τα χωριά της Νάξου, ανεβοκατέβαιναν συν- δεσμοί των έθνικών οργανώσεων και της Συμμ. Αποστολής. Ή από- φασι για το χτύπημα των Γερμανών είχε παρθή. Μά δεν είχαν τον κατάλληλο όπλισμό, ούτε οι δυνάμεις τους ήταν αρκετές για να τὰ βάλουν με τα Άρτιά του Χίτλερ.

54 "Ετσι κι' έγινε. Ο "Ιερός Λόγος εξέδωσε τότε την υπ' αριθ. Α.Π. 54 διαταγή, με την οποία συγκροτήθηκε άμεσα ένα μικρό απόσπασμα, για να προλάβει εγκαίρως την αποχώρηση των Γερμανών από τη Νάξο. Οι περισσότεροι που μπήκαν στην ομάδα αυτή, ήταν αξιωματικοί και όλιγές Ναξιότες. Παλιδιά του τόπου τους. Πενήντα δύο άντρες επιδιόταθηκαν από υπ' αριθ. 354 και 360 ΕΜ-ΕΛ, που ξεκίνησαν ολόταχως με σημείο απόβασό τους "Αν-Γιαννάρδες, 800 μόλις χιλιόμετρα από την πόλη. Από κάποιο λάθος όμως, που όφειλόταν στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας, η απόβαση των "Ιερολογιτών έγινε πέντε χιλιόμετρα ανατολικά της καθορισμένης σημείο.

Τό λάθος αυτό, αν και ασήμαντο, θα μπορούσε να γίνει μοιραίο γιὰ τὰς τοιμήρας παλληκάρια που ἀνέφροναν τὸ θάνατο. Εὐτυχῶς τίποτα δὲν συνέβη. Σὰν σκίεῖς οἱ κομάντες, πατώντας ἀνάσφαχα, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου τους, ἔτοιμοι πάντα νὰ πολεμήσουν ἀκριβῶς τὴ ζωὴ τους ἐκ περιλήψεως ἀνάγκης, προχωροῦσαν τώρα ἀσφαλιστικὰ στὸ σκοπὸ τους. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ἄλλο, περνοῦσαν σιω-

Οι έσπηρες τών όργησαντων αντίπαλώς, χωρίς να ξέρουν ακόμῃ ότι ή βάρηεια πού ζήτησαν είχε φτάσει κίλως στο νησί, αποφασιστικά καί έμπεριπολέμοι, συνέχισαν την κατάληψη θέσεων. Έτσι, πρώτου ακόμῃ καλοεξημερώσθ, είχαν περικυκλώσει ή Χώρα, από τώ μάλο τού Λιμνασκοπούλου ως κάτω στα βράχια της θαλάσσης καί προς τώ νότιο μέρος της πρωτεύουσας. Από την άλλη μεριά, τώ άπώσταμα τών κομμάτων, προχώρουν κι' έπαιρνε θέσεις βορειοανατολικά της πόλεως, στους πρόποδες τού λόφου τού Άγιου Χρυσοστόμου. Οι Γερμανοί άνυποπτοι, εξακολουθούσαν να βρίσκονται συγκεντρωμένοι στην παραλία, έτοιμοι γι' αναχώρησι.

Ἄποστολο ἡ ἐπισκεψὶς τῶν πτωχῶν, ἐπιτοχίας ζῆνι, φαίνεται πὺς ἄρχισε ν' ἐπιβεβαιῶν καὶ αὐτός. Γιατὶ ἐρόν:ουσαν μὲ τότες προφυλάξεις: Ἀποφάσεις λοιπὸν νὰ διαπιστώσῃ ὁ ἴδιος ποιοὶ ἦσαν οἱ νυχτερινοὶ αὐτοὶ ἐπισκέπτες. Πῆρε τότε μαζί του ἓνα δεκάνα, πῆδησι ὅς μιά βάρκα καὶ πρᾶξῃσαν θαρραλέα πρὸς τὰ δύο ἀποστακί. Μόλις πλησίασαν κοντὰ τους, ὁ Ζῆνι, μὲ μιά τρύπανα-μασίνη αὐτοῦ, πᾶν ἄλλαν

— Όραιο, πλήρως άφοβα και άνέστε το πλοίο. 'Η άνεμόσκαλα βρίσκεται στα δεξιά σου. Είναι ανάγκη να μάθουμε ώρισμένα πράγματα, προτού αποδιάστούμε στην ξηρά. Έσύ ασφαλώς θα ξέρεις να κατατοπισής...

Οι Ίερολοχίτες είχαν φτάσει πια — «άφου πραγματοποίησαν πρώτα την έπισημη τους με τ' άλλα ταμεία — σε απόστασι τετροκοσίων μέτρων περίπου από τον έγθρο. Τότε ακριβώς ριχτήκαν οι πρώτες σπές εις μέρους των κομάντος. Το αρχίω τους σχέδιο ήταν να ζητηθῇ η παράδοσι του έγθρου, άφου προηγουμένως τού γινόνταν νωστος πόσο δύσκολη ήταν η θέσι του. Έκείνοι όμως δέν είχαν την ίδια γνώμη. Πολυ-

Η αποστολή γύρισε πίσω άποικική και ανέφερε τα καθέκα-
στα. Άμέσως τότε ξεκίνησαν ο Άγγλος λοχαγός-ρέπορτερ Τζών Χιλ-
μαν και ο ύπολοχαγός Ι. Α. Κρικκούκας, για ναθούν σε νέα συνεν-

— «Ας έρθει κάποιος από όλες να κουβεντιάσει μαζί του είτε ο Χίλμπαμ. Ο Ζίντ όμως τους παραγγέλλει πώς η διαταγή ήταν ν' αντισταθούν με κάθε θυσία, όσπου να φτάσουν τ' αεροπλάνα τους για να καλύψουν την αποχώρησή τους. Έτσι, αφού ναυάγησε η συνεννόηση, δόξα κληρη η ύποπληση μερού πέρασε, με ανταλλαγή πολυβολιωνών και όλων. Ωστόσο, με τις πρώτες ριπές των Γερμανών, σκοτωθήκαν δύο παλληκάρια: Ο Γιάγκος, 1. Βαλλάντρεθ και ο διαβιέσας της Γέρουσ Μπελνίτς. Μπελνίτς, ο οποίος έβλεπε τον θάνατο των χείρων του, πάλι πάλιν τον πρώτο ηρώιμ. Με τον ίδιο ρυθμό, περίπου πέρασε και η δεύτερη μέρα — μ' ένα μονάχα βαρύ τραυματισμό, του Δ. Καπαρέλη — και ήρθε, η τρίτη, όπου θα έφερνε πιά να δοθ' ένα τέλος.

Α' Άλλα κατά τις τέσσερες το πρώτ', έφτασε στη Νάξο ο διοικητής της Α' Μοίρας του Ισρού Λόχου, ο θρυλικός συνταγματάρχης Άντρέας Καλλίνσκης με ένα στοιχείον δίκλων 3', βλήματα και άλλα πυρομαχικά - που έδωσε διαταγή να μεταβληθεί προσωρινά η φαντασία των γερμανικών θέσεων. Σε λίγο θά έκανε την εμφάνισι της η συμμαχική αεροπορία κι αυτή θά κανόνιζε σχεδόν την πορεία των επιτερχομένων. Μόλις όμως έληρώσε, φάνηκαν να πλησιάζουν τρεις γερμανικές αεράκρες. Ήταν εκείνες που περιέμεναν οι Γερμανοί για να τις ανάγκασουν. Τα ΕΜ-ΕΛ όμως, τους έφριξαν απαντώντας πυρά και τις ανάγκασαν ν' απομακρυνθούν. Ή μία απ' αυτές, που είχε βληθεί καθύλα στο άριστερό σκαρί της, έκανε μερικά σκοπιματεθόματα σαν μεθύσιμένη, έχασε τη δύναμι πλεύσεως κι έξαφνε, σαν να της χτύπησε κερούς, ρουφήχτηκε κυριολεκτικά από τη βάλασσα.

ἀρχισυνεβή ἡ ἀπαγγέλλουσα Ἰλιδερά ἀ ῥεπατορ λαχοῦσι Χίλιαν. Στὸ δισέτην
αὐτὸ ὁ ὁράνας ἀρχισυνεβή καὶ συνεσιεύθη. Κι ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἐξ-
ῆσπεσε μὴ δυνατὴ νεροποτιῆσάν τὰν καὶ ἦταν τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Παρ-
' ὅλα αὐτά, τίποτα δὲν μπορούσε νὰ σταματήσῃ τὴν ἀκατάβητη ὀρήν τοῦ
Ἱεροῦ Λόγου. Ἀκριβῶς στὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι, μέσα σ' ἓναν κατα-
κλισὺ ἀπὸ βροχὴ κι ἀπὸ σφαίρες, ὅλοι τοὺς βρισκόντουσαν ἀπὸ ση-
μεῖα ἐξερμηνεύσεως. Συγκεκριμένως συγκρούσαντο τὰ σημεῖα ἑκάστης ἐκείνου
ἀπὸ ἑκάστης. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦλθε ἡ Κοικοῦνικα καὶ τὸ ὄ-
νομα αὐτοῦ Νηφελὴς (ἡ ἀνεπὶ ὕψους ἀνιῶν),

Οι Γερμανοί είχαν λούφρα, γιγαντιαία καράβια, που έπλεαν στο Αιγαίο. Αλλά μόλις έφταναν στα Βορβορδικτικά, έβλεπαν να συνεχίζουν τη μάχη. Δεν πρόλαβαν όμως. Μπροστά τους, σαν να ξεπηθάναν από τα έγκατα της γης, παρουσιάστηκαν οι Έρωλοχίτες και τους ανάγκασαν να παραδοθούν. Έξωθύνται δύο αιχμάλωτοι πίσω στην, σωστά ανθρώπινη και παραδοθούν. Έξωθύνται και παρακαλόνας τους. Έλληνες να μην τους κοροϊφούν. Το τέλος είχε φτάσει. Το Κάστρο της Νάξου έπεσε. Λούστρησε το έλευθερο ελληνικό αέρα, που δώρησε μέσα στις σπείρες του, στα δεινότητά του, στην κάθε του γωνιά, θαυπέτησαν ακόμη και την παλιά Ένετική ψυχή του, που φώναζε θαλαρείς δυνατό και επίτημι:

Ήσταντο τὸ παρακάτω, τὸ 1944, τὸ ἐνικὸν ζυγαριεῖο Μ. Ανατολῆς,
 τὸν ἠρώδικον νησιού: τὸν ἀπελευθέρωσαν στοὺς κατοικοὺς
 «Σὰς ἀποστέλλουσιν χαρτίστρους συμμετέχοντες εἰς χάριν ἀπελευ-
 θερώσεως κας. Ἐπολεμήσατε γενναίως διὰ συμμαχικὸν ἀγῶνα. Καί
 τώρα ἐξελκούσθε ἀνεργάσι μετὰ τὰς δυνατότας μας, ἵνα ἐξομα-
 λύνετε τὸν δρόμον τῆς Εὐρώπης.
 Καὶ ἡ ζωὴ θανάτῃς τ' ἀλλετρί της, γιὰ νὰ δοῦν ὡς τις καινούργιος
 ἐλπίδες.

Ακόμη και μέσα στη κουζίνα, ο Τζέφ δεν παρέλειπε να φιλήσει τη γυναίκα του με κάθε ευκαιρία!

που ακολουθούσαν αμέσως, το άστρο του Τσάντλερ ξεπήδησε διά μιας και άρχισε να ανεβαίνει άργα αλλά σταθερά στο οστερέωμα του Χόλλυγουντ. Κατά τα επόμενα τρία χρόνια, πάντα χωρίς στην υποστήριξη και το ενδιαφέρον της γυναίκας του, όπως ισχυρίζονται αυτοί που ξέρουν την ιστορία καλά, ο Τζέφ πρωταγωνίστησε σε 10 ακόμη φιλμ, που αύξησαν τη δημοτικότητά του και του χάρισαν τελικά τον τίτλο του «στάρ».

— Ο,τι έχω κατορθώσει μέχρι σήμερα, το οφείλω σε σένα, αγάπη μου. Καθώς καλύτερα διαρκώς η κατάσταση μας, μοναχικά μου δίνει όλη την ελπίδα, ο Τζέφ πρωταγωνίστησε σε 10 ακόμη φιλμ, που αύξησαν τη δημοτικότητά του και του χάρισαν τελικά τον τίτλο του «στάρ».

Εται ρόδινο διαγραφόταν το μέλλον για τον συμπαθή ηθοποιό, όταν με την είσοδο του 1945 τα πράγματα άλλαξαν ξαφνικά. Ο χαρακτήρας του προ πάντων δεν ήταν ο ίδιος των προηγούμενων ετών. Είχε γίνει ευερέθιστος, νευρικός και έτοι-

Διαβύριο ΧΩΡΙΣ ΤΕΛΟΣ

Τζέφ Τσάντλερ - Μάρτζ Χόσκελ, ένα ακόμη ζευγάρι που χώρισε

ΤΟ Χόλλυγουντ είναι μία πλούσια και πολύ ενδιαφέρουσα μεγαλούπολις μ' ένα μεγάλο μειονέκτημα: τα τόσο εύκολα και συχνά διαζύγια των αστέρων του που έχουν πάρει μορφή πραγματικής επιδημίας! Έλεγε εκάτως ένας μεγάλος Ευρωπαίος συγγραφέας:

Και δεν έχει διόλου άδικο. Διαζύγια χωρίς τέλος είναι το κύριο χαρακτηριστικό του σημερινού Χόλλυγουντ. Διαζύγια χωρίς καμιά σοβαρή δικαιολογία, χωρίς καμιά βάση. Διαζύγια, τέλος, που γίνονται από καθαρούς λόγους εγωισμού.

Όσο διάστημα οι δυο σύζυγοι-αστέρες είναι άσπρη, τόσο είναι σταθεροί και καλοί ως σύζυγοι. Μόλις, όμως, ο ένας απ' τους δυο βγει απ' την αφάνεια κι' αρχίσει να γίνεται γνωστός και να αποκτά φήμη, τότε κρίνει ως... επιβεδλημένο του καθήκον να ζητήσει και διαζύγιο, αδιαφορώντας για την τύχη των παιδιών που έχουν έρθει εν τω μεταξύ στον κόσμο.

Από τα έντελως πρόσφατα διαζύγια γνωστών στάρ που έκαναν εντύπωση είναι κι' αυτά των: Γκένκορ Πέκ-Γκρέτα Κόνεν, Τάυρον Πάουερ-Λίνα Κρίστιαν, Λέο Κάρν-Τζώρτζ Χόρμελ, Άδα Γκράντνερ-Θράνκ Σινάτρα, Έντμουντ Πέρντορ-Νίτα Φίλ-Λις, Άλντα Λουβίνο-Χάουαρντ Ντάφ, Τζέφ Τσάντλερ-Μάρ-τζ Χόσκελ και πολλά άλλα. Θα σταθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες στη περίπτωση του τελευταίου αυτού ζευγαριού που πριν 15 ημέρες χώρισε οριστικά με δικαστική απόφαση.

Ο Τζέφ Τσάντλερ — το πραγματικό του όνομα είναι Αίρα Γκρόσσελ και είναι Αμερικανός εβραϊκής καταγωγής — γεννήθηκε στο Μπρούκλιν της Ν. Υόρκης το 1918. Από παιδί ακόμη είχε δείξει τη διάθεσή του να γίνει κάποτε επαγγελματίας ηθοποιός. Δοκίμασε πολλούς τρόπους για να το κατορθώσει, φοίτησε σε διάφορα σχολεία, αλλά μέχρι τις αρχές του 1945, και σε μία δραματική σχολή, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Τότε, όμως, αποφάσισε να δοκιμάσει την τύχη του στην κωμική σκηνή. Έξακολουθούσε, δηλαδή, να είναι ένας νέος ηθοποιός, που γι' αυτόν κανείς παραγωγός ή σκηνοθέτης δεν έδειχνε ενδιαφέρον. Και τότε σκέφθηκε το γάμο.

Ανάμεσα σε μερικές κοπέλλες, που είχε γνωρίσει, στάθηκε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στη Μάρτζορ Χόσκελ, μία όμορφη εβραίοπούλα που ήταν και κόρη ενός από τους κυριώτερους μετόχους ενός μεγάλου οστουνίου του Χόλλυγουντ. Την επολιάρκισε αρκετό καιρό και μία μέρα του 1946, στις 13 Οκτωβρίου, άναγε γέννημα ξαφνικά κι' έβαψε τους πρός γενική εκπλήξη όλων δωσαν γνωρίζαν την οικογένειά της νύμφης. Επιδέχθηκαν πολλά τότε για τον γάμο αυτόν, αλλά ο ναμπρός δεν έδωσε καμιά σημασία. Όλα δα έλεγαν μπορούσαν να πάν φέμματα εκτός από ένα: ότι με τα μέσα που διέθετε η γυναίκα του θα μπορούσε να τον κάνει γνωστό και φημισμένο στάρ του κινηματογράφου. Κι' αυτό ακριβώς ενδιαφέρει περισσότερο τον Τζέφ!

Έτσι από το 1947 μέχρι το 1949 υπε-κρέωθη να φοιτήσει και σε δεύτερη δρα-ματική σχολή και, έτοιμος πια στις αρχές του 1949, παίρνει τον πρώτο ανδρικό ρόλο στο φιλμ «Σπαθί στην Έρημο», δι-πλά στον Ντάνι Άντριους, το σενάριο του οποίου εξιστορούσε τον ένοπλο α-

Η οικογένεια Τσάντλερ κατά την περίοδο της ευ-τυχίας της.

γώνα των Έβραίων της Παλαιστίνης έναντι των Άγγλων. Με το φιλμ αυτό, που για προ-πανανδρικούς σκοπούς προεβλήθη σ' όλο τον κόσμο και προκάλεσε τις έντονες διαμαρ-τυρίες των Άγγλων, καθώς και μερικά άλλα μιάς και άρχισε να ανεβαίνει άργα αλλά σταθερά στο οστερέωμα του Χόλλυγουντ. Κατά τα επόμενα τρία χρόνια, πάντα χωρίς στην υποστήριξη και το ενδιαφέρον της γυναίκας του, όπως ισχυρίζονται αυτοί που ξέρουν την ιστορία καλά, ο Τζέφ πρωταγωνίστησε σε 10 ακόμη φιλμ, που αύξησαν τη δημοτικότητά του και του χάρισαν τελικά τον τίτλο του «στάρ».

— Ο,τι έχω κατορθώσει μέχρι σήμερα, το οφείλω σε σένα, αγάπη μου. Καθώς καλύτερα διαρκώς η κατάσταση μας, μοναχικά μου δίνει όλη την ελπίδα, ο Τζέφ πρωταγωνίστησε σε 10 ακόμη φιλμ, που αύξησαν τη δημοτικότητά του και του χάρισαν τελικά τον τίτλο του «στάρ».

Εται ρόδινο διαγραφόταν το μέλλον για τον συμπαθή ηθοποιό, όταν με την είσοδο του 1945 τα πράγματα άλλαξαν ξαφνικά. Ο χαρακτήρας του προ πάντων δεν ήταν ο ίδιος των προηγούμενων ετών. Είχε γίνει ευερέθιστος, νευρικός και έτοι-

μος για καυγάδες με το τίποτα. Οι σκηνές μεταξύ του ζεύγους διαδόχονταν ή μία την άλλη τώρα και τα πικρά λόγια ήταν πλέον τώρα έπρεπε να μιμηθεί τους συναδελφικούς του και να μη ζηση δηλ του τη ζωή με... την ίδια γυναίκα στο πλευρό του!

Με συνεχείς σκηνές και μαλώματα, το ζεύγος έζησε μερικούς τλερ πήρε μία μέρα τα παιδιά της και εγκατέλειψε τον άνδρα της μη μπορώντας πια, όπως είχε πει η ίδια, να υποφέρει τον από-τομο και βίαιο χαρακτήρα του. Αυτός άκριδώς επιζητούσε κι' εκείνος. Η αρχή του τέλους να δοθεί από την πλευρά εκείνης. Και άρπαξε την ευκαιρία που του παρουσιάσθηκε. Λίγες ημέρες αργότερα η Μάρτζ ζήτησε μέσω φίλου της προσώπου να συμ-πάθεισε καταβλήθηκε έκτοτε, αλλά όλες απέτυχαν εξ αιτίας εκείνου, που τώρα δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει πια για την «αγα-πημένη» του, που τόσο τον είχε βοηθήσει να αναδειχθεί.

Έτσι το μοιραίο τέλος του γάμου τους δεν άργησε να έπιку-ρωθεί μ' ένα διαζύγιο που εξεδόθη πριν λίγο καιρό εις βάρος του Τζέφ.

Βέβαια, η τέως κυρία Τσάντλερ κράτησε κοντά της τα δυο κο-ρίτσια της και θα εισπράττει κάθε μήνα καλή διατροφή από τον πρώην άνδρα της. Αλλά τί να κάνει εμπρός στην ευτυχία που έχτισε μόνη της και έλασε για πάντα;

— Τίποτα δεν μου έκανε μεγαλύτερη εντύπωση απ' όλη αυτή την ιστορία, όσο η αγνωμοσύνη και ο εγωισμός του πρώην συ-ζύγου μου. Έκανα το παν για να τον επιδιόλκω ως αστέρα του κινηματογράφου και τώρα που έγινε, να η ανταμοιβή μου! Λέει τώρα με πίκρα η Μάρτζορ Χόσκελ.

ΤΣΑΡΛΣ ΚΕΡΝ

Η Άντρεϊ Χέμπορν Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες ειδήσεις

* Η «Βερσαλιέρα», όπως ά-ποκαλούν στην Ιταλία την Τζί-να Λολομπρίγκιτα από τον καιρό που πρωταγωνίστησε στα φιλμ «Ψωμί, έρωτας και ζή-λεια», είναι τις ημέρες αυτές πολ-λή στενοχωρημένη. Την κατηγο-ρούν ότι έγινε πολύ απαιτητική και ψηλομύτα και ότι τόλμησε να ζητήσει 500 εκατομμύρια λιρέτες για να γυρίση μία τρίτη συνέχεια με τον τίτλο «Ψωμί, έρωτας και νοσταλγία», ενώ όπως δήλωσε η ίδια, άρνήθηκε να παίξη στο έρ-γο αυτό, βρίσκοντας πως τα δυο πρώτα ήσαν άρκετά. Τον ρόλο της Τζίνιας παρά το πλευρό του Βι-τόριο ντε Σίκα και το Ρομπέρτο Ρίσοο θα υπο-δυθεί στο νέο φιλμ η Σοφία Λά-ρεν. Η Σοφία όμως προ-βάλλει δικές της αξιώσεις. Δεν θέλει λείν να μιμηθεί την Λολά, αλλά να δημιουργήσει ένα καινούρ-γιο τύπο. Οι παραγωγοί σκεπτόν-ται να την κάνουν πωλήτρια φα-ριών. Φαίνεται δε πως οι παλή-τριες αυτές φορούν στην Ιταλία πολύ τολμηρά ντεκολτέ.

— Δεν βάλω να αναμετρηθώ με την Τζίνα, είπε η Σοφία Λάρεν, παίζοντας ένα ρόλο που έχει υπο-δυθεί εκείνη. Είμαι ικανή να δη-μιουργήσω ένα δικό μου τύπο και να τον επιβάλω... * Από την ημέρα που προ-εβλήθη στην Αμερική το φιλμ «Πι-ατέμπος στο έρωτα», ο Ιταλός η-θοποιός Ροσσάνο Μπράτσι πού συγκαταλέγεται μεταξύ των πρωταγωνιστών του, λαμβάνει χι-λιάδες γράμματα από τις Ηνωμ. Πολιτείες. Μία βασιμαστρία του του γράφει ότι πήρε προς χάριν του διαζύγιο και του στέλνει ως πρώ-το δώρο μία «Κάντιλα» τελευ-ταίου τύπου...

* Η Άντρεϊ Χέμπορν, που περιμένει παιδί, έδηλωσε ότι δεν πρόκειται να ξαναεργασθή προτού το φέρη στον κόσμο.

* Η Σοφία Λάρεν εξέλε-γη από τους κατοίκους της Μεσ-σήνης «Βασίλισσα της Σικελίας» για την θερινή περίοδο 1955. Έλ-πίζουν έτσι να την πείσουν να πε-ράση εκεί το καλοκαίρι της.

* Η Μαίρη Πίκφορντ έ-δηλωσε ότι τότε μόνο θα επιτρέ-ψη να γυριστή το φιλμ που θα έχη για θέμα την ζωή της αν ο ρόλος της ανατεθή στην Μαίριλιν Μονρόε. Οι παραγωγοί διαφω-νούν γιατί βρίσκουν πως η Μαί-ριλιν είναι έντελως διαφορετικού τύπου.

* Η Άδα Γκράντνερ έ-φτασε την περασμένη εβδομάδα στη Στοκχόλμη και φυσικά οι έ-ρωτήσεις των δημοσιογράφων έπε-σαν βροχή.

— Τι θα θέλατε να είσθε, αν δεν ήσαστε στάρ; την ρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

— Μία άγνωστη, του απάντησε ή

«Αδα, Δεν ξέρετε πόσο ευτυχισμέ-νος είναι εκείνος, που δεν σέρνει μαζί του το βαρύ φορτίο της δια-σημότητας.

— Ένας άλλος δημοσιογράφος τη ρώτησε γιατί την ένθουσιαζε τόσο η Στοκχόλμη εφόσον μάλιστα την έπισκεπτόταν για δεύτερη φορά.

— Την πρώτη φορά, τού έξηγησε η «Αδα, πέρασα απ' εδώ κάνοντας το γαμήλιο ταξίδι μου. Τώρα ό-μως έρχομαι για ταξίδι αναψυχής και βλέπω τα πράγματα διαφο-ρετικά.

* Όταν πήγε στην Ιταλία για να πάρη την Λουτσιά Μποζέ, ο περιφημος ταυρομάχος Ντομι-γκούν έφαγε μαζί της ένα βράδυ σ' ένα από τα πολυτελέστερα ρε-στοράν της Ρώμης. Όλα πήγαν καλά ως την ώρα που ήρθε ο λογα-ριασμός. Ο Ντομιγκούν τον βρή-κε πολύ άμυρο και κάλεσε τον δι-ευθυντή. «Εκείνος όμως του είπε με ευγενικό τρόπο και μ' ένα μελι-στάλακτο χαμόγελο:

— Για κυτάξτε γύρω σας, κύ-ριε. Κυτάξτε αυτή την πολυτέ-λεια, τα κρύσταλλα, τον φωτισμό, το προσωπικό. Σκεφθήτε τους πό-ρους. Είμαστε όπως καταλάβαίτε, αναγκασμένοι να τα βάλουμε κι' αυτά στο λογαριασμό...

Ο Ντομιγκούν έπεισθη και πλήρωσε. Το άλλο βράδυ οι δυο έρωτευμένοι πήγαν να φάνε στο ίδιο ρεστοράν. Όταν όμως τού έ-φεραν τον λογαριασμό ο ταυρομά-χος έγινε έξω φρενός. Ήταν ά-κόμα πιο φουσκωμένος από τον λο-γαριασμό της προηγούμενης. Κά-λεσε πάλι τον διευθυντή, ο οποίος άρχισε το ίδιο τροπάρι:

— Για κυτάξτε γύρω σας, κύ-ριε. Κυτάξτε αυτή την πολυτέ-λεια, τα κρύσταλλα...

— Για να σας πω, τον διέκοψε ο Ντομιγκούν. Αυτά μου τα βά-λατε στον χρεοσύν λογαριασμό. Θα τα ξαναπληρώσω σήμερα!...

* Ο γενικός γραμματέας του «Διεθνούς κινηματογραφικού φεστι-βάλ των Κανών», επιστρέφοντας από την Αμερική, ανήγγειλε με υπερφάνεια ότι έσφαχίσε κατά την διάρκεια του φεστιβάλ την εκεί παρούσα δυο μεγαλών στάρ του Χόλλυγουντ, της Μαίριλιν Μονρόε και της Γκρέις Στεϊλη στο φεστιβάλ, το φιλμ «Κάρμεν Τζάνι», τότε θα έσφα-λισθή και η παρούσα της μαυρης Κάρμεν. Ντόροβ Ντάν-τρεϊς, που έχει πολλούς πιθανό-ητες να κερδίση έπλεος το «Ο-σκάρ».

* Ο Κλίφτον Γουέμπ Ε-δωσε τον ακόλουθο ορισμό της δα-κτυλογράφου: «Είναι μία κοπέλλα, που λέει πως ξέρει γραφή, αλλά στην πραγματικότητα ζητεί συ-ζυγίο!».

* Ο Σάμουελ Γκόλντγουϊν ανέ-θεσε στην «Μέτρο Γκόλντγουϊν Μα-γερ» την έκμεταλλεία του νέου του έργου «Αγρία και κοιλές», που σκηνοθέτησε ο Τζοζεφ Μάν-κιέιτς, με πρωταγωνιστές τον Μάρλον Μπράντο, την Τζην Σίμμονς, τον Φράνκ Σινάτρα και την Βίβιαν Μπλάιην.

* Στο φιλμ «Ντεξίρε» ο Μάρλον Μπράντο, που υπο-δύεται τον Ναπολέοντα, φέρει πά-νω στη στολή του το παράσημο της «Λεγεώνας της Τιμής» και το «Στρατιωτικό Μετάλλιο». Το δεύ-τερο παράσημο όμως, ιδρύθηκε στη Γαλλία το 1852, 31 χρόνια μετά τον θάνατο του Ναπολέοντα!...

* Στο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι η Πολέτ Γκόλντκινς ρ-παντορεύτηκε κρυφά τον Έριχ Μα-ρία Ρέμαρκ, συγγραφέα του περι-φημού έργου «Οδός νεώτερον από το Δυτικό μέτωπο».

* Ένας έκδοτης προσέφερε στον Κλάρκ Γκέιπλ ένα σεάσοτό ποσό για να γράφη να απομνημονεύματά του.

— Δεν πρόκειται να συγκινήσουν κανένα, τού απάντησε ο καλλιτέ-χνης. Έξ άλλου δεν θα ήσαν πλη-ρη γιατί εγώ τώρα μόλις άρχιζω να ζω!...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Μικρό δράμα

(Η σκηνή σ' ένα μικρό συν-οικιακό ζαχαροπλαστείο. Αυτού του είδους τα μικρά δράματα, που είναι τα μόνα μεγάλα, συν-ήθως, παίζονται σε τέτοια σκη-νογραφία.

ΕΚΕΙΝΗ: Όμορφη — όπως του έννοει ο κόσμος — γλυπτι-κή σέ γραμμές κορμιού, χαρι-τωμένη στο ύφος και πικάντι-κη στὸ χαμόγελο, 27 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας κοντός, μικρός, «αμφίπλευρος» καμπού-ρης, που προκαλεί, φυσικά, τον οίκτο των «καλών ανθρώπων» και τις ειρωνείες μερικών νεα-ρών. 48 χρόνων).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει «κάθι-δρη» καυδέντα): ... Ναι, δε-σποινίς... Σας αγαπώ!... 'Επί-τέλους, το είπα!... Δεν τολ-μούσα να σας το πω από και-ρο...

— Όχι γιατί είμαι προϊστά-μενός σας. Αλλά γιατί είμαι καμπούρης! Ένας ανάπηρος «έκ γενετής»!... Δε σφαιώ εγώ αν ο Θεός με άδίκησε...

ΕΚΕΙΝΗ: ... Σας άδίκησε σωματικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρό χαμόγε-λο): Είσατε πολύ καλή... Ευχαριστώ!... (Ταραγμένα). Έλεγα, λοιπόν, ότι σας αγα-πώ!... Και δεν τολμώ... ή μάλλον δεν τολμούσα να σας το πω, γιατί τώρα το είπα!... (Ευχαριστημένος που το είπα).

... Δεν ξέρω αν έπρεπε να το πω... 'Αν έχη δικαίωμα ένας ανάπηρος... ένας καμπούρης... να πη πως αγαπάει μία κοπέ-λα... (Βουρκωμένα). Η ψυχή

μου είναι ίσια! Η «σπονδυλι-κή στήλη» της δεν έχει καμιά καμπούρα, πουθενά... 'Αλλ' αὐ-τό δεν φτάνει!... (Απειθαρχη-τό ένα δάκρυ βρέχει το συμπαθη-τικό μουστάκι του). Τί λέτε, δεσποινίς;... Με λυπόσαστε;

ΕΚΕΙΝΗ (με προσποιημένη άπάθεια): Δεν νομίζω πως χρειάζεται! Γιατί τίποτα πώς είσατε αξιοσύνητος; Οι γυναίκες αγαπούν με τον έγκέ-φαλο. Σας μιλό με ελίκρινει. Την καρδιά την έχουν... για την κυκλοφορία του αίματος! Και τὸ σώμα για να το καμαρώνουν κι' αυτές κι' οι άλλοι. Και για να το ζηλεύουν οι άλλες!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένα): Είσατε και στις ευγενικές ψευ-τιές σας πολύ γλυκεία και χα-ριτωμένη. Αλλά εγώ είμ' ένας καμπούρης... Ένας ανάπηρος... Δεν τὸ βλέπετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τὸ βλέπω!... Σας είπα πως οι γυναίκες αγα-πούν με τον έγκέφαλο. Σας θαυ-μάζω και σας συμπαθώ. Θέλετε τον έρωτά μου; Θα τον κερδι-σετε κι' αυτόν... 'Ισως με τὸ βούρκωμα των ματιών σας τὸν άρπάξτε... Θα σας μιλήσω ρεα-λιστικά... Μπορεί να τρέμετε τη στιγμή που, μετά το γάμο, θα βάλετε την πυτζάμα σας... Θα πιστεύετε πως θα είσατε κωμικά τραγικός. (Σοβαρά και τονισμένα). Σας δινω την πλη-ροφορία πως θα μου είσατε ά-πλώς ένα πολύ αγαπημένο πρό-σωπο! (Στεγνά). Είμαι σχετι-κά όμορφη και μάλλον νέα. Δεν είσατε πλούσιος. Γιατί νάρθω

να πη πως αγαπάει μία κοπέ-λα... (Βουρκωμένα). Η ψυχή

του ραντεβού σας και να προ-

— Δεσποινίς, μου φέγγετε με το φανάρι σας να λύσω κανένα σταυρόλεξο, μέχρι να φύγη ο κόσμος... (Του Β. Χριστοδούλου)

λάβω την πρότασή σας; Και να τη δεχτώ, πριν ακόμα να μου την κά- νετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μεθυσμένος από ανα- πάντευξη ευτυχία): Μά είπα... «σας αγαπώ»...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό δεν σημαίνει τί- ποτε. Ζούμε σε ρεαλιστική εποχή. Μπορεί να μου λέγατε «πάρε δέκα λίρες για να με ύποστη». Άλλά κα- τάλαβα πώς ζητάτε συντροφιά της καρδιάς σας πού, όπως είπατε, δεν έχει καμμία «καμπούρα»...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δακρυσμένα): Δεν θα σας πειράξω πού θα είσαστε ή γυναί- κα του καμπούρη;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι!... Δεν εύχαρι- στήθηκα με τους «ωραίους νεαρούς» και τους «άθλητικούς τύπους», πού έχουν καμπούρα στην αξιοπρέπεια. Ένώ εσάς σας εκτιμώ και σας συμ- παθώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό βλέπετε; Έκτιμη- σεις και συμπάθεια μονάχα... Έρω- τα... ποτέ δεν θα μπορέσω να βρώ!...

ΕΚΕΙΝΗ (λογικά): Τί έννοείτε δ- ταν λέτε «έρωτα»; (Χαμογελάει). Όταν ενώνονται δυο χτύποι καρ- δίας, σ' εν' ἀγκάλιασμα σφιχτό, όλα τ' άλλα, δεν έχουν σημασία... Σας είπα... Οί γυναίκες αγαπούν με τόν ἐγκέφαλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θ' αναγκαστώ να τό πιστέψω... Θέλω τόσο να τό πιστέ- ψω... Άλλά...

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: .. Ποτέ δε θα πι- στέψω πώς είμαστ' ένα «ταίριασμένο ζευγάρι». Αυτό θα είναι πάντοτε τό μικρό μας δράμα... Ίσως και τό μεγάλο!...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελαστά): Μην ελ- σαι κουτός! Δόξα τῷ Θεῷ πού δεν είσαι πλούσιος! Θά νόμιζες πώς σε παντρεύομαι γι' αυτό!... (Τού πιάνει τό χέρι). Βλέπεις; Σου μιλάω τώ- ρα πιά στὸν ἐνικό. Είμαι ἡ γυναίκα σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κλαμμένα)... Γιατί ὁ Θεός διόλεξε τέτοιο σώμα... γιὰ «κατοικία» τῆς ψυχῆς μου; Δεν μπο- ρούσε να τῇ φτιάξῃ κάπως πιό ὑ- ποφερτῇ; ..

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ τὴν ψυχὴ σου ἀ- γάπησα! Καί μου φτάνει!...

(Αὐλάει).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

⊗ ⊗

Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγάμου

Ο' Ολλανδὸς Γκρέυν, ὀργανωτῆς τοῦ συνεδρίου τῶν ἀγάμων πού συγ- κροτήθηκε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ στὸ Γκρεβενμπιχτ (Όλλανδία), ἐδημο- κρεβενμπιχτ (Όλλανδία), ἐδημο- σίευσε κατόπιν ἕνα φυλλάδιο, πού ἔχει τὸν τίτλο «Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγάμου».

Ο' Γκρέυν, ἀφοῦ ὑποστηρίζει τό θεσμὸ τῆς ἀγαμίας, ἀναπτύσσει κα- τ'ὸν διάφορα δικαιώματα, πού, κα- τὰ τὴ γνώμη του, ἔχουν οἱ ἀγάμοι ἀντρες καὶ γυναίκες.

Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὅτι οἱ ἀγάμοι δὲν δεσμεύονται ἀπέναντι μίας γυναίκας, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀν- θρώποι. Ἀρκεῖ στὴν ἀρχὴ τῶν σχέ- σέων τους νὰ πούν στὴ φίλῃ τους: «Εἶμαι ἀγάμος καὶ ἐννοῶ νὰ παρα- μένω».

Κατὰ τὸν κ. Γκρέυν, ἐξ ἄλλου, οἱ ἀγάμοι στοιχίζουν λιγώτερο στὴν κοινωνία.

Έχουν δικαιώμα, λοιπόν, νὰ προ- τιμῶνται ἀπὸ τοὺς οἰκογενειάρχες στὴν ἐργασία!

Παρόμοια δικαιώματα κατὰ τὸν Γκρέυν ἔχει καὶ ἡ γυναίκα πού θέλει νὰ μείνῃ ἀγάμος. Κανείς δὲν ἔχει δι- καίωμα νὰ ἐλέγξῃ τὶς σχέσεις της, ἀφοῦ δὲν ἀνήκει σὲ κανένα παρά μό- νο στὸν ἐαυτὸ της.

ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ πολὺς ἢ λίγος ὕπνος;

Οἱ ὑπναρᾶδες καὶ οἱ ξενοῦχτες

Θέλετε νὰ μάθετε... πὼς κοιμάσα- στε;

Ἡ ἐρώτησι θὰ σᾶς φανῇ κοινὴ, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα καλυτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἐκεῖνο πού δὲν ξέρετε, ὅμως, εἶναι γιὰτὶ κοιμόσαστε λίγο ἢ πολὺ, γιὰτὶ ξυπνάτε ἐνωρίς ἢ ἀργά, γιὰτὶ νυστάζετε μόλις νυχτώσῃ ἢ ἀντί- θετα γιὰτὶ δὲν ἀισθανόσαστε τὴν ἐπι- θυμία νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι σας παρὰ μόνον ἀφοῦ περάσουν τὰ μεσάνυχτα, γιὰτὶ ὁ ὕπνος σας εἶναι ἥμερος ἢ του- ναντιον ταραγμένος κτλ.

Αὐτὸ, κατὰ τὸν καθηγητὴ Σέλντον, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κολούμπια, ἐ- ξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τύπο στὸν ὁποῖον ἀ- νήκετε.

Ο' Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων διακρίνει τρεῖς τύπους, πού τοὺς ἀποκαλεῖ ἐνδό- μορφο, μεσόμορφο καὶ ἐκτόμορφο.

Ο' ἐνδόμορφος τύπος ἔχει σάρκες πλάσμενες καὶ τάσι πρὸς τὴν παχυσαρ- κία. Ἀγαπᾷ τὸ ἄφθονο καὶ καλὸ φα- γητό, τὴ συναναστροφή μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τὴν πολυτέλεια. Εἶναι αἰσιό- δοξος ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία καὶ πετχαι- νει περισσότερο χάρις στὴν αἰσιοδοξία του παρὰ χάρις στὴν ἱκανότητάς του. Δὲν παίρνει, ἄλλωστε, τίποτε κατὰκα- ῶδα. Τὸ ἱσχνικὸ του εἶναι νὰ περᾶσῃ κα- λὰ τὴ ζωὴ του. Δὲν ἔχει οὔτε ἀνώτερες βλέψεις, οὔτε ἰσχυρὲς παρορμήσεις, οὔ- τε ἡρώδεις, οὔτε αὐτοθυσίες. Ἡ ὕ- γειά του εἶναι καλὴ, παρὰ τοὺς κινδύ- νους πού ἐγκυμονεῖ γι' αὐτὸν ἡ τάσις του στὴν πολυφαγία.

Ο' ἐκτόμορφος τύπος εἶναι ὑπναρᾶς. Τοῦ ἀρέσει τὸ μαλακὸ κρεβάτι καὶ θέ- λει νὰ περιέβαλλεται ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνέ- σεις. Γι' αὐτὸ ἀποφεύγει τὶς πενή- τειες. Κοιμάται ἐνωρίς καὶ ὁ ὕπνος του εἶναι ἥμερος καὶ χωρίς ὄνειρα. Τὴν ἀλ- λη μέρα, ξυπνᾷ ἐξεκούραστος καὶ εὐ- διάθετος. Ἄλλ' ἀν γιὰ τὸν ἐνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο χορταίνει τὸν ὕπνο του, εἶναι δυστυχισμένος ἄνθρωπος.

Ο' μεσόμορφος ἔχει ἀνεπτυγμένους μῦς καὶ ἐπιδερμίδα ξηρὴ καὶ σκληρὴ. Τρελλαινεται γιὰ τὶς φυσικὰς ἀσκήσεις καὶ τὰ σπορ. ἔχει μὴ ὑπερχειλιζού- σα ἐνεργητικότητά καὶ καταπίνει μὲ πολλές δουλειὲς ταυτόχρονα χωρίς νὰ κουράζεται. Ἀντιπαθε τὴν χαλαστικὴ ζωὴ.

Ο' μεσόμορφος τύπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει μέσα σὲ περιορισμένο χώρο. Τοῦ χρειάζονται μεγάλα καὶ εὐάερα δωμά- τια, ὅπου νὰ μπορῇ νὰ κινητὰ ἐλεύθε- ρα. Θέλει ἐπίσης νὰ ἔχῃ μεγάλο κρε- βάτι καὶ δύσκολα ἀνέχεται ἕναν ἄλλον πλᾶσι του. ἔχει λίγον ὕπνο. Τοῦ ἀρέ- σει νὰ ἀγρυπνῇ τὴ νύχτα, τρέχει στὰ θεάματα καὶ τὶς διασκεδάσεις, κοιμά- ται ἀργά καὶ ξυπνᾷ ἐνωρίς γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴ δραστηρία ζωῆς του. Τὸν χαρακτηρίζει ἕνας ἀκατάβλητος δυσι- μισμός, πού τὸν διατηρεῖ καὶ σὲ μεγά- λη ηλικία. Ἀντίθετα πρὸς τὸν ἐνδό- μορφο πού εἶναι ὑπναρᾶς, ὁ μεσόμορ- φος κοιμάται στὰ πεταχτά.

Στὰ ὄνειρά του συνεχίζει τὴ δράσιν του τῆς ἡμέρας. Γι' αὐτὸ πολλές φο- ρὲς χειρονομεῖ, μεταπίπτει πάνω στὸ κρεβάτι του, συζητεῖ κτλ.

Ο' ἐκτόμορφος τύπος, ἐξ ἄλλου, ἔ- χει γωνιώδη κατασκευή καὶ ὅσα λε- γὰ καὶ προεξέχοντα. Οἱ κινήσεις του εἶναι ἀδέξιες, τὸ βᾶδισμά του ἀσταθές καὶ ἡ ἐμφάνισις του δειλὴ καὶ ἀνεσταλ- μένη. Τὸ ἰδιαιτέρου χαρακτηριστικὸ του εἶναι ἡ μεγάλη ἐλαστικότητα του καὶ ἡ νευρικότης του. Ἐπηρεάζεται καὶ ἀπὸ τὰ πιὸ μικρὰ πράγματα, λεπτολογεῖ τὰ πάντα καὶ εἶναι ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία μεμφίμοιρος καὶ γκρινιάρης. Ἀναποφά- σιστος πάντοτε, φτάνει διαρκῶς σὲ ὁ- ρα, πού δὲν τὰ ἐφαρμόζει ποτέ.

Ο' ἐκτόμορφος τύπος ἐξοδεύει με- γάλες ποσότητες νευρικής ἐνέργειας καὶ γι' αὐτὸ κουράζεται εὐκολα. Κι' ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχῃ κάμει τίποτε, φαίνε- ται κουρασμένος καὶ ἀποκαμαμένος.

Οἱ ἄνθρωποι πού ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία δὲν βιάζονται τὸ βράδυ νὰ πλαγιάσουν, ἀλλ' οὔτε εἶναι πρόθυ- μοι νὰ σηκωθοῦν ἐνωρίς τὸ πρωί. Τοὺς ἀρέσει νὰ κάθονται στὸ κρεβάτι τους, ἀρκεῖ νὰ κοιμούνται. Σηκώνονται κι' ἄς μὴν κοινοῦναι. Σηκώνονται ἀλλωστε, κουρασμένοι πάντοτε. Κατὰ τοῦτο διαφέρουν ἀπὸ τὸν ἐνδόμορφο τύ- πο, πού κοιμάται πολὺ, ἀλλὰ σηκώνε- ται καλὸκεφος καὶ ἐξεκούραστος.

Ο' ἐκτόμορφος τύπος κοιμάται ἐλα- φρά. Ο' ὕπνος του εἶναι ταραγμένος καὶ διακόπτεται συχνὰ ἀπὸ ἐφιάλτες.

ΗΓΙΟΓΚΑ ΧΑΡΙΖΕΙ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΝΕΙΑΤΑ

Βασίζεται στὴ βαθειὰ ἀναπνοή

λους τῆς «γιόγκα». Ζωὴ εἶναι ἡ ἀναπνοή, κι' ἡ ἀπουσία της εἶ- ναι θάνατος. Ζούμε ἐφόσον ἀναπνέουμε. Ἀρχίζουμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὴν πρώτη ἀναπνοὴ καὶ τὴν τελειώνουμε μὲ τὴν τελευταία!.

Κι' ὅμως, πόσο λίγοι ἄνθρωποι δίνουν προσοχὴ σ' αὐτὴ τὴ σπουδαιότατη λειτουργία!

Γιὰ νὰ ἐργασθῇ τὸ μυαλό μας, χρειάζεται τριπλάσιο ὀξυγόνο ἀπ' ὅσο τὸ ὑπόλοιπο σώμα. Ἄν δὲν τὸ ἔχῃ ἄφθονο, τὸ στερεῖ ἀπ' τὸ σῶμα. Γι' αὐτὸ οἱ ἐργαζόμενοι πνευματικὰ γίνονται ἀ- σθενεῖς καὶ ἀνέμοιοι — ἐκτός ἀν ἀναπνέουν ὅπως πρέπει.

Ἄλλ' οἱ «γιόγκι» πιστεύουν ὅτι ὁ ἀέρας περιέχει κι' ἕνα ζω- τικὸ συστατικὸ, τὸ «πράνα», πού βρίσκεται ἐπίσης στὸ ἡλιακὸ φῶς, στὴν τροφὴ καὶ στὸ νερό. Αὐτὸ ἀναζωογονεῖ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν εἶναι δὲ τὸ ἴδιο πράγμα μὲ τὸ ὀξυγόνο. Ἐνας ἀσκὸς ὀξυ- γόνου περιέχει μονάχα «νεκρὸ» ὀξυγόνο, πού δὲν εἶναι παρὰ ἕνα φάρμακο.

Μόνον ὁ ἐλεύθερος ἀέρας εἶναι «ζωντανός», γιὰτὶ περιέχει καὶ «πράνα».

Οἱ ἀσκήσεις βαθειᾶς ἀναπνοῆς τῆς «γιόγκα» πρέπει νὰ γίνονται μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο ἢ σ' ἕνα καλὰ ἀεριζόμενο κῶμα.

Ἰδεώδης γι' αὐτὸ εἶναι ἡ «στάσις τοῦ λωτοῦ» ὅς ὅτου ὁμας ἐπιτύχετε νὰ παίρνετε ἀνετα αὐτὴ τὴ στάσι, μπορείτε νὰ κάθεσθε ὅπως θέλετε, ἀρκεῖ μό- νο νὰ κρατᾶτε ἴσια τὴ σπονδυλικὴ στήλη σας.

Εἰσπνέετε τώρα, μὲ μιὰ ἐλαφρεῖα σύσπαισι τοῦ λαι- μοῦ καὶ μὲ τὸ στόμα κλειστὸ. Πρέπει νὰ κἀνῃ ὁ ἀέρας ἕνα ἐλαφρὸ σφύριγμα καθὼς περνᾷ ἀπ' τὸ πῶμα μέ- ρος τοῦ λαιμοῦ σας.

Ἄν τὸ σφύριγμα αὐτὸ γίνῃ ροχαλπτό, σημαίνει πὼς σφίζετε πάρα πολὺ τὸ λαιμὸ σας.

Μὴν ἀνοσπώνετε τὸ στήθος σας, καθὼς ἀναπνέετε, ἀλλὰ φουσκώνετε τὰ θωρακικὰ τοιχώματα.

Ἡ ἀναπνοὴ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνετα ρυθμικὰ. Γιὰ νὰ τὴ ἐπιτύχετε, μετρήστε τοὺς σφυγμοὺς σας: 1, 2, 3, 4 — 1, 2, 3, 4. Ὑστερα βάλετε πάλι τὰ χεῖρα σας πάνω στὰ γόνατά σας, εἰσπνέετε ὅσο διαρκοῦν περισσότερες σφυγμοί, καὶ ἐκπνέετε γιὰ ἄλλο τόσο χρο- νικὸ διάστημα.

Ἀναπνέετε τελειῶς ἥμερα. Τὸ μέτρημα δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐκνευρίσῃ καθόλου.

Τὴν πρώτη βδομάδα, παίρνετε μόνον 4 βαθεῖς ἀνα- πνοὲς κάθε φορὰ. Τῇ δευτέρῃ 5, καὶ κατόπιν προσθε- τετε ἀπὸ μιὰ κάθε βδομάδα, ὥσπου νὰ φτάσετε τὶς 15 — 20 κάθε φορὰ καὶ τὶς 60 συνολικὰ γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Μὴ παρατείνετε τὴ διάρκειά τῆς κάθε ἀναπνοῆς περισσότερο ἀπὸ τέσσερες σφυγμοὺς, παρὰ μόνον ἂν τὸ ἐπιτυγχάνετε ἀνετα.

Γενικά, ὅλα πρέπει νὰ γίνονται ἀργά, ρυθμικά, χω- ρὶς προσπάθεια.

Μὲ τὶς βαθεῖς αὐτὲς ἀναπνοὲς, θὰ δῆτε πὼς θὰ τρώτε καὶ θὰ κοιμάσθε καλύτερα. θὰ παχύνετε λίγο ἀν- εἰσθε ὑπερβολικὰ ἀδύνατος, ἢ ἀντιθέτως θὰ ἀπαλα- γῆτε ἀπὸ τὸ περιττὸ λίπος. Θ' ἀποφύγετε τὸ σὺνάχι κι' ἄλλες διάφορες ἀδυνεῖες. θὰ περιορίσετε τὴ βλα- θερὴ ἐνέργεια τοῦ καπνίσματος.

Δὲν τὸ πιστεύετε; Ἐ. λοιπόν, ὅταν θὰ εἰσάστε ταραγμένος καὶ ἀνή- συχος, δοκιμάστε νὰ πάρετε μερικές βαθεῖς ἀναπνο- ἐς, ἥσυχια καὶ ρυθμικά.

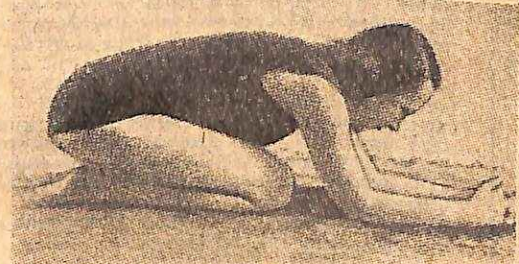
Θὰ δῆτε πὼς θὰ ἡρεμάσετε καὶ θὰ μπορέσετε κατὸ- πιν νὰ λύσετε ευκολώτερα τὰ προβλήματα σας.

Οἱ «γιόγκι» βεβαιώνουν ὅτι τὸ σύστημα τους θεραπεύει τὴν ἀϋπνία, τοὺς πονοκεφάλους, τὸ ἄσθμα, τὴν ἀρθρίτιδα, τὴν ἀλ- λεργία, τὸ σὺνάχι, τὴν ἰσχυρία, τὸν πονόλαιμο καὶ πολλές ἄλλες παθήσεις, κι' ὅτι χαρίζει σωματικὴ καὶ πνευματικὴ νεό- τητα.

⊗ ⊗

Κινητὰ σχολεῖα

Οἱ κάτοικοι τῆς Καλιφορνίας ἔχουν τὴ μανία ν' ἀλλάζουν κά- θε τόσο τόπο διαμονῆς. Αὐτὴ ἡ μανία εἶναι τόσο μεγάλη, πού ἡ κυβερνήσις τῆς πολιτείας βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ συστήσῃ 47 κινητὰ σχολεῖα, πού ἐξαποστελλόνται πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ ἀνάλογα μὲ τὶς μετακινήσεις τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἀριστερά: Ὅλες οἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ γίνονται ρυθμικά καὶ χωρίς προσπά- θεια. Δεξιά: Μία ἀπὸ τὶς πιὸ δύσκολες ἀσκήσεις τῆς «γιόγκα».

ρη πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ συγκέντρωσι, πού εἶναι μᾶλλον ἀ- δύνατο νὰ τὴν ἐπιτύχουμε μέσα στὴν ταραγμένη ἀτμόσφαιρα τῆς σύγχρονης καθημερινῆς ζωῆς μας.

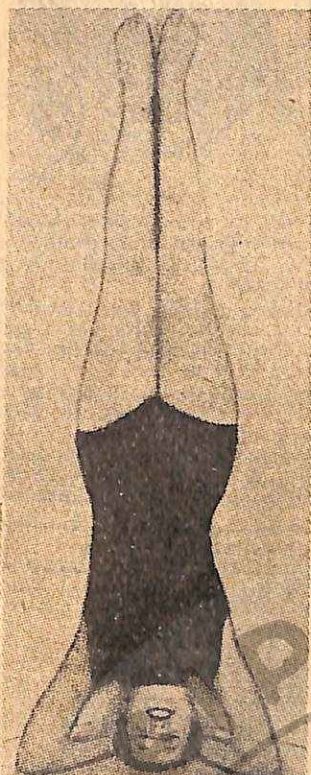
Χρειάστηκαν ὁ ἄρχαῖοι «γιόγκι» παρακολουθοῦσαν μὴ ἀνε- καὶ στάσεων στοὺς ἀνθρώπους. Μελέτησαν ἐπίσης τὰ ζῶα — τὸν τρόπο πού ἀνέπνεαν, πού ἐκκουράζονταν, πού προσαρμόζον- ταν στὸ κλίμα καὶ στὸ περιβάλλον. Γιὰ πολὺν καιρὸ, κρατοῦσαν μυστικά τὰ εὐρήματα τους. Ἀκόμη καὶ σήμερα δὲ, ὅρισμένες προχωρημένες ἀσκήσεις — ὅπως π. χ. ὁ τέλειος ἐλεγχος τῆς ἀναπνοῆς — διδάσκονται μονάχα σὲ λίγους ἐκλεκτούς.

Γιὰ τοὺς ἄλλους, ὑπάρχει ἡ κοινὴ «χάτα γιόγκα», πού ὑπό- σκεται νὰ τοὺς χάρισις ὑγείας καὶ νεανικὸ σφύριγμα, φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἀποτελεσματικὸν τῆς εἶναι ἀλη- θινὰ ἀξιόλογο. Οἱ ἀσκήσεις τῆς ταίριαζουν γιὰ ὁποιαδήποτε ἡλικία, ἀπὸ 6 μέχρι 65 ἐτῶν.

Ἀκρογωνιαίος λίθος τοὺς εἶναι ἡ βαθειὰ ἀναπνοή, ἀλλὰ μὲ ὀρι- σμένον τρόπο, συνδυασμένη μὲ τὴν κατάλληλη πνευματικὴ κα- τάστασι.

Ἄν οἱ ἄνθρωποι ἤξεραν ν' ἀ- νανέουν σωστὰ — λένε οἱ «γι- όγκι» — θὰ εἶχαν σκεδόν ἐκλεί- ψει πολλές ἀπὸ τὶς σημερινὲς ἀσθένειες, κι' ὁ κόσμος θὰ ἦταν πολὺ ὑγιέστερος καὶ εὐτυχέστε- ρος.

«Ζωὴ καὶ ἀναπνοὴ εἶναι συνώ- νυμα — τονίζει ἕνας ἀπ' τοὺς περιφημότερους Ἰνδοὺς δασκά-

Ἡ στάσις τοῦ λωτοῦ.

Ὁμαδικὲς ἀσκήσεις ἀναπνοῆς.

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παρνταγιάν συνοδεύει τη Φάυστα ως το μέγαρό της, άψηφώντας τον κίνδυνο. Αλλά η Φάυστα ειδοποιεί κρυφά τον δούκα της Γκιζης κι όταν ο Ιππότης θέλει να φύγει βρίσκει όλους τους δρόμους κλεισμένους από στρατιώτες. Επικοινωνεί με τη Φάυστα μέσω καταδωρισ, αλλά ο Παρνταγιάν πέφτει στον Σηκούνα και από εκεί περνάει στο μέγαρο της Φάουστας χρησιμοποιώντας την καταπακτή του θαλάμου του θανάτου. Κατά την παραμονή του εκεί, κρυμμένος πίσω από ένα παραπέτασμα, παρακολουθεί μια συνουσία μεταξύ της Φάουστας και του Γκιζης. Η Φάυστα υπενθυμίζει στον δούκα τις υπηρεσίες που του προσέφερε.

15^{ον} — Θά σάς αποδείξω τώρα πως καμιά απ' αυτές τις προϋποθέσεις δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς τη ρητή συγκατάθεσή μου και πως, αν το θελήσω, δεν θα γίνετε βασιλιάς της Γαλλίας. Αν το θελήσω επίσης, θα καταδιωχθεί σαν αντίπαλος και επίορκος και θα υποστήτε την ποινή που επιβάλλεται σ' αυτές τις περιπτώσεις... Ας δούμε, λοιπόν, κάθε μία απ' αυτές τις προϋποθέσεις. Είπαμε, ότι, πρώτα-πρώτα, πρέπει να πεθάνει ο Έρρικος Ζος... Αν, όμως, το θελήσω, δεν θα πεθάνει. Δύο ιππείς, αν δεν ανακαλέσω την προηγούμενη διαταγή μου, θα φύγουν απόψε, ο ένας για το Μπλουά κι ο άλλος για τη Νάντη. Σας το ξαναλέω: αυτοί οι δύο ιππείς, αν δεν τους ιδώ εγώ η ίδια και δεν πάρω από τα χέρια τους τις επιστολές που τους έχω παραδώσει, θα φύγουν έπειτα από μερικές ώρες. Ο πρώτος πηγαίνει στο βασιλιά της Γαλλίας την απόδειξή, ότι θέλετε να τον δολοφονήσετε... Ο Γκιζης έτρεξε από λύσσα τα δόντια του. "Αν μπορούσατε, θα έπνιγε εκείνη τη στιγμή με τα ίδια του τα χέρια τη Φάυστα."

— Ο δεύτερος, συνέχισε ατάραχη η συνομιλήτριά του, πηγαίνει στη Νάντη, όπου βρίσκεται ο βασιλιάς της Ναβάρρας, με δώδεκα χιλιάδες πεζούς, εξή χιλιάδες ιππείς και τριάντα κανόνια. Το γράμμα μου τον πληροφορεί για τις προθέσεις σας και του υποδεικνύει, ότι ένας μόνον τρόπος υπάρχει για να ανεβή στο θρόνο της Γαλλίας μετά το θάνατο του Έρρικου Ζου. Κι' αυτός ο τρόπος είναι να ενώθω με τον Έρρικο Ζο και να βαδίσω εναντίον των Παρισίων. Κύριε δούε, πόσους άνδρες και πόσα χρήματα έχετε για ν' αντισταθήτε στην ταυτόχρονη επίθεσι αυτών των δύο στρατών;

«Έξυπνη ιδέα!», σκέφτηκε ο Παρνταγιάν, πού, κρυμμένος πίσω από το παραπέτασμα, παρακολουθούσε τη συζήτησή τους.

— Αλλά, κυρία, απάντησε ο Γκιζης, νομίζω πως με άπειλεϊτε.

— Καθόλου, είπε η Φάυστα. Σας έκθετα μόνον τις απόψεις μου, για να καθέστε πόσο σωστός είναι ο ισχυρισμός μου, ότι, χωρίς έμένα, δεν μπορείτε να κάμετε τίποτε. Ας υποθέσουμε τώρα, ότι ο Έρρικος Ζος πεθαίνει, έπειτα από... κάποιον ατύχημα, σαν αυτά που συμβαίνουν καμιά φορά στους βασιλικούς Να-υποθέσουμε ακόμη, ότι ο Έρρικος της Ναβάρρας δεν κινείται. Δεν απομένει, συνεπώς, παρά να στεφθεί βασιλιάς... αν, φυσικά, αναγνωρισθούν τα δικαιώματά σας...

Ο Γκιζης σηκώθηκε από τη θέση του κι' άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο. Είχε σουφρώσει τα φρύδια του και τα μάτια του πετούσαν φωτιές... Η ιδέα του εγκλήματος ριζωνόταν ολοένα και πιο πολύ μέσα στο μυαλό του. Δεν θάβινα ούτε μία πεντάρα για τη ζωή της όμορφης Φάουστας. Αλλά όχι, διάβολε! Αφού είμαι εδώ, θα την προστατεύσω! Δεν θέ-

λω, να μου την σκοτώσει κανείς άλλος!... Έβγαλε ταυτόχρονα το έγχειρίδιό του, για να είναι έτοιμος να επέμβει, αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

Κι' η Φάυστα επίσης είχε καταλάβει, ότι η ζωή της κρεμόταν από μία κλωστή. Έμενε, ωστόσο, ατάραχη και δεν έκαμε την παραμικρή κίνηση.

Ο Γκιζης έφτασε ως το βελούδινο παραπέτασμα κι' ο Παρνταγιάν αισθάνθηκε στο πρόσωπό του τη λαχανιασμένη αναπνοή του ανθρώπου αυτού, που ανασωτήριο αν έπρεπε ή όχι να σκότωνε τη Φάυστα. Κατάλαβε, ωστόσο, ότι, σκοτώνοντάς

την, ήταν σαν να αυτοκτονούσε κι' ο ίδιος. Έκαμε τότε μεταβολή και πήγε να ξανακαθήσει στη θέση του.

— Φέρνεσθε πολύ σκληρά απέναντί μου, κυρία, είπε στη Φάυστα. Και πρέπει να σάς πω, ότι οι προφυλάξεις που παίρνετε, μου αφαιρούν όλη τη χαρά που θα αισθανόμουν, πληρώνοντας από δική μου πρωτοβουλία το χρέος μου.

— Βλέπω, ότι τα λόγια μου σάς έκαμαν την εντύπωση που επιθυμούσα, απάντησε η Φάυστα. Καταλαβαίνετε τώρα σε ποιά αβυσσ θα κυλήσετε αν πάψετε να στηρίζεστε στο χέρι μου... Αν, όμως, ένωσουμε για πάντα τις δυνάμεις μας, η πιο μεγάλη δόξα σάς περιμένει... Την έπομένη του θανάτου του Έρρικου Ζου, ο Αλέξανδρος Φαρνέζε θα μπει στη Γαλλία...

— Ο Αλέξανδρος Φαρνέζε; — Ο Φαρνέζε έπρόκειτο ν' αποδιδασθό στην Αγγλία. Μετά την καταστροφή της Ισπανικής άρμάδας, όμως, παραμένει αδράγης στις Κάτω Χώρες και είναι έτοιμος να εκτελέσει τις διαταγές μου...

Τα μάτια του Γκιζης έλαμψαν. — Νομίζω, ότι αρχίζουμε να συνεννοούμεθα, συνέχισε η Φάυστα. Μετά το θάνατο του Έρρικου Ζου, ο Αλέξανδρος Φαρνέζε θα εισβάλει στη Γαλλία με τους πεντακισχιλίους λόγχοφóρους του, τους δώδεκα χιλιάδες τυφεκιοφόρους του, τους δεκα χιλιάδες ιππείς του και τα έδδωμήντα κανόνια του, για να υποστηρίξει τις αξιώσεις σας. Με το στρατό αυτό και τις δικές σας δυνάμεις, θα συντρίψετε τον Έρρικο της Ναβάρρας, θα τον πιάσετε αιχμάλωτο και θα τον παραδώσετε στο δημόσιο ως αιρετικό και ταραχοποιό...

Θα προσεταιρισθήτε κατόπιν τους αρχηγούς των ούγενότων, δίνοντάς τους μερικά προνόμια και πολλές ύποσχέσεις... Θα βρεθήτε τότε επί κεφαλής του μεγαλύτερου στρατού που γνώρισε ως σήμερα η Ευρώπη και θα στεφθείτε βασιλιάς, χωρίς κανείς να φέρει την παραμικρή αντίρρηση. Ο Γκιζης δεν ήταν πια σκυθρωπός, όπως πρωτύτερα. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά και ήταν έτοιμος να γονατίσει μπροστά σ' αυτή τη γυναίκα, που, ως πριν από μερικές στιγμές, σκεφτόταν να τη μαχαίρωσει.

— Συχωρέστε με! είπε. Παρεξήγησα τις προθέσεις σας... Και πρόσθεσε αμέσως: — Διατάξτε! Είμαι έτοιμος να σάς υπακούσω!

— Δούκα, απάντησε η Φάυστα, δεν ζητάω την υποταγή σας.

— Τι επιθυμείτε λοιπόν;

— Το όνομά σας.

— Το όνομά μου;

— Το μισό από τη δύναμή σας, το μισό από τη δόξα σας, συνέχισε η Φάυστα. Ζητάω να καθήσω πλάι σας στο θρόνο αυτών που θα κατακτήσετε... Ζητάω να είμαι η βασίλισσα, όπως θα είσαστε εείς ο βασιλιάς... Ακούστε με... Έχετε, νομίζω, σοβαρούς λόγους για να θέλετε να διώξετε την Αικατερίνη της Κλέβης... Αφού είχατε την άπνοηση να την αφήσετε να ζή ακόμη... Σας χρειάζεται ένας μήνας για να πάρετε το διαζυγίο σας... Οκτώ ημέρες μετά την έκδοσή του, θα κάμουμε τους γάμους μας.

— Τους γάμους μας! τραύλισε ο Γκιζης.

— Θα φύγουμε κατόπιν για το Μπλουά. Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά...

Οκτώ ημέρες μετά το θάνατο του Έρρικου Ζου, θα στεφθείτε βασιλιάς... Θα ξεκινήσετε κατόπιν για την Ιταλία, επί κεφαλής του γαλλικού στρατού και των δυνάμεων του Φαρνέζε, αφήνοντας την αντιβασίλισσα στη βασίλισσα, που θα έχη τις ίδιες επιδιώξεις με σας... Δούκα, σάς δίνω τρεις ημέρες για να σκεφθείτε...

Ο Γκιζης απάντησε αμέσως:

— Δεν μου χρειάζεται να σκεφθώ, κυρία. Πήρα κιόλας την απόφασή μου.

Σηκώθηκε από το κάθισμά του και, πηγαίνοντας κοντά της, πήρε το χέρι της και το έφερε στα χείλη του.

— Δούκισσα της Γκιζης σήμερα, βασίλισσα της Γαλλίας, αύριο, είπε, δεχθήτε την έκφραση του σεβασμού του συζύγου σας, που δεν ονειρεύεται τίποτε άλλο από το να είναι ο πιστότερος υπήκοός σας.

— Δούκα, απάντησε η Φάυστα, έσημείωσα τα λόγια σας. Από τη στιγμή αυτή, τίποτε πια δεν μπορεί να μάς χωρίσει.

Σηκώθηκε ταυτόχρονα από τη θέση της πήρε ένα χρυσό κηροπήγιο με τρία κερία και προχώρησε προς την πόρτα.

— Τί κάνετε, κυρία; ρώτησε ο Γκιζης.

— Είναι προνόμιο των βασιλέων να υπηρετώνται από τον οικοδεσπότη, του απάντησε. Είσατε ο βασιλιάς κι' έχω χρέος να φωτίσω το δρόμο σας.

Βγήκαν στο διάδρομο.

Η Φάυστα απόβηκε τότε το κηροπήγιο σ' ένα έπιπλο και, γυρίζοντας, έκαμε στον δούκα:

— Χαίρετε, φίλε μου. Πρώτο φύγετε, όμως, θα ήθελα να μάθω τί απόγινε ένας άνθρωπος που έπρόκειτο να συλληφθή σήμερα.

— Ο Παρνταγιάν; απάντησε ο Γκιζης. Πέθανε, κυρία.

— Η τιμωρία αυτή του αξίζει, είπε η Φάυστα. Και του αξίζει πιο πολύ, πρόσθεσε, γιατί σήμασε το πρωί σκότους με μία σιελιτιά στην καρδιά μια δυστυχισμένη νεά... μια τραγουδίστρια... κάποια Βιολέττα...

Ο δούκας νόμισε πως το πάτωμα υποχωρούσε κάτω από τα πόδια του. Κατάφερε, ωστόσο, να συγκρατηθή, έκαμε μία απότομη μεταβολή κι' έφυγε τρέχοντας σχεδόν.

Η Φάυστα διευθύνθηκε στο δωμάτιό της κι' έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Έπειτα από μερικές στιγμές, πεσμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι της, έκλαιγε με λυγμούς. Ορηνούσε για το θάνατο του Παρνταγιάν, που η ίδια τον είχε θελήσει και που, ωστόσο, άφησε ένα δυσαναπλήρωτο κενό μέσα στην ψυχή της. Γιατί ήταν ο μόνος άντρας που είχε αγαπήσει ως τότε.

Η επιστολή

Ο δούκας της Γκιζης πέρασε τη νύχτα με τα χέρια αकुμπισμένα πάνω στο τραπέζι του. Πενόιδες σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό του. Ένας δολοκλήρος κόσμος είχε γκρεμιστή μέσα στην ψυχή του.

Από τη θλιβερή αυτή ονειροπόληση, τον ξύπνησε η εμφάνιση του υπηρέτη του, που μπήκε για να σβύσει τα κερία που φώτιζαν το δωμάτιο.

Είδε τότε πως είχε ξημερώσει.

— Χαίρε, Βιολέττα... χαίρε νεότης... χάρη άραψη! ψιθύρισε. Όλα αυτά πέθαναν πιά!... Έσθυσαν όπως αυτά τα κερία! Μέσα στην καρδιά μου δεν υπάογει τώρα θεσι παρά μόνον για τα φιλόδοξα όνειρά μου... Ο δούκας της Γκιζης, που αγαπούσε τη μικρή Βιολέττα, πέθανε, παραχωρώντας τη θέση του στον Γκιζη τον κατακτητή, το βασιλιά, τον αυτοκράτορα!

Πρόσθεσε αμέσως ν' ανοίξουν τις πόρτες του γραφείου του. Οι ευγενείς που περιμεναν, μπήκαν μέσα, κάνοντας βαθείες ύποκλισεις.

— Κύριοι, τους είπε ο δούκας με σταθερή φωνή, η Αυτο Μεγαλειότης συνεκάλεσε, όπως ξέρετε, γενική συνέλευσι των τάξεων. Νομίζω, λοιπόν, ότι η θέσι μας δεν είναι στο Παρίσι, αλλά στο Μπλουά, όπου μάς περιμένουν πιθανόν σοβαρά γεγονότα. Σας παρακαλώ να έτοιμασθήτε! Θα φύγουμε σε μία ώρα!

Όλοι έτρεξαν τότε να έτοιμασθούν για το ταξίδι.

Μετά την αναχώρησή τους, ο δούκας ξανακάθισε στο τραπέζι του κι' έγραψε την ακόλουθη επιστολή:

«Κυρία,

Με έπείσατε τόσο καλά, που δεν θέλω να περιμένω ούτε στιγμή για να αρχίσω την εκτέλεσι του υπέρροχου σχεδίου που μου εκθέσατε νθές. Δεν θα πιάω, λοιπόν,

στο Μπλουά, ούτε έπειτα από όκτώ ημέρες, ούτε έπειτα από ένα μήνα. Ξεκινάω για εκεί αυτή τη στιγμή. Στο Μπλουά θα έχω την τιμή να σάς περιμένω για να δώσωμιν συνέχεια στα σχέδιά μας, που είναι ο θάνατος του προσώπου που ξέρετε και η ένωσή μας.

»Ερρίκος, για τη στιγμή, δούκας της Γκιζης και αύριο βασιλιάς».

Σφράγισε αυτήν την επιστολή και, κυττάζοντας ολόγυρα, είδε μόνον τον Μωρεβέρ.

— Α! έκαμε με ειρωνικό ύφος, είσα-στε εδώ!

— Αύθεντα, απάντησε ο Μωρεβέρ, λυγίζοντας στα δύο το κορμί του, με διατάξατε να βρίσκωμιν πάντοτε μπροστά σας, εκτός αν εείς και πάλι μου αναθέσετε κάποια έντολη που θα μ' αναγκάση ν' απομακρυνθώ.

— Μωρεβέρ, είπε ο δούκας, ξέρετε γιατί σάς έστειλα στο Μπλουά;

— Το υπαπτεύθηκα, απάντησε ο Μωρεβέρ. Το Μπλουά ήταν μακριά από τη μονή της Μονμάρτης. Γι' αυτό μ' έστειλατε εκεί...

— Δεν έκαμες λάθος, είπε ο Γκιζης, που έχασε το χρώμα του.

— Είμαι πολύ ευτυχής, συνέχισε ο Μωρεβέρ, που απόκτησα και πάλι την έμπιστοσύνη του κυρίου μου...

— Ναι, είπε ο δούκας, αλλά δεν ξέρετε ακόμη για ποιο λόγο δεν αισθάνομιν πια την παραμικρή δυσπιστία απέναντί σου... Μπορείς τώρα να πάς στη Μονμάρτη η όπου άλλου θελήσης... γιατί αυτή... δεν υπάρχει πια.

Το πρόσωπο του Μωρεβέρ δεν έδειξε ούτε έκπληξη, ούτε λύπη, όπως περίμενε ο δούκας.

— Ένωσείται τη μικρή τσιγγάνα; ρώτησε.

— Πέθανε, σου είπα! φώναξε ο δούκας.

— Α! έκαμε ο Μωρεβέρ. Κατάλαβα... Το πρόσωπό του δεν έδειξε και πάλι λύπη.

— Πέθανε! ξαναείπε ο Γκιζης, καταπνιγώντας ένα λυγμό. Πέθανε, φίλε μου... Την σκότωσε ο καταχθόνιος Παρνταγιάν!

— Μπιά!

Ευτυχώς ο αλιτήριος τιμωρήθηκε! συνέχισε ο δούκας. Το κορμί του θα φαγωθή από τα ψάρια του Σηκούνα... Δεν ήθελα όμως, να πεθάνη μ' αυτό τον τρόπο... Ήθελα να τον σκότώσω με το χέρι μου.

— Αύθεντα, απάντησε ο Μωρεβέρ, μ' όλες τις έρευνες που έγιναν, το πτώμα του Παρνταγιάν δεν βρέθηκε πουθενά...

Εγώ, τουλάχιστον, αν δεν τον ιδώ με τα μάτια μου νεκρό, θα φοβάμιν πάντα μή-

πως ξαναεμφανισθό μπροστά μας τη στιγμή που δεν θα τον περιμένουμε...

— Δυστυχισμένε μου φίλε, είπε ο Γκιζης, νομίζω, ότι αρχίζεις να παραλογίζεσαι... Αλλά, ως μη μιλάω πια γι' αυτό το λησθή... Πάρε τώρα αυτό το γράμμα και πηγαίνε το στην πριγκίπισσα Φάυστα... Δεν πρέπει να τ' αφήσης ούτε στιγμή από τα χέρια σου...

— Μην ανησυχήτε, αυθέντα, απάντησε ο Μωρεβέρ. Προτού περάσει ένα τέταρτο, το γράμμα αυτό θα βρίσκεται στον προορισμό του.

Ο Μωρεβέρ κατέβηκε στην αυλή, πήδησε στο αλόγο του κι' απομακρύνθηκε καλπάζοντας.

Αλλά έπειτα από λίγο, άρχισε να περιορίζη ολοένα και περισσότερο το τρέξιμό του.

Προχωρούσε τώρα αργά, σαν να πηγαίνε περίπατο.

— Ηλίθιε! ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του, ενώ μια λάμψη περνούσε από τα μάτια του. Ο αφέντης μου μ' έμπιστεύεται και πάλι!... Αλήθεια!... Κι' όλα τελειώνουν μ' αυτό τον τρόπο!... Ξεχνάει, όμως, πόσο μ' έξευτέλισε και με ταπεινώσε! Α, αν ήμουν βέβαιος, ότι ο Παρνταγιάν πέθανε!... Ο Γκιζης δεν θα με ξαναβλέπε τότε!

Αφ'ησε, ξαφνικά, το δρόμο που ακολουθούσε και πήρε ένα άλλον. Δεν πηγαίνε πια στο μέγαρο της Φάουστας, αλλά στο σπίτι του.

Όταν έφτασε εκεί, άφησε το αλόγο στην αυλή κι' ανέβηκε στο δωμάτιό του. Αναψχε κατόπιν ένα κερύ, έβαλε πάνω από τη φλόγα το βουλοκέρυ για να μαλακώση κι' έπειτα άνοιξε μ' ένα λεπτό μαχαίρι το γράμμα.

Αρχισε ύστερα να το διαβάξη...

Όσο προχωρούσε στο διάβασμα, το πρόσωπό του φωτιζόταν από χαρά.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε στο τέλος. Τόν κρατάω τώρα!

Κάθισε κατόπιν στο τραπέζι του, πήρε ένα φτερό χήνας στο χέρι του κι' άρχισε ν' αντιγράφη το γράμμα.

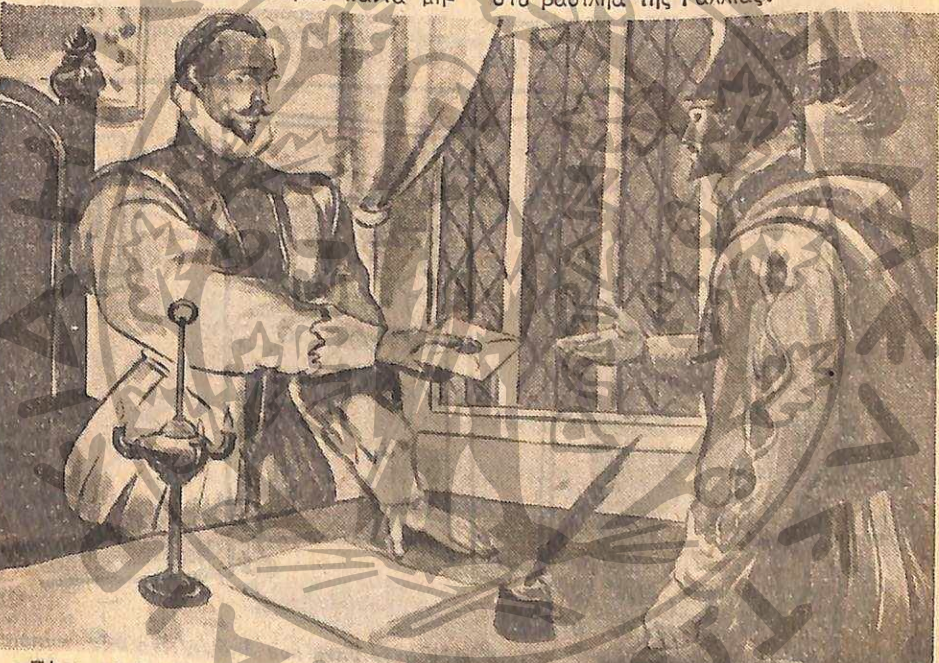
Έκαμε έτσι πέντε ή εξή αντιγραφα. Το τελευταίο ήταν αληθινά άριστουργηματικό. Κι' ο ίδιος ο Γκιζης, βλέποντάς το, θα γελιοίταν.

Έβγαλε κατόπιν τη σφραγίδα από το αληθινό γράμμα και την κόλλησε στο ψευτικό.

— Νά το γράμμα που θα παραδώσω στη Φάυστα, είπε.

Κατέστρεψε ύστερα τα αποτυχημένα αντίγραφα και έκρυψε το αληθινό γράμμα κάτω από τη φόδρα του έπενδύτου του.

— Κι' αυτό, πρόσθεσε, θα το παραδώσω στο βασιλιά της Γαλλίας!

—Πάρε αυτό το γράμμα και πηγαίνε το στην πριγκίπισσα Φάυστα, του είπε ο Γκιζης.

“Επειτα από μερικά λεπτά, κάλπασε και πάλι προς το μέγαρο της Φαύστας.

Ο δρόμος της Δουνκέρκης

“Όσα είχε ακούσει, είχαν κάμει τόση κατάπληξη στον Παρνταγιάν, που, μετά την αναχώρησή της Φαύστας και του Γκίζη, έμεινε καρφωμένος κάμποσα λεπτά στην ίδια θέση.

— Διάβολο! ψιθύρισε. Τί κρίμα που αυτή η γυναίκα έχει τόση κακία μέσα της! Διαφορετικά, με το θάρρος, τις τολμηρές βλέψεις και την έκθαμβωτική ομορφιά της, θα ήταν ένας υπέροχος τύπος κατακτητριάς!

Μιά άλλη σκέψη τον απασχολούσε τώρα. Δεν μπορούσε να μείνει περισσότερο εκεί. “Αλλά μήπως ήταν προτιμώτερο να καθυστερήσει την αναχώρησή του, ώσπου να κοιμηθούν όλοι μέσα στο μέγαρο;

Δίσταζε να πάρη μια απόφαση, όταν, ξαφνικά, άκουσε και πάλι θόρυβο μέσα στην αίθουσα του θρόνου.

Η Φαύστα είχε ξαναγυρίσει μόνη της. “Θα ήταν πολύ ωραίο, σκέφτηκε ο ιππότης, να εμφανισθώ μπροστά της, για να την κάμω να καταλάβει πόσο άτιμα και ποταπά φέρθηκε απέναντί μου... “Αλλά τί διάβολο κάνει;... Κλαίει;... Για ποιο λόγο;”

Πραγματικά, η Φαύστα έκλαιγε. “Εκείνο, όμως, που δεν μπορούσε να μαντέψει ο ιππότης, ήταν ότι έκλαιγε γι’ αυτόν! Ξαναβάρη, ωστόσο, την ψυχραιμία της, κάθισε σ’ ένα μικρό τραπέζι κι’ άρχισε να γράφει.

Αυτό που έγραφε, φαίνεται πως ήταν πολύ σοβαρό, γιατί, κάθε τόσο, σταματούσε, ανασήκωνε το κεφάλι της και βυθιζόταν σε σκέψεις.

Πέρασε ολόκληρη ώρα ώσπου να τελειώσει την επιστολή της. Τη σφράγισε κατόπιν και τράβηξε ένα κορδόνι που βρισκόταν πάνω από το κεφάλι της.

“Ενας υπηρέτης εμφανίστηκε άμέσως.

— Πού είναι ο κόμης; τον ρώτησε.

— Περιμένει κοντά στην έκκλησία του ‘Αγίου Διονυσίου τις διαταγές σας, κυρία, της απάντησε.

— Θα φροντίσετε να του παραδοθώ αυτό το γράμμα αύριο το πρωί στις οκτώ. Θα ξεκινήσει άμέσως και θα προσπαθήσει να φτάσει το συντομότερο στη Δουνκέρκη, όπου θα παραδώσει το γράμμα στον ‘Αλέξανδρο Φαρνέζε.

Ο υπηρέτης έφυγε.

“Με την επιστολή αυτή, σκέφτηκε ο ιππότης, η Φαύστα θα ειδοποιηθεί τον Φαρνέζε να είναι έτοιμος για να εισβάλει στη Γαλλία.”

Η Φαύστα σηκώθηκε κατόπιν και βγήκε από την αίθουσα του θρόνου.

Μετά την αναχώρησή της, ένας υπηρέτης έσβυσε τα φώτα.

Ο Παρνταγιάν σκέφτηκε τότε, ότι ήταν

ώρα να φύγει. Ξεκίνησε, λοιπόν, κρατώντας το έγχειρίδιό του στο χέρι κι’ άρχισε να προχωρή με χίλιες προφυλάξεις μέσα στο σκοτάδι.

“Εφτασε, τέλος, σ’ ένα ευρύχωρο διάδρομο, που φωτιζόταν από ένα φανάρι. Στο βάθος βρισκόταν η βαρεία σιδερένια πόρτα. Ο διάδρομος ήταν άδειος. Οί φρουροί κοιμόνταν σ’ ένα γειτονικό δωμάτιο.

Ο Παρνταγιάν δεν δίστασε ούτε στιγμή. Προχώρησε αθόρυβα ως την πόρτα κι’ έδγαλε έναν-έναν τους σύρτες της.

“Επειτα από λίγο, βρισκόταν έξω.

Τη στιγμή εκείνη, το μεγάλο ρολόγι της Παναγίας, χτυπούσε δώδεκα και μισή.

“Ο ιππότης πήρε έναν πλαγίο δρόμο και διευθύνθηκε στο ‘Πανδοχείο της μάγισσας.”

Ήταν κατάκληστο.

Ο Παρνταγιάν άρχισε να χτυπά την πόρτα. “Αλλά χρειάστηκε να περάσουν πάνω από δέκα λεπτά πριν του ανοίξουν.

Μια νεαρή υπηρέτρια εμφανίστηκε μπροστά του.

— “Α, κύριε ιππότε, σεις είσαστε; είπε αναγνίζοντας τον.

Και παραμέρισε για να τον αφήσει να περάσει.

— Πήγαине να κοιμηθείς, της είπε ο Παρνταγιάν, βλέποντας ότι τα μάτια της έκλειναν από τον ύπνο. Δεν σε χρειάζομαι τίποτε... Μην ξεχάσεις μόνο να με ξυπνήσεις το πρωί πριν από τις έξη.

— “Ω, σάς ευχαριστώ, κύριε ιππότε, απάντησε η νέα. Εγώ ξυπνάω το πρωί από τις πέντε... Μην ανησυχείτε, λοιπόν...

Η υπηρέτρια έφυγε άμέσως.

Ο Παρνταγιάν διευθύνθηκε τότε στην κουζίνα. “Εκεί έδγαλε τόν δερμάτινο θώρακά και το ξίφος του, ανασήκωσε τα μανίκια του κι’ άναψε φωτιά. “Επειτα άρχισε να τηγανίζει μια όμελέττα.

— “Αν ο Γκίζης, η Φαύστα, ο Μπυσσί-Λεκλέρ, ο Μανβίλ και δεν ξέρω ποιοι άλλοι έχθροί μου μ’ έδλεπαν σ’ αυτή την κατάσταση θα ξεκαρδίζονταν στα γέλια, μονολόγησε.

Κι’ άρχισε να γελάει κι’ ο ίδιος.

“Εκείνη τη στιγμή, ένα άλλο γέλιο αντήχησε πίσω του.

Ο Παρνταγιάν άφησε το τηγάνι στη φωτιά και γύρισε για να πάρη το ξίφος του.

“Αλλ’ είδε μπροστά του την Ουγκέτ, που εξακολουθούσε να γελάει.

— Θα δώω την Ζιλέτ, που δεν κάθισε για να σάς περιποιηθώ, είπε παίρνοντάς του το τηγάνι από τα χέρια.

— Πρέπει να δώσετε έμένα, αγαπητή φίλη, της απάντησε ο Παρνταγιάν. Εγώ την έστειλα να κοιμηθεί... “Αλλ’ άψηστε με να αποτελειώσω την όμελέττα μου...

— Πηγαίνετε να καθίσετε και περιμένετε να σάς σερβίρω, του είπε η ιδιοκτήτρια του πανδοχείου, παίρνοντας αστηρό ύψος. “Εδώ διευθύνω εγώ!

“Επειτα από λίγη ώρα, του σερβίριζε ξανά εκλεκτό δείπνο.

Ο Παρνταγιάν έφαγε με τη συνηθισμένη του όρεξη και άδειασε δυο μπουτιλιές κρασί, που η Ουγκέτ του έφερε από το υπόγειο.

— Ξερετε, αγαπητή μου Ουγκέτ, της είπε σε κάποια στιγμή, πως αυτό το πανδοχείο είναι ένα κομμάτι από τόν παράδεισο;... Καί, μα την αλήθεια, αισθάνομαι την επιθυμία ν’ αποτραβηχτώ κι’ εγώ στον παράδεισο... Βαρέθηκα να γυρίσω εδώ κι’ έκει.

Η Ουγκέτ αναστέναξε.

— “Α, κύριε ιππότε, ως ήταν να λέγατε την αλήθεια! του απάντησε.

— Μα την αλήθεια λέω, επέμεινε ο ιππότης. Με κούρασαν πιά οι περιπέτειες...

Δεν είναι και τόσο ευχάριστο πράγμα να γυρίζεις αδιάκοπα με τη βροχή, με τόν ήλιο, με τόν άνερα, να μην ξερεις το πρωί που θα κοιμηθείς το βράδυ και πέφτοντας να κοιμηθείς να μην ξερεις αν θα ξυπνήσεις το πρωί...

Το πρόσωπο της Ουγκέτ έλαμψε από χαρά.

— “Αφηνε το αλόγο του να προχωρή με κανονικό βήμα.

— Καί γιατί δεν αποφασίζετε να ξεκουραστήτε; του είπε. Το πανδοχείο είναι, όπως λέτε, καλό κι’ η ιδιοκτητήριά του θα σάς δεχτεί μ’ όλη της την καρδιά... Μεινέτε, λοιπόν, εδώ...

— “Αλλοίμονο, δεν μπορώ, απάντησε ο ιππότης. Αύριο το πρωί πρέπει να ξαναρχίσω...

— Αύριο το πρωί; είπε η Ουγκέτ που έλασε το χρώμα της.

— Ναι, καλή μου φίλη... Πρέπει αύριο στις έπτά να είμαι στο Σαιν-Ντενί... Αισθάνομαι την επιθυμία να επισκεφθώ την ιστορική μητρόπολη όπου αναπαύονται οί παλαιοί βασιλιάδες μας...

Τα όμορφα μάτια της Ουγκέτ πλημμύρισαν δάκρυα.

— “Α, κύριε ιππότε, είπε, τα λόγια σας με ξεγέλασαν... Είχα φαντασθώ... “Ω, είναι πολύ κακό αυτό που κάνετε...

Της χάιδεψε τα μαλλιά.

— “Εχεις δίκιο, μικρή μου Ουγκέτ, της απάντησε με τρυφερότητα. “Αλλ’ άκουσέ με... “Εχω ένα παλιό χρέος να κανονίσω κι’ η τιμή μου επιβάλλει να μην υποχωρήσω...

“Ελπίζω, όμως, πως αυτή η έκστρα-τεία θα είναι η τελευταία... “Αν, λοιπόν, γυρίσω ζωντανός, σου υπόσχομαι πως θαρθώ να μείνω εδώ. Ξερεis, αγαπητή μου Ουγκέτ, πως δεν έχω κανέναν άλλον στον κόσμο από σένα... Ξερεis πως μόνον κοντά σου μπορώ να ζητήσω και να βρω τη χαρά... “Αλλά να που αρχίζω να παρσύνωμαι... και πρέπει αύριο το πρωί στις έξη να είμαι στο πόδι...

— Δεν θα σάς στενοχωρήσω, κύριε ιππότε...

Ο Παρνταγιάν σηκώθηκε.

— Καληνύχτα, αγαπητή μου Ουγκέτ, της είπε, φιλώντας την στα δυο μάγουλα.

Ανέβηκε κατόπιν σ’ ένα από τα δωμάτια του πρώτου όρόφου, έδγαλε τα ρούχα του κι’ έπεσε κατάκοπος στο κρεβάτι.

“Επειτα από μερικές στιγμές, κοιμόταν βαθείά.

Στις έξη, η υπηρέτρια τόν ξύπνησε.

Ο ιππότης κατέβηκε πρώτα στο σταύλο και σέλλωσε ο ίδιος το αλόγο του. Γύρισε κατόπιν στο πανδοχείο και προγευμάτισε μαζί με την Ουγκέτ. Την άποχαιρέτησε μετά το πρόγευμα και της έδωσε και πάλι τη διαβεβαίωση ότι στο γυρισμό θα πήγαине να ξεκουραστή κοντά της. “Υστερα πήδησε στο αλόγο του.

“Θα τόν ξαναϊδώ ποτέ;” αναρωτήθηκε η Ουγκέτ, ενώ σκούπιζε ένα δάκρυ που έτρεχε από τα μάτια της.

Λίγο έπειτα από τις έπτά, ο ιππότης σταμάτησε κοντά στην έκκλησία του ‘Αγίου Διονυσίου, πήδησε από το αλόγο του και το έδεσε σ’ ένα δέντρο. Κρύφτηκε κατόπιν πίσω από κάτι θάμνους, για να μην προκαλέση υποψίες και περιμένει.

Στις έπτάμισι ακριβώς είδε έναν καβαλλάρο, που έρχόταν από το Παρίσι και που έμοιαζε στην εμφάνισή με ευπατρίδη. “Αναγνώρισε σ’ αυτόν άμέσως τόν υπηρέτη τόν όποιον η Φαύστα είχε παραδώσει το προηγούμενο βράδυ τόν γράμμα που προοριζόταν για τόν ‘Αλέξανδρο Φαρνέζε. Οί υπηρέτες της Φαύστας ήταν, λοιπόν, ευγενείς; “Η η καταπληκτική αυτή γυναίκα εί-

χε μεταμορφώσει κι’ αυτούς ακόμη τούς υπηρέτες της σε ευγενείς; “Αγνώστον...

Ο καβαλλάρος σταμάτησε μπροστά σ’ ένα σπίτι, άφησε στην αλλη το αλόγο του και πέρασε κατόπιν μέσα.

“Εκεί έμεινε ως μισή ώρα.

Βγήκε κατόπιν, ανέβηκε στο αλόγο του και πήρε και πάλι το δρόμο του Παρισιού.

“Θαυμάσια! σκέφτηκε ο ιππότης. Το γράμμα βρίσκεται τώρα στα χέρια του ταχυδρόμου. “Ας περιμένουμε, λοιπόν, τόν ταχυδρόμο...”

“Επειτα από δέκα περίπου λεπτά, ένας άλλος καβαλλάρος, βγήκε από την πίσω πόρτα του σπιτιού και πήρε τόν δρόμο του Νταμαρτέν.

— Νά ο ταχυδρόμος που πάει στη Δουνκέρκη, ψιθύρισε ο Παρνταγιάν. “Η Φαύστα τόν αποκάλεψε κόμητα...

Πήδησε άμέσως στο αλόγο του κι’ ακολούθησε τόν ίδιο δρόμο.

Το γράμμα

Ο ταχυδρόμος δεν φαινόταν να βιάζεται. “Αφηνε το αλόγο του να προχωρή με κανονικό βήμα.

Σε κάποια στιγμή, όμως, φαίνεται πως πρόσεξε, ότι τόν παρακολουθούσαν. “Αλλ’ αντί να σπηρουνίσω το αλόγο του, τράβηξε τα χαλινάρια και τόν έκαμε να σταματήσει.

Ο Παρνταγιάν σταμάτησε επίσης. Ο ταχυδρόμος ξεκίνησε και πάλι κι’ άφου έτρεξε κάμποσο διάστημα, ξανάφερε κατόπιν το αλόγο του στο κανονικό βήμα. “Ο Παρνταγιάν έκαμε το ίδιο.

Ο ταχυδρόμος κατάλαβε τότε πως ο Παρνταγιάν τόν παρακολουθούσε.

Πέρασαν τόν μεσημέρι από τόν Νταμαρτέν κι’ έφτασαν με τόν πέσιμο της νύχτας στο Σενλί.

“Εκεί ο ταχυδρόμος μπήκε στο ‘Βαρέλι του Βάκχου”, που ήταν ένα ξεκουσμένο πανδοχείο της εποχής. Ο Παρνταγιάν μπήκε στο ίδιο πανδοχείο. Ο ταχυδρόμος έφαγε στη μεγάλη αίθουσα. Ο ιππότης έκαμε το ίδιο.

Μετά τόν φαγητό, ο ταχυδρόμος ανέβηκε στο δωμάτιό του, λέγοντας να τόν ξυπνήσουν στις οκτώ το πρωί.

“Στοιχηματίζω το κεφάλι μου, ότι θα βρίσκεται στο πόδι από τις πέντε”, σκέφτηκε ο Παρνταγιάν.

Ανέβηκε κατόπιν στο δωμάτιό του, λέγοντας να τόν ξυπνήσουν και να έχουν έτοιμο το αλόγο του στις πέντε.

Το πρωί, στις πέντε, βρισκόταν στο πόδι.

“Ο άνθρωπός μου δεν θ’ άργήσει να φανή”, σκεφτόταν.

“Αλλ’ ο ταχυδρόμος άργούσε. Πέρασαν οι έξη και κατόπιν οι έπτά.

Ο Παρνταγιάν δεν κρατήθηκε. Πήγε στον ιδιοκτήτη του πανδοχείου και του είπε:

— “Ο χθεσινός συνταξιδιώτης μου σάς είπε να τόν ξυπνήσετε στις έπτά. “Ελπίζω να μην τόν ξεχάσετε...

— Για ποίον μιλάτε; ρώτησε ο ξενοδόχος.

— Για τόν ευπατρίδη που έφτασε λίγο πριν από μένα. Φοβάμαι πως θα πλήξω στο δρόμο και θα μου ήταν ευχάριστο να ταξιδεύουμε μαζί...

— “Αλλά, κύριε, είπε ο ξενοδόχος, ο ευπατρίδης αυτός άλλαξε γνώμη και έφυγε από τις τρεις...

Ο Παρνταγιάν άφησε μια βλαστήμια, πήδησε κατόπιν στο αλόγο του κι’ άρχισε να τρέχει μ’ έναν τρελλό καλπασμό πάνω στο δρόμο της ‘Αμιένης.

“Αλλ’ έπειτα από δυο ή τρία χιλιόμετρα, μετρίασε την ταχύτητά του. Τί θα κέρδιζε τρέχοντας έτσι;” Ο ταχυδρόμος είχε ξεκινήσει πριν από τέσσερες ώρες. Δεν είχε, λοιπόν, καμμία πιθανότητα να τόν φτάσει. “Από τ’ άλλο μέρος, όμως, κινδύνευε να κάμει τόν αλόγο του να σκάσει. Και δεν είχε τόσα χρήματα όσα θα χρειαζόταν για ν’ αγοράσει άλλο.

Για όλους αυτούς τούς λόγους, σκέφτηκε πως ήταν καλύτερο ν’ αλλάξει τακτική. Θα προσπαθούσε να φτάσει στη Δουνκέρκη πριν από τόν ταχυδρόμο, αφήνοντας τόν μεγάλο δρόμο και ακολουθώντας άλλους πλαγίους, που ήταν συντομώτεροι.

“Εστρίψε, λοιπόν, προς τά άριστερά και,

περνώντας μέσα από τόν δάσος, έφτασε στο Μοντινιέ.

“Εκεί έμαθε πως ένας ιππέυς, που έμοιαζε με κείνον που παρακολουθούσε, είχε σταματήσει στο ίδιο πανδοχείο, όπου στάθμευε κι’ ο Παρνταγιάν κι’ ότι είχε φύγει πριν από μισή ώρα.

“Πρέπει να τόν προφτάσω!” σκέφτηκε ο ιππότης.

Ξαναέβηκε άμέσως στο αλόγο του κι’ άρχισε να τρέχει πάνω στο δρόμο της ‘Αμιένης.

“Αλλά δεν τόν πρόφτασε ούτε κεί.

Ο Παρνταγιάν έλεοδρόμησε άλλη μια φορά. Πέρασε σαν σίφουνας από τόν Νταυλ-λενς, άφησε πίσω του τόν Σαιν-Πολ κι’ έφτασε άργα τη νύχτα στο Σαιντ-Όμέρ.

Το αλόγο του ήταν αδύνατο ν’ άνθξει περισσότερο κι’ ο ιππότης αναγκάστηκε να διαγκυρεύσει σ’ ένα πανδοχείο στην άκρη της πόλεως.

Το άλλο πρωί, από τά σημερώματα, κατέβηκε στην αλλη, για να φύγει.

Και, ξαφνικά, είδε τόν άνθρωπο που ζητούσε να περνώ από τόν δρόμο.

Ο Παρνταγιάν δεν έχασε καιρό. Πήδησε στο αλόγο του κι’ άρχισε να τρέχει πίσω του.

Ο ταχυδρόμος της Φαύστας τόν είδε σε κάποια στιγμή και, θέλοντας να τόν ξεγελάσει, πήρε τόν δρόμο τού Καλαί.

“Αλλ’ ο ιππότης τόν ακολούθησε κι’ έκει. Δεν τούς χωρίζαν πιά παρά καμμία τρακοσαριά μέτρα.

Ο ταχυδρόμος δεν προσπάθησε να ξεφύγει αυτή τη φορά. “Εκαμε απότομα μεταβολή, έδγαλε τόν πιστόλι του και περίμενε.

Ο Παρνταγιάν μόλις πρόφτασε να συκρατήση τόν αλόγο του. “Αλλ’ αντί να δείξει επιθετικές διαθέσεις, έδγαλε τόν καπέλλο του και χαιρέτησε τόν άγνωστο με μεγάλη ευγένεια.

Αυτός τάχασε. Δεν μπορούσε, βέβαια, να σκοτώσει έναν άνθρωπο που, χωρίς να λογαριάσει τόν κίνδυνο, χαμογελούσε μπροστά στην κωνή του πιστολιού του και τόν χαιρετούσε με τόση ευγένεια. “Εβαλε, λοιπόν, τόν πιστόλι του μέσα στη θήκη της σέλλας του κι’ έδγαλε κατόπιν τόν καπέλλο του.

— Κύριε, είπε, είμαι ο κόμης Λουίτζι Καπέλλο και κατάγομαι από την Τσκανή. Καί σεις;

— “Εγώ, κύριε, είμαι ο κόμης ‘Ιωάννης ντε Μαρκανού, απάντησε ο ιππότης.

Ο ‘Ιταλός κόμης τόν κύτταξε με προσοχή.

— Θα ήταν άδικορσία να σάς ρωτήσω, κύριε, από πού έρχεστε; είπε έπειτα.

— Καθόλου, απάντησε ο Παρνταγιάν. “Ερχομαι από τόν Παρίσι και ακριβέστερα από τη συνοικία της Παναγίας.

“Εκεί βρισκόταν τόν μέγαρο της Φαύ-

στας. Μήπως ήταν, λοιπόν, άπεσταλμένος της κι’ έρχόταν για να τού φέρη νεώτερες εντολές της;

Ο ‘Ιταλός κόμης έκαμε με τόν χέρι του ένα συνθηματικό σήμα στον άνερα.

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε.

— Κύριε κόμη, είπε, δεν θα άπαντήσω στο συνθηματικό σήμα μου κάμστε για τόν άπλουστατο λόγο, ότι άγνοώ ποιά πρέπει να είναι η απάντησις σ’ αυτό. “Όπως βλέπετε, δεν είμαι από τούς δικούς σας.

— Πολύ καλά. Θα είχατε τήν καλωσύνη τότε να μου πείτε που πηγαίνετε;

— Στη Δουνκέρκη, όπου πηγαίνετε και σεις, απάντησε ο ιππότης. Κι’ ίσως από τη Δουνκέρκη προχωρήσω ως τόν στρατόπεδο τού ένδξου συμπατριώτου σας άρχιστρατήγου ‘Αλεξάνδρου Φαρνέζε...

Ο ταχυδρόμος δεν ήξερε τί να υποθέσει. “Ο άνθρωπος αυτός που τόν παρακολουθούσε, ήταν συνεργάτης της Φαύστας; “Αλλά τότε πως δεν ήξερε τόν σύνθημα της αναγνωρίσεως που τού είχε κάμει; Κι’ αν δεν ήταν, πως ήξερε τόσο καλά τί πηγαине να κάμει στην Δουνκέρκη; “Ήταν άπαραίτητο να ξεκαθαρίσει αυτό τόν πράγμα.

— Κύριε, είπε, απαντάτε με τόση προθυμία στις ερωτήσεις μου, που θα πάρω τόν θάρρος να σάς κάμω άλλη μία... Γιατί με παρακολουθείτε από τόν Νταμαρτέν;

— “Από τόν Σαιν-Ντενί, διώρθωσε ο Παρνταγιάν.

— “Εστω. Γιατί με παρακολουθείτε από τόν Σαιν-Ντενί;

— Πρώτα-πρώτα, για να έχω τήν ευχαρίστηση να ταξιδέψω μαζί σας.

— Καί πως ξερετε ότι πηγαίνω στο στρατόπεδο τού Φαρνέζε;

— Γιατί άκουσα τήν ευγενεστάτη δέσποινα Φαύστα να τόν λέει, απάντησε ήρεμα ο Παρνταγιάν.

Ο ταχυδρόμος τάχασε.

— “Υπάρχει κι’ άλλος λόγος που σάς κάνει να με παρακολουθήτε; ρώτησε έπειτα από μερικές στιγμές.

— Κύριε κόμη, είπε ο Παρνταγιάν, νομίζω πως είναι η σειρά μου να σάς ρωτήσω... Ξερετε τί περιέχει η επιστολή που σάς παραδόθηκε στο Σαιν-Ντενί από τόν αγγελιαφόρο της Φαύστας και που προορίζεται για τόν ‘Αλέξανδρο Φαρνέζε;

Αυτή τη φορά δεν έμεινε η παραμικρή αμφιβολία μέσα στο μυαλό τού ταχυδρόμου. “Ο άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά του ήταν ένας επικίνδυνος έχθρος που ήξερε προμετα μυστικά.

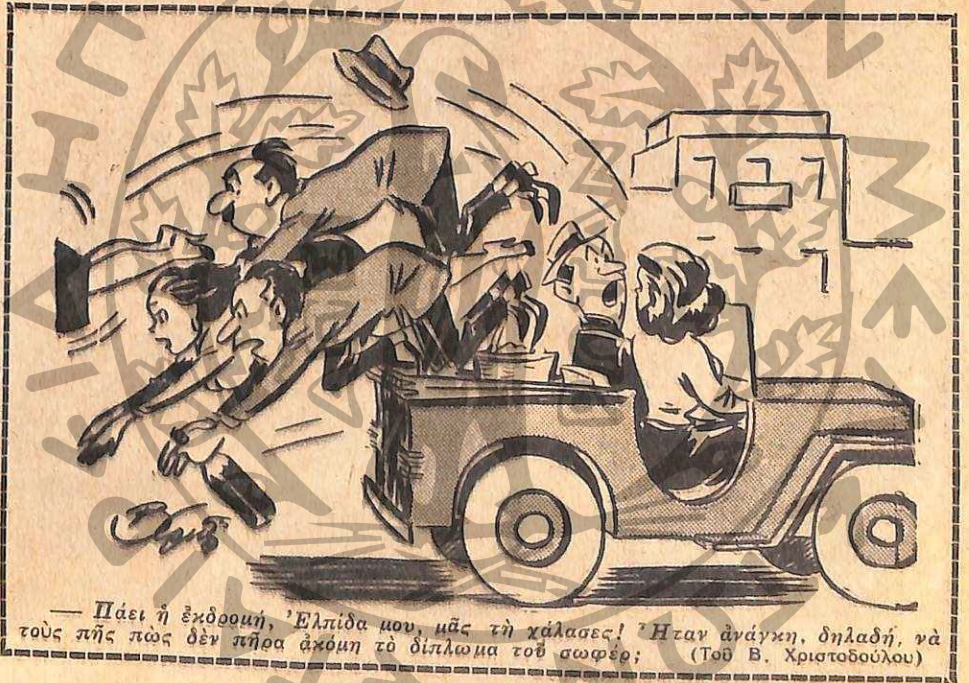
Κύτταξε ολόγυρα. Τό μέρος ήταν ολότελα έρημο.

— Κύριε, απάντησε, μου είναι δύσκολο ν’ άπαντήσω στην ερώτησή σας, γιατί δεν μεταφέρω καμμία επιστολή και δεν μπορώ συνεπώς να ξέρω τόν περιεχόμενο ενός πράγματος που δεν υπάρχει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: “Η συνέχεια.

— “Αστα, Σοφούλα μου... Ψάρια είδα στον ύπνο μου άπόψε! Νά δη-, κάποια λαχτάρα θα πάρω σήμερα!... (Τού ‘Αρχέλαου)

— Πάει η έκδοσή, ‘Ελπίδα μου, μάς τη χάλασες! Ήταν ανάγκη, δηλαδή, να τούς πής πως δεν πήα ακόμη τόν διπλωμα τού σωφέρ; (Τού Β. Χριστοδούλου)

Τα Άστρα ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Η μέρα που γεννηθήκατε καθορίζει από ποιές αρρώστιες προσβάλλεστε ευκολότερα

Δέν είναι πολλά χρόνια, που οι επιστήμονες, έπηρεασμένοι από τις «ορθολογιστικές» θεωρίες, που τον περασμένο αιώνα ήταν στην παντοδυναμία τους, έβλεπαν την αστρολογία σαν ένα άθροισμα κενών μυστικιστικών δοξασιών, άναξιο άκόμενη και για ν' απασχολή την σκέψη των «σοβαρών και μορφωμένων» ανθρώπων.

Οι αντίληψεις, όμως, άλλαξαν από τότε. Η πρόοδος της επιστήμης απέδειξε πως όχι μόνον ο άνθρωπος δεν είχε πλησιάσει να βρή τη λύσι στο αινιγματικό πρόβλημα της υπάρξεως, αλλά και πως ένα βαθύ και άδιαπέραστο μυστήριο εξακολουθούσε — και εξακολουθεί πάντα — να περιβάλλει τον κόσμο.

Η αστρολογία, δηλαδή, η μελέτη του στερεώματος, των άστρων, για την εξιχνίασι των ανθρώπινων πεπρωμένων, επιστήμη πανάρχαιη, που την είχαν καλλιεργήσει πάνσοφοι μύστες πολιτισμών του παρελθόντος και που την είχαν απορρίψει με περιφρόνησι οι όπαδοι των ορθολογιστικών και υλιστικών θεωριών, προσείλκυσε και πάλι την προσοχή των ανθρώπων της σκέψεως στην εποχή μας. Φιλόσοφοι, βιολόγοι, κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι, ακόμη και γιατροί, που, από... επαγγελματική ιδιοσυγκρασία, αποστρέφονται τις αποκρυφιστικές εξηγήσεις, αναγνώρισαν πως στην αστρολογία υπάρχει ένα μέγιστο ποσοστό σοφίας και αλήθειας.

Σε μία έρευνα, που διεξήγαγε τελευταία το γερμανικό περιοδικό «Νόυε Ρεβύ», κορυφές της σύγχρονης επιστήμης, διακηρύξαν ομόφωνα την ίδια πεποίθησι: πως «τα άστρα δεν λένε ψέμματα». Μεταξύ τους, η χαρακτηριστικώτερη για το περιεχόμενό της — άπάντησι είναι εκείνη, που έδωσε ένας γιατρός παθολόγος από το Μόναχο, ο δόκτωρ Χάινς - Γκέοργκ Μύλλερ.

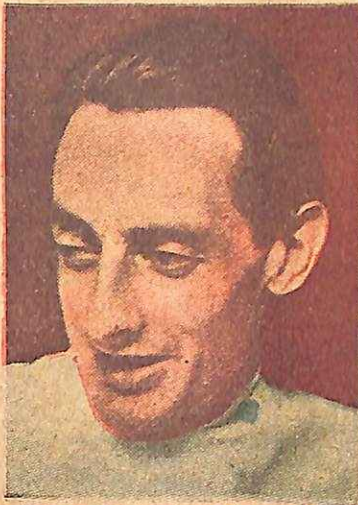
«Το ζώδιο της γεννήσεως των ασθενών μου — έδηλωσε ο δόκτωρ Μύλλερ — είναι για μένα εξ ίσου πολύτιμο βοήθημα, όσο το στηθοσκόπιο, ή το όργανο που μετράει την πίεσι του αίματος»!

Ο Γερμανός παθολόγος υιοθετεί άνεπιφύλακτα την πολύ παλαιά θεωρία, ότι το ζώδιο της γεννήσεως βρίσκεται σε άμεση συνάφεια, όχι μόνο με την ψυχική, αλλά και με τη σωματική ιδιοσυγκρασία του κάθε ατόμου. Κατά τον δόκτορα Μύλλερ, εξ άλλου, μία στενότερη σχέση υφίσταται ανάμεσα στις ψυχικές και σωματικές ασθένειες — σχέσι, που μόνο η μελέτη της αστρολογίας μπορεί να βοηθήσει στην εξιχνίασι της φύσεως της και την έρμηνεία της.

Το ζώδιο της γεννήσεως αποκαλύπτει στον Χάινς Γκέοργκ Μύλλερ άκόμη περισσότερα ίσως πράγματα από το «ιστορικό» των ασθενών του. Αν μάθης λ. χ. πως ο ασθενής του γεννήθηκε ενώ ο Άρης βρισκόταν στο ζώδιο του Καρκίνου, ξέρει από τη στιγμή εκείνη πως ο ασθενής αυτός μεγάλωσε κάτω από την δυσπιστία ενός αυταρχικού πατέρα και πως, αργότερα, στο δικό του σπίτι, οι συζυγικοί καυγάδες αποτελούσαν συνθησιμένο φαινόμενο.

Αλλά το κεφάλαιωδέστερο και πιο αξιοπερίεργο ανάμα, σημείο της θεωρίας που Γερμανού επιστήμονος, είναι πως κάθε ζώδιο αντιστοιχεί σε μία ξεχωριστή ευπάθεια σε μία ώρισμένη περιοχή του σώματος. Πως εξαρτάται, μ' άλλα λόγια από την ημέρα που γεννηθήκαμε, το αν έχουμε προδιάθεσι για τη μία ή την άλλη αρρώστια.

Ο πίνακας αυτός των αντιστοιχιών, που χρησιμοποιεί ο δόκτωρ Μύλλερ — και που, όπως ο ίδιος διαβε-

Ο Γερμανός γιατρός Χάινς Γκέοργκ Μύλλερ, που υποστηρίζει την θεωρία της εξαρτήσεως των ασθενειών από το ζώδιο της γεννήσεως.

γούστου) το πιο ευαίσθητο σημείο είναι η καρδιά. Οι περιπτώσεις καρδιακών παθήσεων παρουσιάζονται σε αρκετά μεγάλη αναλογία για τους γεννημένους σ' αυτό το ζώδιο.

Για τους γεννημένους στο ζώδιο της Παρθένου (24 Αυγούστου-23 Σεπτεμβρίου) τα πιο ευπρόσβλητα όργανα είναι το παχύ έντερο και το τυφλό έντερο.

Για τους γεννημένους στο ζώδιο του Ζυγού (24 Σεπτεμβρίου-23 Οκτωβρίου) τα ιδιαίτερα υποκείμενα σε ασθένειες όργανα είναι τα νεφρά, καθώς και τα ίσχια.

Οι συχνότερες παθήσεις για τους γεννημένους στον άστερισμό του Σκορπίου (24 Οκτωβρίου-22 Νοεμβρίου) είναι εκείνες που προσβάλλουν την κύστι και τα γεννητικά όργανα.

Στον άστερισμό του Τοξότου (23 Νοεμβρίου-21 Δεκεμβρίου) ξεχωριστή ευαίσθησι παρατηρείται στη βουδωνική χώρα και στο άνω μέρος των μηρών.

Για τους γεννημένους στον άστερισμό του Αιγόκερω (22 Δεκεμβρίου-21 Ιανουαρίου) το πιο ευαίσθητο σημείο είναι... το γόνατο.

Για εκείνους που γεννήθηκαν στον Ύδροχόο (22 Ιανουαρίου-18 Φεβρουαρίου) το κάτω μέρος των μηρών είναι το περισσότερο άπειλούμενο σημείο του σώματος.

Τέλος, οι γεννημένοι στο ζώδιο των Ίχθύων (19 Φεβρουαρίου-20 Μαρτίου) είναι πιο ευαίσθητοι στις κινήσεις και στους άστραγάλους.

Φυσικά, δεν είναι καθόλου δύσκολο να ελέγξετε και μόνοι σας την αλήθεια των θεωριών του δόκτορος Μύλλερ. Αρκεί να αναλογισθήτε από ποιές λεπ. Αρκεί να αναλογισθήτε από ποιές ασθένειες υποφέρατε ως τώρα συχνότερα και να δήτε αν αντιστοιχούν πραγματικά με τον άστερισμό, στον οποίο γεννηθήκατε.

☉☉

Άλλεργία των σωφών

Όπως υποστηρίζει ο Άμερικανός δόκτωρ Τέρον Ράντολφ, ειδικός «άλλεργιολόγος», ώρισμένα άτομα έχουν μεγάλη άλλεργική ευαίσθησι στα αέρια της εξατμίσεως των αυτοκινήτων. Το αποτέλεσμα είναι, ότι ύποκεινται ευκολότερα σε δυστυχήματα, όταν σωφάρουν, μπορεί δε ακόμη και ν' αποκοιμηθούν πάνω στο βολάν! Ο κίνδυνος μεγαλώνει, έκει που επιβραδύνεται ή κυκλοφορία των όχημάτων, στους πολυσύχναστους δηλαδή δρόμους, και στις διασταυρώσεις. Γιατί, όταν τ' αυτοκίνητα ελαττώνουν την ταχύτητα τους, οι εξατμίσεις τους περιέχουν βλαβερούς άκαυστους υδρογονάνθρακες, ενώ συγχρόνως ο συνωστισμός τους δεν επιτρέπει να διασκορπισθούν έλευθερα τα αέρια αυτά στην ατμόσφαιρα. Τα κοινότερα συμπτώματα αυτής της άλλεργίας, είναι: ναυτία, «κράμπες» στην κοιλιά, βήχας, πονοκέφαλος.

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ ΜΕ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Υπάρχουν περισσότερες από 250 ιδιωτικές σχολές στις Ήνωμένες Πολιτείες με εκατοντάδες χιλιάδες σπουδαστές («κατ' οίκον»)

Η ανάπτυξη της βιομηχανίας στις Ήνωμένες Πολιτείες προκάλεσε αύξησι της ζήτησεως εκπαιδευμένων και έμπειρων τεχνικών. Μέχρι πρό τινος, τα εργατικά χέρια δεν είχαν ν' αντιμετώπισουν δύσκολα προβλήματα και πολύπλοκες μηχανές. Η πρόοδος όμως που έγινε στα τελευταία χρόνια ήταν τέτοια, που χρειάζονται πιο ειδικευμένοι τεχνίτες για τις διάφορες μηχανές και τις σύγχρονες μεθόδους παραγωγής.

Το ενδιαφέρον, λοιπόν, για την επαγγελματική εκπαίδευσι αυξάνει σταθερά και από μέρους των εργατών, οι οποίοι προσπαθούν να προετοιμασθούν για περισσότερο προηγμένες δουλειές και για μεγαλύτερες ευθύνες, που θα χρειασθούν για το σκοπό αυτό.

Δεν θα ήταν, φυσικά, δυνατόν οι τόσες χιλιάδες άνθρωποι, που θέλουν να εκπαιδευτούν, να εγγραφούν και να φοιτήσουν σε διάφορες επαγγελματικές σχολές. Γι' αυτό, από πολλά χρόνια, εφαρμόζεται ένα σύστημα, που έχει φέρει λαμπρά αποτελέσματα: η εκπαίδευσι με άλληλογραφία!

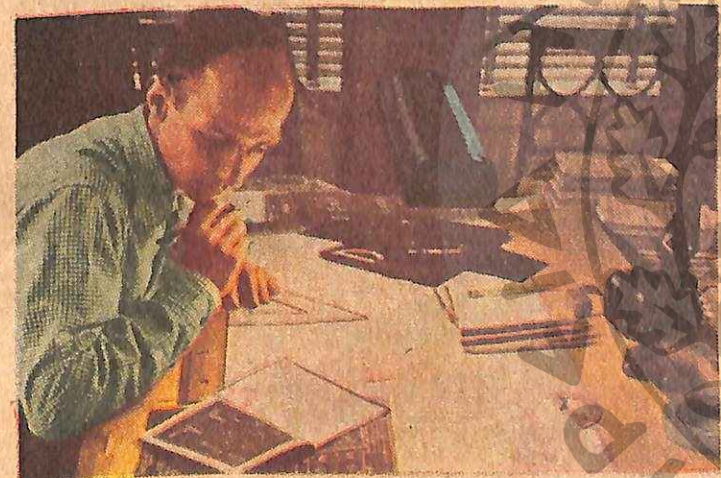
Στον τόπο μας δεν εφαρμόζονται τέτοιου είδους διδασκαλίες, σε μεγάλη κλίμακα. Αν κρίνουμε όμως από τα αποτελέσματα μιας ή δυο τεχνικών σχολών που λειτουργούν μ' αυτό το σύστημα, θα πρέπει να συμπεράνουμε ότι η επιτυχία είναι αξιοπρόσεκτη.

Στις επαγγελματικές σχολές, που λειτουργούσαν στις Ήνωμένες Πολιτείες, ο αριθμός των σπουδαστών ήταν πολύ μεγάλος και δημιουργούσε προβλήματα. Οι έγγραφες δε στις σχολές ημέρας και νύχτας, αυξήθηκαν γρήγορα τα τελευταία χρόνια. Μεταξύ του 1940 και 1950, ανέβηκαν σχεδόν κατά 50 τοίς εκατό, δηλαδή από 2.290.000 σε 3.365.000.

Τα προγράμματα των σχολών αυτών ήταν άποκλειστικά για να προπαρασκευάσουν τους σπουδαστές για μία σταδιοδρομία στην βιομηχανία και στο έμποριο. Έπί πλέον, εκατομμύρια άλλοι δεν μπορούσαν, για διάφορους λόγους, να παρακολουθούν μαθήματα στα σχολεία, γι' αυτό στράφηκαν στις σχολές, που έδιναν τα επαγγελματικά τους μαθήματα «κατ' οίκον» με άλληλογραφία. Κι' έτσι οι μαθηταί μπορούσαν να παίρνουν την εκπαίδευσι τους — μαζί με κείμενα, μαθήματα, υλικό εξετάσεων και εργαστηριακό — άποκλειστικά με το ταχυδρομείο.

Ένας σπουδαστής σχολής με άλληλογραφία, μπορεί να διαλέξη τα μαθήματά του από 250 και περισσότερες ιδιωτικές σχολές, που υπάρχουν στην Άμερική, καθώς και εκατοντάδες θέματα που προσφέρουν οι σχολές αυτές. Αυτά είναι για τη μέση εκπαίδευσι, που προσφέρουν επίσης μαθήματα στο σπίτι.

Κάθε σπουδαστής, διαθέτει από 25 μέχρι 500 δολάρια για διδάτρα και 10 περίπου ώρες την εβδομάδα για τη σπουδή του στο σπίτι. Όταν τελειώσει επιτυχώς τη σειρά των μαθημάτων του, παίρνει πτυχίο ή το δίπλωμά του.

Η μηχανολογία είναι ένα από τα πιο δημοφιλή αλλά και τα πιο δύσκολα μαθήματα στο σπίτι. Για ένα μέσο σπουδαστή χρειάζονται 5 χρόνια για να συμπληρώσει τον κύκλο των 190 μαθημάτων του.

Τις εξετάσεις του ο σπουδαστής τις δίνει επίσης με άλληλογραφία και τα θέματα των εξετάσεων είναι επίτηδες διαλεγμένα, ώστε να μη μπορεί να αντιγράψει από ένα βιβλίο τις όρθες απαντήσεις.

Α' ο το έναμίσυ εκατομμύριο των Άμερικανών, που γράφονται κάθε χρόνο στις σχολές με άλληλογραφία, περισσότεροι από 80 τοίς εκατό, παίρνουν μαθήματα που ενδιαφέρουν απ' ευθείας τη δουλειά τους. Μεταξύ των πιο δημοφιλών μαθημάτων, είναι τα μαθήματα μηχανολογίας, χημείας, λογιστικής, νομικής, ξένων γλωσσών, εμπορικής έπιστήμης, κ. ά.

Είναι δύσκολο να βρή κανείς ένα επαγγελματικό τεχνικό, που να μην διδάσκει από μία ή και περισσότερες σχολές με άλληλογραφία. Τα μαθήματα δεν περιορίζονται σε τεχνικά και βιομηχανικούς τομείς. Διδασκονται επίσης μαθήματα φιλολογίας, μουσικής, κριτικής της τέχνης, κ. ά.

Φαίνεται λίγο περίεργο πως μπορεί ένας σπουδαστής να μάθι να κρίνει τις καλές τέχνες. Είναι όμως εκπληκτικά τα αποτελέσματα, που έχουν επιτευχθεί. Πολλοί γνωστοί δημοσιογράφοι και κριτικοί των Ήνωμένων Πολιτειών, έχουν συμπληρώσει τις γνώσεις τους από τα μαθήματα που πήραν με άλληλογραφία.

Γενικά η διδασκαλία που διακρίνεται σε μέση και πανεπιστημιακή, επεκτείνεται σε περίοδο μηνών ή έτών, ανάλογα με το θέμα που διδάσκεται και την ταχύτητα εργασίας του σπουδαστού.

Ανάμεσα στα παλαιότερα και περισσότερα γνωστά από τα ιδρύματα αυτά, διακρίνονται οι Διεθνείς Σχολές με άλληλογραφία (ICS) του Σκράντο της Πολιτείας Πενσυλβανίας,

που ιδρύθηκαν το 1891. Οι σχολές αυτές διδάσκουν 300 διάφορα μαθήματα και εγγράφουν 100.000 περίπου σπουδαστές κάθε χρόνο, περιλαμβάνουν δε σπουδαστές από κάθε μέρος του κόσμου. Κάθε Διεθνής Σχολή με άλληλογραφία έχει τον διευθυντή της, ο οποίος έχει στις διαταγές του ένα προσωπικό από υποδιευθυντές και ένα μεγάλο αριθμό από εξεταστές.

Υπάρχουν ειδικοί φακέλλοι στα αρχεία για τόν κάθε σπουδαστή, μέσα στον οποίο φαίνεται με κάθε λεπτομέρεια η πρόοδος του. Τα επαγγέλματα ή οι κλάδοι που διδάσκονται, ποικίλλουν από την αρχιτεκτονική μέχρι της διαφημίσεως και από τη χημεία μέχρι του...στολισμού προθηκών!...

Τα καλά αποτελέσματα που επέτυχαν πολλές από τις σχολές αυτές, οφείλονται σε μεγάλο βαθμό στους σοβαρούς και άποφασιστικούς σπουδαστές, που προσελκύουν. Οι σπουδασταί αυτοί ξέρουν πως η σπουδή στο σπίτι απαιτεί σκληρή εργασία, εξοικονομηση χρόνου και μεγαλύτερη μελέτη από τα συνηθισμένα σχολεία. Γνωρίζουν όμως επίσης και την ικανοποίησι που προέρχεται από την χρησιμοποίησι των νέων γνώσεών τους στις δουλειές τους.

Μερικοί μαθηταί παίρνουν μαθήματα που δεν έχουν σχέση με την εργασία τους. Αυτός ο εργατής ενός εργοστασίου κινηματογραφικών ταινιών σπουδάζει οικοδομική και προετοιμάζεται για την κατασκευή μιας μεγάλης προσθήκης στο σπίτι του.

Ημερομηνία μας

Ο ΑΡΡΙΒΙΣΤΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΦ ΡΕΜΙΓΚΤΟΝ: 25 χρόνων. ΒΑΛΕΡΙΑ: φίλη του, 20 χρόνων. ΤΕΝΤΥ: Άδελφός της, 25 χρόνων. ΜΑΛΚΟΛΜ ΠΑΤΙΓΚΤΟΝ: 30 χρόνων, αντίκληος του Άλφ. Η ΜΑΝΤΑΜ ΜΕΝΟΤΙ: 45 χρόνων. (Η υπόθεσι στο Λονδίνο)

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα κοσμικό ζαχαροπλαστείο. Σαββατόβραδο).
ΑΛΦ: Φεύουμε, Βαλερία; Σ' ένα τέταρτο θ' άρχισα το πρόγραμμα...
ΒΑΛΕΡΙΑ: Ζαχαροπλαστείο πάκοι, κινηματογράφος! (Δι-ορβώνει τα μαλλιά της): Βα-ρέθηκα... Οι ίδιες διαρκώς συγκινήσεις... (Σηκώνεται).
ΑΛΦ: Κάθισε... Γιατί δυσ-φορείς με τη ζωή σου; Κάνε υπομονή. Όταν παντρευτούμε θ' αλλάξει η ζωή μας...
ΒΑΛΕΡΙΑ: Αυτό δεν είναι βέβαιο...

ΑΛΦ: "Ότι θ' αλλάξει η ζωή μας; ΒΑΛΕΡΙΑ: "Όχι. "Ότι θά παντρευτούμε. Είσαι μισο-συντηρητος και η ρουτίνα της ζωής μας θά συνεχιστεί. Θα προτιμούσα να είχες έπιχειρη-ματικό και ριψοκίνδυνο μυαλό. ΑΛΦ (μ' ελαφρά απογοή-τευσι): Ξέρω, Βαλερία. Σου άρσσει η μεγάλη ζωή. Προτι-μάς τις μεγάλες πτήσεις... ΒΑΛΕΡΙΑ: Τό μαντέψες! ΑΛΦ: Τότε σου συνιστώ να βρης έναν άρριβιστα... ΒΑΛΕΡΙΑ: Πώς τον είπες; ΑΛΦ (άφηρημένος): Άρρι-βιστα. (Κυττάζει κάποιον που τους πλησιάζει). Αυτός είναι! Έρχεται πάνω στην ώρα. (Η Βαλερία κυττάζει προς την κατεύθυνσι που κυττάζει ο Άλφ).

ΒΑΛΕΡΙΑ: Ποιος είναι; ΑΛΦ: "Ο Μάλκολμ! Ένας παλιός συμμαθητής μου. (Ση-κώνεται): Μάλκολμ!

ΣΚΗΝΗ 2η

("Ο επισκέπτης κάθεται χω-ρίς να ζητήσει την άδεια). ΜΑΛΚΟΛΜ: Τι γίνεται, Άλφ; Ζής; (Κυττάζει με ά-ναιδεία τη Βαλερία): "Η φυ-τώσεις;

ΑΛΦ (στην Βαλερία): Πα-λιός συμμαθητής στο κολέγιο.. (Γελαστά): "Ο άνθρωπος, που μου τ' άπειρα όλα! (Στον Μάλκολμ): Συμφωνείς, Μάλ-κολμ;

ΜΑΛΚΟΛΜ (με ύπερψία): "Αφες, Άλφ, τις ανοησίες. Άλλωστε σ' αυτό τον κόσμο των κορόιδων είναι προτιμώτε-ρο να είσαι ο ένοχος και όχι το θύμα. (Διαπεραστική ματιά στη Βαλερία): Πέρασε από το γραφείο μου να με δής...

ΑΛΦ: Για ποιόν το λές; ΜΑΛΚΟΛΜ: Για σένα! Έχω ισχυρούς φίλους και μπορώ σέ μια μέρα να σέ κάνω πλούσιο... ΑΛΦ (στη Βαλερία): Τι σου λέγα; "Ο άρριβιστας! ΜΑΛΚΟΛΜ: Άφες, Άλφ, τί της έλεγες. Τι σου λέω ε-γώ (βλέμμα προκλητικό στη Βαλερία): Θέλεις να πετύχης στη ζωή; Έλα να με δής! (Βγάζει μια φαντασμαγορική κάρτα): Νά και το επισκεπτι-ριο μου. Διευθυντής διαφημι-στικής εταιρείας... Γιατί σου!

ΒΑΛΕΡΙΑ (παρακολουθών-τας τον Μάλκολμ που άπομα-κρύνεται): Τόν είδες; Άνθρω-πος με ζωή, με πεποίθησι. Τι να σου πώ: Μου άρέσουν αυτοί οι άνθρωποι. (Διαβάει το έπι-σκεπτήριο του). ΑΛΦ: Είναι όμως επικίνδυνοι.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Τό βρήκες τώ-ρα! "Επικίνδυνοι! Πες καλύτε-ρα ότι τόν ηλεύεις. (Σιωπή). Θά πιάς να τόν συναντήσεις; Μπορεί να σου φανή χρήσιμος! ΑΛΦ: Σου επαναλαμβάνω, Βαλερία ότι αυτοί οι άνθρωποι με τα παχειά λόγια και την επιδελτική εμφάνισι παίρνουν! Δεν δίνουν! (Της παίρνει τό έπισκεπτήριο και τό βάζει στο πορτοφόλι του).

ΒΑΛΕΡΙΑ: Τότε είσαι άξιος της τύχης σου. Πάμε... (Ση-κώνεται και φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Έπειτα από 15 μέρες. "Ο Άλφ είναι άπαρηγόρητος, γι-ατί η Βαλερία βρίσκει διαφο-ρες προφάσεις και δεν πηγαί-νει στα ραντεβού τους. Τέλος συναντά τον άδελφό της Τέντυ στο γειτονικό μπαρ).

ΤΕΝΤΥ: Δεν μου πέφτει λό-γος, αλλά η άδελφούλα μου παίζει διπλό παιχνίδι μαζί σου. Απόψε μάλιστα θά την έπισκεφθώ κάποιος άλλος στο σπίτι...

ΑΛΦ: Μήπως τόν λένε Μάλ-κολμ;

ΤΕΝΤΥ: Άκριβώς. Δεν θά ξέρεις όμως ολόκληρη την Ι-στορία; ("Ο Άλφ κουνά άρ-νητικά τό κεφάλι και πίνει νευ-ρικά τη μπίρα του): "Ακουσέ την, λοιπόν. Η Βαλερία έξα-κολουθεί να σέ αγαπά, μά δι-σκάλει να σέ παντρευτεί, γιατί την έχει ξεμυαλίσει με τις με-γάλες του υποσχέσεις και τους γενναίους όρκους ο φίλος σου...

ΑΛΦ (πίνοντας την υπόλοιπη μπίρα με νευρική όρμη): Βλέ-πω ότι είσαι καλά πληροφορη-μένος...

ΤΕΝΤΥ: Παρατηρήτης και άτακουστής, συμπαιθητικό μου φίλε! (Τόν χτυπά ελαφρά στον ώμο): Έγώ είμαι όμως τό τό μέρος σου, γιατί αντίπαλό αυ-τό τό μούτρο, τό Μάλκολμ και θέλω να σέ βοηθήσω... ("Ο Άλφ παραγγέλνει δυό μπι-ρες): "Η Βαλερία, λοιπόν, έμ-πιστεύτηκε τό πρόβλημα της στη μητέρα μας και μαζί άπο-φάσισαν να κάνουν ό,τι πούν τά... χαρτιά.

ΑΛΦ: Ποιά χαρτιά; ΤΕΝΤΥ: Της χαρτορίχτρας: Της μαντάμ Μενότι. Δεν την ξέρεις; Τη μαντάμ Μενότι; "Η ξέρεις; Μενότι είναι ο δέκτης μαντάμ ο ρυθμιστής όλων των μι-και ο ρυθμιστής όλων των μι-κρών μυστικών του γυναικό-κριμου της γειτονιάς μας. "Ο-κοσμος —έως και γριές— πηγαί-λες στον άντρο της και τους δίνεις τα χαρτιά.

ΑΛΦ: Κι' άποφάσισαν ή μη-τέρα σου με την άδελφή σου να ρωτήσουν την χαρτορίχτρα ποιά από τους δυό μας είναι πιάς μοίρας της να τόν παν-τρεύσει;

ΤΕΝΤΥ: Άκριβώς! Γι' αυτό θά τρέξω στην μαντάμ Μενό-τι, θά της δώσω ένα πεντόλιρο και θά της σκάσω τό μυστικό..

ΑΛΦ: Ποιό μυστικό; ΤΕΝΤΥ: Μά με συμπάθε, μά είσαι χοντροκέφαλος (του εγγίζει τόν χοντρικό): Κατάλα-βες τώρα;

ΑΛΦ: Και πότε θά έπισκε-φθώ την μαντάμ Μενότι; ΤΕΝΤΥ: Άύριο τό πρωί στις έντεκα. Έσύ θά τρέξεις να την

συναντήσεις στις δέκα. "Είδεα.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Την άλλη μέρα τό πρωί στις δέκα. Στό διαμέρισμα της μαντάμ Μενότι).

ΜΕΝΟΤΙ: Μήπως θέλετε να μάθετε τί θά πούν τα χαρτιά για τις δουλειές σας; ΑΛΦ: "Όχι, μαντάμ Μενότι. (Της εγγίζει την αίτια της έπι-σκεψής του).

ΜΕΝΟΤΙ (προσποιητά): Δεν μου άρέσουν, κύριε, αυτοί του είδους οι συναλλαγές. Υπα-κούω όμως και στις έσωτερικές φωνές μου. ("Ο Άλφ βγάζει από τό πορτοφόλι του ένα χαρ-τονόμιο των πέντε λιρών και τό άκουμπά πάνω στο τραπέζι).

ΑΛΦ: Τι σάς λένε, οι έσωτε-ρικές φωνές σας; ΜΕΝΟΤΙ: "Ότι προκειμένου να βοηθήσω έναν άδύνατο και κατατρεγμένο πελάτη μου, να λέω και κανένα ψευμματάκι...

ΑΛΦ: Είστε μεγάλη καρδιά! ΜΕΝΟΤΙ: Μεινέτε ήσυχοι, κύριε... "Η δουλειά σας θά γί-νη. Τι όνομα είπατε;

ΑΛΦ: Άλφ Ρέμινγκτον. ΜΕΝΟΤΙ (χουφτιάζοντας τό χαρτονόμιο): Πηγαίνετε, κύ-ριε Ρέμινγκτον. "Η δεσποινίς Βαλερία θά γίνη γυναίκα σας!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στό διαμέρισμα του Άλφ, μετά δυό ώρες. Χτυπά τό κου-δούνι του τηλεφώνου).

ΑΛΦ: Αυτή θά είναι. Ρα-γδαίο ραντεβού κιόλας. (Ση-κώνεται τό άκουστικό). "Εμ-πρός...

ΒΑΛΕΡΙΑ: Νιάτληνγκ, για την ενό-χλησι, αλλά έπρεπε να σέ πα-ρώ στο άκουστικό... Είχα τύ-ψεις... αλλά δυστυχώς πρέ-πει να ύπακούσω στις άποκωσες δυνάμεις... Άγασα τόν Μάλ-κολμ κι' αυτόν θά παντρευτώ...

ΑΛΦ: Δεν σέ καταλαβαίνω.

ΒΑΛΕΡΙΑ: Άλφ, όταν πρό-κειται να πάρω μια μεγάλη ά-πόφασι, καταφεύγω σε μυστη-ριώδεις δυνάμεις... Και οι δυ-νάμεις αυτές μου προείπαν ότι ο σύντροφός της ζωής μου θά είναι ο Μάλκολμ.. (Κλείνει τη γραμμή).

ΑΛΦ (έξω φρενών): Άρρι-βιστα!... Με πρόλαβες! (Στρι-φογυρίζει σαν λιοντάρι στο κλουβί του. Κι' άάφνα, έμ-πνευσμένα): "Έχει γούστο, ο Τέντυ, να δουλεύει με τη μαν-τάμ Μενότι και να μοιράζων-ται τις εισπράξεις... Τό ίδιο θά έπρεπε και τό Μάλκολμ κι' έ-κείνος θά έτρεξε να της προσ-φέρη δυό πεντόλιρα!...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στό διαμέρισμα της μαν-τάμ Μενότι, μετά δέκα λε-πτά).

ΜΕΝΟΤΙ (γελαστή): Έν-τάξει, κύριε... Πάτιγκτον... Τά χαρτιά έδειξαν ότι η Βαλερία θά πάρη σέας σύζυγο!...

ΑΛΦ (δυσγκράτητα): Ν' ά-φήσετε κατά μέρος τις κοροί-διες. Δώστε μου πίσω τά λε-πτά μου κι' έτοιμασθήτε να πάμε στο τημά! Συνεννοήθη-κατε με τόν άδελφό της και μάς ρίξατε και τους δυό σέ συναγωνισμό... λιρών!...

ΜΕΝΟΤΙ: Σας όρκίζομαι ό-τι είμαι άθώα, κύριε Πάτιγ-κτον.

ΑΛΦ (διωρθώνοντας): Ρέ-μινγκτον.

ΜΕΝΟΤΙ (με άπορία): Ρέ-μινγκτον; Πάτιγκτον, θαρρώ...

ΑΛΦ: Άφήστε τά κόλπα. Δεν πείνουν. Σας είπα καθαρά τ' όνομά μου!...

ΜΕΝΟΤΙ: Μου τό είπατε, κύριε, αλλά έγώ τό έέχασα... Και ετυχώς που με τό χαρ-τονόμιο των πέντε λιρών, ά-φήσατε κατά λάθος στο τραπέ-ζι και τό έπισκεπτήριο σας. (Του τό δείχνει): Τι γράφει, κύριε; (Τό διαβάει): Μάλ-κολμ Πάτιγκτον!...

ΑΛΦ (πέφτει στο κάθισμα): Καλά να πάθω! Άρριβιστας έγινα κι' έγώ!...

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΑΝΤΟΝΥ ΠΟΥΛ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ
"Η έκλεκτή Έλληνίδα τραγουδίστρια Μαρουσκα, που σημειώνει εξαιρετική επι-τυχία στην Κωνσταντινούπολι με τό πλου-σιο ρεπερτόριο της.

ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Οι δυνατός βροχές που σημειώθηκαν πρό- ημερών στη Ρώμη έδωσαν δουλειά σε με-ρικούς γεροδεμένους άνεργους της Ιταλί-κης πρωτεύουσας. Με λίγες λιρέττες, όσοι δεν ήθελαν να βρέξουν τά πόδια τους, μπορούσαν να περάσουν τους πλημμυρι-σμένους δρόμους, χρησιμοποιώντας τό πρωτότυπο αυτό μεταφορικό μέσον.

Οι Άγγλοι φαρσέρ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ!...

Μερικές επικίνδυνες και παρ-άξενες φάρσες

Οι Άγγλοι άστυνομικοί προσπα-θούν από καιρό να συλλάβουν μια «συμμορία», της όποιας τά μέλη κα-ταστρέφουν τις διαφημιστικές πινα-κίδες, που βρίσκονται σ' όλους τους δρόμους της Άγγλιας, γράφοντας με κιμωλία ή χρώματα «Μην την πι-στεύετε» πάνω σ' αυτές. Οι πρωτό-τυποι αυτοί καταστrophείς δείχνουν μιάν ιδιαίτερη προτίμησι στις πινα-κίδες, που διαφημίζουν καλλυντικά ή οινόπνευματώδη ποτά. Γι' αυτό και οι ύπόνοιες τών άστυνομικών στρέ-φονται στα μέλη μιας θρησκευτικής οργανώσεως, της όποιας σκοπός εί-ναι ή καταπολέμησι του άλκοολι-σμού ή της χρησιμοποίησεως καλ-λυντικών.

Την πεποίθησι αυτή ένισχύει τό γεγονός ότι οι καταστrophείς δεν δρουν σε μιάν ώριμη περιόχη, αλλά έπεκτείνονται, τη δράσι τους σ' όλη σχεδόν την Άγγλια. Δεν άπο-κλείεται, όμως, οι δυσφημιστάι αυ-τοί τών διαφημίσεων να είναι μια ό-μαδα από οργανωμένους φαρσέρ, που βρθηκαν αυτόν τον τρόπο για να διασκεδάσουν! Τά τελευταία χρόνια, οι φάρσες αυτού του είδους έχουν γί-ναι πολύ συνηθισμένες. Συνήθως, μά-λιστα, μερικές από αυτές τις φάρ-σες έχουν επικίνδυνες και τραγικές συνέπειες.

Ένας από τους πιο επικίνδυνους «φαρσέρ» είναι κάποιος άγνωστος μέχρι της στιγμής Άγγλος, που παίρνει στο τηλέφωνο διάφορες οι-κογένειες — για τις όποιες, άγνω-στο πώς, πληροφορείται ότι κάποιο μέλος τους λείπει σέ ταξίδι — και αναγγέλει ότι τό μέλος αυτό σκοτά-θηκε σέ κάποιο δυστύχημα. Φροντι-ζει μάλιστα να κάνει τά τηλεφωνήμα-τά του τις ημέρες που γίνεται κά-ποιο μεγάλο δυστύχημα και που τό αναφέρουν οι έφημερίδες.

Μια γυναίκα, που ο γιός της ύ-πηρετεί στη Μέση Ανατολή, πήρε πρό καιρού ένα τέτοιο τηλεφώνημα από τόν άγνωστο φαρσέρ και προ-σεβλήθη από συμφορήσι. Για άκε-τές ημέρες ή κατάσταση της ήταν τραγική, ώσπου την βεβαίωσαν επι-σημως ότι ο γιός της δεν είχε πά-θει τίποτα!

Επικίνδυνος, επίσης, είναι ένας μανιακός, που οι άστυνομικοί τόν έ-χουν όνομάσει «ο δολοφόνος με τό σασπούνι». "Ο μανιακός αυτός έπισκέ-πτεται τα δημόσια κτίρια, όπου ύ-πάρχουν νιπτήρες, και αντικαθιστά τό σασπούνι του πλυσιματος με μι-κρές πλάκες, που μοιάζουν έντελως με άληθινό σασπούνι.

Στην πραγματικότητα, όμως, τό σασπούνι αυτό είναι ένα επικίνδυνο χημικό παρασκεύασμα, που έκρηγνυ-ται, μόλις έλθω σέ έπαφή με τό νερό!...

Από τις φλόγες, που προκαλεί ή έκρηξι, προξενούνται σοβαρά έγ-καύματα στο σώμα τών άδώνων θυ-μάτων και μέχρι σήμερα, έξη άτομα έμειναν για καιρό στο νοσοκομείο, εξ αίτιας τών τραυματών και τών έγ-καυμάτων που τους προκάλεσε ή χρήςι τών σασπουνιών του τρελλού φαρσέρ.

Πιο ακίνδυνος, είναι ένας άλλος Άγγλος, που άναστατώνει συχνά τις Άγγλίδες νοικοκυρές, χωρίς ό-μως να προκαλή δυσάρεστες συνέ-πειες.

Στην Άγγλια, όπως και στην Άμερική, οι γαλατάδες άφίνουν κά-θε πρωί τις μποτίλλιες με τό γάλα έξω από τις πόρτες τών σπιτιών ή

μέσα στους κήπους και κανείς δεν σκέπτεται να τις πειράξει.

"Ο άγνωστος φαρσέρ, λοιπόν, βρήκε μια μοναδική ευκαιρία να περ-νά ευχάριστα τά πρωίνα του. Κάθε πρωί, έπισκέπτεται μια συνοικία του Λονδίνου, παίρνει τά μπουκάλια με τό γάλα από τη θέσι που τά έχει ά-φίσει ο γαλατάς και τά κρύβει σέ ένα άλλο σημείο, χωρίς όμως να τά πειράξει ή να τά εξαφανισή. Έτσι οι νοικοκυρές αναγκάζονται να ψά-χνουν ύστερα άρκτην ώρα για να ανακαλύψουν την μποτίλλια.

"Η ταχύτης με την όποιαν φέρνει σέ πέρας την άποστολή του ο φαρ-σέρ αυτός, είναι καταπληκτική, αν σκεφθώ κανείς ότι, μέσα σέ ένα πρωί, κατάφερε να αλλάξει τη θέσι 200 μπουκαλιών, σέ ισάριθμα σπίτια.

Την άγγλική άστυνομία, έξ άλλου, άπασχολεί ένας άριστοτέχνης διαρ-ρήκτης, που, όπως φαίνεται από τον τρόπο με τον όποιον εργάζεται, θεω-ρεί τις διαρρήξεις του σαν έξυπνες φάρσες και τις άπολαμβάνει. "Ο διαρρήκτης αυτός, κατορθώνει να μπαίνει με μεγάλη ευκολία σέ διάφο-ρα σπίτια που τά άπογυμνώνουν από κάθε τι πολύτιμο, χωρίς ώστόσο να αφήνι πίσω του κανένα ίχνος, που να συντελέσει στην ανακάλυψι του.

Άλλά την άλλη μέρα, ο ιδιοκτή-της του διαμερίσματος, όπου έγινε ή διάρρηξι, λαμβάνει ένα δέμα—συν-ήθως με τό ταχυδρομείο — μέσα στο όποιο βρίσκει ανέπαφα όλα τά κλοπιμαία.

Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, ο παράξενος αυτός διαρρηκτης ά-νοίγει χρηματοκιβώτια ή κλειδωμένα ντουλάπια και συρτάρια, τά αδειά-ζει από κάθε τι πολύτιμο και τοπο-θετεί ύστερα τά «κλοπιμαία» σέ ένα άλλο μέρος του σπιτιού, σέ σημείο όπου είναι δυνατό να ανακαλυφθούν εύκολα!...

Οι Άγγλοι άστυνομικοί ύπο-πτεύονται ότι ο διαρρηκτης αυτός είναι ένας έξυπνος άνθρωπος, άνε-ξάρτητος οικονομικά, που κάνει τις διαρρήξεις μόνο για κέρδη, σέ σημείο όπου είναι δυνατό να ανακαλυφθούν εύκολα!...

Επιστρέφει δε τά κλοπιμαία, ώστε, και αν άκόμη συλληφθώ, να μπορέσει να γλυτώσει με μια άση-μαντη ποινή.

Παράξενο τρόπο για να διασκε-δάξει, επίσης, έχει βρη ένας άλλος Άγγλος. Μόλις άρχίζει να σκοτει-νιάει, κυττά τις πόρτες διαφόρων σπιτιών και, όταν τού ανοίξουν τρι-βεί μια μεγάλη λίμα πάνω στα χέ-ρια του ανθρώπου που παρουσιάζε-ται και τού προσενεί διάφορες άμυ-χές.

Ύστερα εξαφανίζεται, κανένα δε από τά θύματά του δε μπορέσε μέχρι σήμερα να δώση μια πλήρη πε-ριγραφή τών χαρακτηριστικών του!

ΣΣ

Καινούργιες Μυγκάουζεν!

"Ο Σέλτον Νταίη, από την Λουί-ζιάνα την ημέρα της Πρωταπριλιάς κατάφερε να γίνη πιστευτός σέ μια συγκέντρωσι από έκατό και πλέον ανθρώπους άρχίζοντας να διηγείται την έξης ιστορία:

«Στον τόπο μας τά κουνέλια που ζούν κοντά στα έλη τρέχουν τόσο γρήγορα, ώστε αντί για συνηθισμέ-να δίκαινα χρησιμοποιούμε βαρεία τουφέκια με σφαίρες «ντούμ-ντούμ». Άκόμη και τότε όμως οι κυνηγοί δεν μπορούν να τά σκοτώσουν αν δεν ξε-ρουν τό κόλπο: Για να χτυπήσει κα-νείς ένα από αυτά τά κουνέλια πρέ-πει πρώτα να σκοπεύσει, να πυρο-βολήσει και κατόπιν να σφυρίξει δια-περαστικά. Τότε τό κουνέλι ξαφνιά-ζεται, σταματά και ή σφαίρα τό χτυπά!»

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ
— Για τού, κύρ-Νικολάκη, έτσι βιαστικός; — Μου τηλεφώνησαν πως έπιασε φωτιά τό σπίτι μου!...

Συνεταίροι μέχρι... τέλους!...

Δεν σου φαίνεται σαν κάτι γάπες, Έβα μου;...

Ταχυδρομικοί σάκκοι από όλα τα σημεία του κόσμου, συγκεντρώνονται σε κάθε πόλη και στέλνονται πάλι στα πέρατα του κόσμου, χάρις στην ύπαρξη του Διεθνούς Ταχυδρομείου.

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Είναι μοναδικό δείγμα μιζς παγκόσμιου συνεργασίας

Σκεφθήκατε ποτέ τι προεργασία και τι πολύπλοκες διαδικασίες χρειάζονται, για να φτάσει στον προορισμό του το γράμμα που στέλνετε σε μια ξένη χώρα ή το γράμμα που πήρατε από κάποιο συγγενικό ή φιλικό σας πρόσωπο, που βρίσκεται σε μια ξένη χώρα;

Για να φθάσει από τον αποστολέα στον παραλήπτη ένα τέτοιο γράμμα περνάει συνήθως από πολλές χώρες, μεταφέρεται με πολλά μεταφορικά μέσα και περνάει από τα χέρια πολλών ανθρώπων, διαφόρων εθνικοτήτων, που φροντίζουν πάντα με την ίδια προσοχή όλα ανεξαιρέτως τα γράμματα.

Μέχρι τη τέλη του περασμένου αιώνα, η μεταφορά της αλληλογραφίας από τη μια χώρα στην άλλη, ήταν ένα από τα δυσκολά προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι κυβερνήσεις, εξ αιτίας πολλών δυσχερειών ανάμεσα στα διάφορα κράτη, από όπου θα περνούσαν ανάγλυφα τα γράμματα για να φτάσουν στον προορισμό τους, ή εξαιτίας μεταφορικών μέσων σε πολλά σημεία, οι διαφορές τιμών και νομισμάτων και η ανυπαρξία μιας γενικής συμφωνίας πάνω στο ζήτημα της διεθνούς αλληλογραφίας.

Όλα αυτά, όμως, λύθηκαν με τη δημιουργία του Διεθνούς Οργανισμού Ταχυδρομείου, που ιδρύθηκε πριν από 80 χρόνια, με πρωτοβουλία του Αμερικανού Μοντγκόμερι Μπλάιρ. Ο οργανισμός αυτός είχε ως μόνος του έλεος για μέλη του όλα σχεδόν τα κράτη του κόσμου και λειτουργεί κανονικά, σε παγκόσμια κλίμακα, από τότε που ιδρύθηκε, εν αντιθέσει με τους άλλους διεθνείς οργανισμούς, που ύστερα από μερικά έτη ζωής, παύουν να υφίστανται, είτε γιατί ανακαλύπτουν ότι δεν έχουν κανένα σκοπό ύπαρξης, είτε γιατί τα έτη που μετέχουν βρίσκουν πως δεν μπορούν να συμφωνήσουν. Το γεγονός αυτό, άλλωστε, αποτελεί μια δικαιολογημένη ελπίδα για όσους πιστεύουν ότι είναι δυνατόν να υπάρξει παγκόσμιος συνεργασία.

Σχεδόν όλες οι χώρες του κόσμου είναι μέλη του Διεθνούς Οργανισμού Ταχυδρομείου, ή αντιπροσωπεύονται από μια κυβερνητική ή μη-μέλος. Ακόμη και οι χώρες που δεν αντιπροσωπεύονται άλλωστε, ακολουθούν χωρίς αντιρροήσεις τους κανονισμούς και τη διαδικασία που έχουν καθοριστεί για τη μεταφορά και τη διανομή του διεθνούς ταχυδρομείου.

Όταν το 1874 ιδρύθηκε το Διε-

θνές Ταχυδρομείο, όλα τα μέλη του συμφώνησαν πάνω σε δύο βασικές αρχές, που από τότε εμείναν αμετάβλητες και ρυθμίζουν την παγκόσμια αλληλογραφία μέχρι σήμερα.

Η πρώτη από τις αρχές αυτές είναι ότι δεν υπάρχουν σύνορα, που να εμποδίζουν την μεταφορά ταχυδρομικού υλικού από τη μία χώρα στην άλλη. Κάθε μέλος του Διεθνούς Οργανισμού Ταχυδρομείου, έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιεί ελεύθερα το έδαφος, την θάλασσα και τον αέρα των άλλων χωρών, για τη μεταφορά του ταχυδρομείου του.

Η χώρα-αποστολέας υποχρεώνεται να πληρώσει ένα ωρισμένο ποσό, ανάλογό με το βάρος των γραμμάτων της και την απόσταση που διασχίζουν, στις χώρες εκείνες από όπου περνά το ταχυδρομείο της.

Η δεύτερη βασική αρχή είναι ότι η χώρα που προορίζεται, εκεί δηλαδή που φτάνουν τα γράμματα, υποχρεώνεται να μοιράσει τα γράμματα που παίρνει, χωρίς να ζητήσει πληρωμή γι' αυτό από την χώρα-αποστολέα. Το μόνο που δικαιούται να πληρωθεί, είναι τα έξοδα της μεταφοράς του ταχυδρομείου, όχι όμως και τα έξοδα της διανομής του, από τη στιγμή που αυτό θα φτάσει στο έδαφος της.

Ένα γράμμα π. χ., που ξεκινά από το Μόναχο με το κανονικό ταχυδρομείο, προοριζόμενο για τις Ηνωμ. Πολιτείες, θα περάσει αναγκαστικά από τη Γαλλία και την Αγγλία. Οι κυβερνήσεις των δύο αυτών χωρών, λοιπόν, θα πληρωθούν το καθωρισμένο ποσό για τη μεταφορά, από τη γερμανική ταχυδρομείο. Από τη στιγμή όμως που το γράμμα θα φτάσει στη Νέα Υόρκη, οι αμερικανικές ταχυδρομικές υπηρεσίες είναι υποχρεωμένες να το διανείμουν σε οποιοδήποτε σημείο των Ηνωμ. Πολιτειών, χωρίς να ζητήσουν πληρωμή.

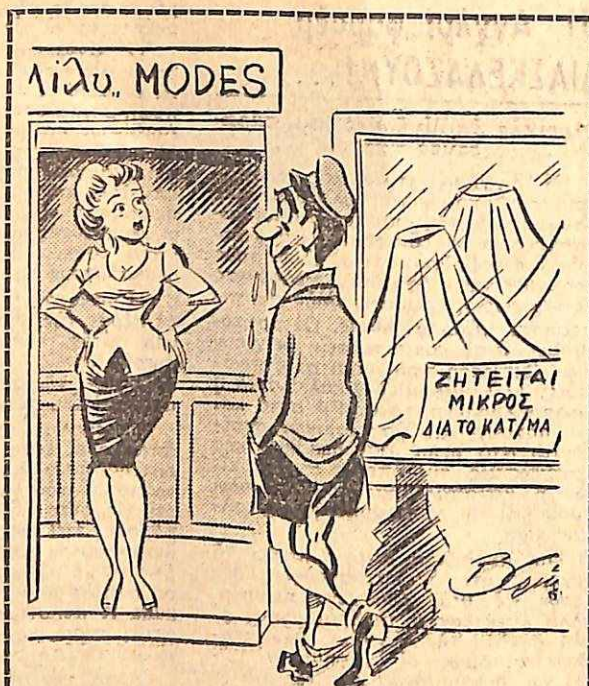
Επειδή όμως, οι ταχυδρομικές υπηρεσίες της κάθε χώρας δεν είναι δυνατόν να μετράν ένα-ένα τα γράμματα που περνάν από τα χέρια τους, προοριζόμενα για το εξωτερικό, έχει βρεθεί ένας εξυπνος τρόπος για να υπολογίζεται κατά μέσον όρον η ποσότητα των γραμμάτων αυτών.

Κάθε τρία χρόνια, την άνοιξη, οι ταχυδρομικές υπηρεσίες όλων των χωρών, κρατάν λεπτομερή στοιχεία επί τρεις εβδομάδες, για τα ταχυδρομικά δέματα, που περνάν από τα χέρια τους — το βάρος, τις αποστάσεις στις οποίες μεταφέρονται τα γράμματα, την χώρα από όπου προέρχονται κλπ. Με βάση τα στοιχεία αυτά, που τα ελέγχουν και τα αναγνωρίζουν όλες οι ταχυδρομικές υπηρεσίες, βγαίνει το ποσοστό των επιστολών που περνάν κάθε χρόνο από το έδαφος της κάθε χώρας και γίνεται η πληρωμή, σύμφωνα με ένα διεθνές τιμολόγιο, που ποικίλλει από χώρα σε χώρα.

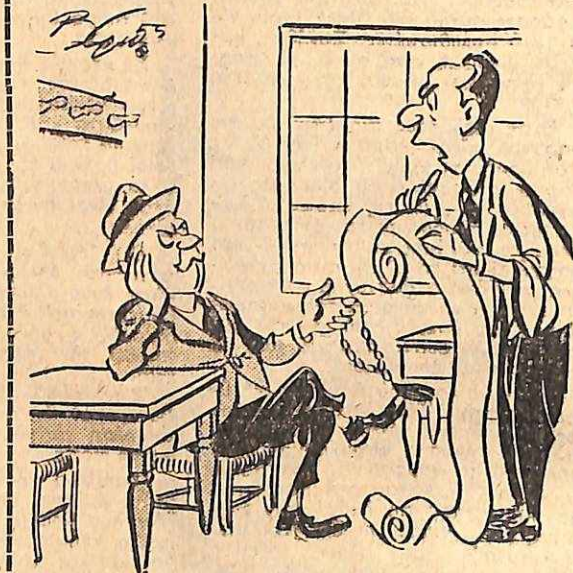
Για να διευκολύνει μάλιστα τις χρηματικές συναλλαγές και τους υπολογισμούς ο Διεθνής Οργανισμός Ταχυδρομείου έχει καθιερώσει ένα δικό του νόμισμα, το «χρυσό φράγκο» που δεν κυκλοφορεί, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχει. Η καθιέρωση του νομίσματος αυτού, όμως, που έχει μια θεωρητική σχέση με το νόμισμα της κάθε χώρας, διευκολύνει τις συναλλαγές τις σχετικές με το ταχυδρομείο.

Με το αεροπορικό ταχυδρομείο, τα πράγματα είναι απλούστερα, γιατί η μεταφορά γίνεται κατευθείαν από τον τόπο της αποστολής στην χώρα της παραλαβής. Τα έξοδα της μεταφοράς, είναι κανονισμένα από τον Διεθνή Οργανισμό Ταχυδρομικών και πληρώνονται στις αεροπορικές εταιρείες. Η χώρα για την οποία προορίζονται τα γράμματα, αναλαμβάνει να τα διανείμει δωρεάν.

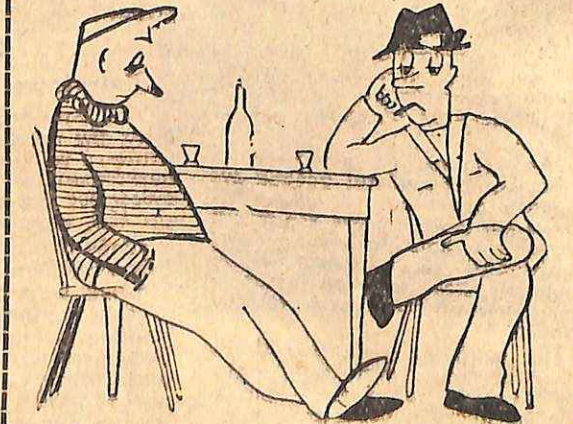
Κάθε πέντε χρόνια, γίνεται η συνδιάσκεψη όλων των μελών του Διεθνούς Οργανισμού Ταχυδρομικών, όπου αναθεωρούνται οι κανονισμοί αν παρσστή ανάγκη και ρυθμίζονται όλα ζητήματα έχουν προκύψει ή προβλέπεται ότι θα προκύψουν. Στην τελευταία συνδιάσκεψη, που έγινε το 1952 στις Βρυξέλλες, παρευρέθηκαν αντιπρόσωποι από 93 χώρες και αντιπροσωπεύθηκαν 200 ταχυδρομικές υπηρεσίες από όλον τον κόσμο.

Χωρίς λόγια!...

Το γκαρσόνι: Λοιπόν, έχουμε και λέμε: Πολλά βαρύς και όχι, με λίγη ξαχα, χωρίς καίμακι, σε χοντρό φλιτζάνι, ελαφρώς αρωματικό. Μήπως σάς διέφυγε καμμία άλλη λεπτομέρεια; (100 B Χριστιδούλου)

— Διάβασα πως το αλκοόλ είναι πολύ επιβλαβές στην υγεία.
— Και τι έκανες τότε;
— Έπαψα να διαβάζω...

Η ΔΙΔΑΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ

Ένας μεγάλος φιλέλληνας και η αγνωμοσύνη των Νεοελλήνων

Μία από τις παλαιότερες πλατείες της Αθήνας, είναι η «Πλατεία Λουδοβίκου», που βρίσκεται μεταξύ των οδών Αιόλου και Αθηνάς, απέναντι από τη Δημαρχία.

Η πλατεία αυτή, που έφερε το όνομα του φιλελληνικού βασιλιά της Βαυαρίας, ήταν στα αθηναϊκά χρόνια, το ακραίο σημείο της πρωτεύουσας. Λίγο πιά πέρα, περνούσε η μεγάλη ρεματιά του Σταδίου, που σε σκεπάστηκε, το 1859, αποτέλεσε τη σημερινή οδό Σταδίου.

Στα χρόνια εκείνα, η Πλατεία Λουδοβίκου, ήταν περισσότερο γνωστή ως τόπος στρατιωτικών γυμνασίων. Την ονόμαζαν: «Σ τ' α κ α ν ό ν ι α». Εκεί βρισκόταν ο στρατώνας του πυροβολικού, στη θέση που είναι σήμερα τα καταστήματα του Λαμπροπούλου. Υπήρχε ακόμα, επί της οδού Αιόλου, βλέποντας προς την πλατεία, το παλιό κτίριο της Εθνικής Τράπεζας, που το είχε φτιάξει ο Γεώργιος Σταύρου και το χρησιμοποιούσε συγχρόνως για Τράπεζα και κατοικία του.

Δίπλα στην Εθνική Τράπεζα, συναγούσαμε το «Ξενοδοχείο της Αγγλίας», που ήταν το καλύτερο της Αθήνας πριν από έναν αιώνα. Είχε μείνει σ' αυτό και ο περίφημος Άμπος, που έγραφε πως από το παραθύρου του εθεύμαζε κάθε πρωί ολόκληρο το πυροβολικό της Ελλάδας: Δώδεκα κανόνια, που έκαναν γυμνάσια στην πλατεία!

Αλλ' εάν η Πλατεία του Λουδοβίκου ήταν στα αθηναϊκά χρόνια τόπος στρατιωτικών γυμνασίων και έγινε στη Μεταπολίτευση (1863) πολεμικό μέτωπο, με τις τριήμερες αιματηρές ταραχές, που έμειναν στη νεοελληνική ιστορία ως «Ιουλιανά», είδε όμως έπειτα και... καλλιτεχνικές δόξες. Εκεί είχε χτιστεί το μοναδικό αξιόλογο θέατρο της ελληνικής πρωτεύουσας, το Δημοτικό Θέατρο, από το οποίο έδιδαν, επί σαράντα χρόνια, οι καλύτεροι διανοητές και ξένοι θίασοι της πρόζας και του μελοδράματος. Από αυτό ξεκίνησε και η πρώτη ελληνική όπερα με το Σαμάρια.

Αλλά στο Δημοτικό Θέατρο, εκτός από τις παραστάσεις, δίνονταν φιλανθρωπικές γιορτές και χοροί και ο μεγάλος χορός των μεταμφιεσμένων, την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς, όπου πήγαιναν οι βασιλείς, οι επίσημοι και ό,τι είχε να επιδείξει η τότε αθηναϊκή κοινωνία σε... μασκαράδες και μη μεταμφιεσμένους...

Το θέατρο αυτό κατεδαφίστηκε λίγο πριν από τον τελευταίο πόλεμο — επί δικτατορίας Μεταξά — με είσηψη του δικηγότου Πρωτεύουσας Κ. Κατζί. Κανένας δε μπόρεσε να καταλάβει, γιατί το καλύτερο από τα θέατρα της Αθήνας, αντί να επισκευαστεί, κρίθηκε από τους «άρμοδιους» της εποχής εκείνης πως έπρεπε να... ισοπεδωθεί.

Εκτός, όμως, από το επίσημο Δημοτικό Θέατρο, που επιβλητικό αντικείμενο στην εποχή του την Εθνική Τράπεζα, υπήρχε στα χρόνια της «ρωμαντικής Αθήνας» κι' ένα άλλο θέατρο στην Πλατεία του Λουδοβίκου. Το καθημερινό θέατρο της ζωής, που ήταν μάλιστα δωρεάν για το πολύ κοινό. Γιατί εκεί μαζευονταν, στις αρχές του αιώνα μας, ό,τι αξιοπερίεργο είχε να επιδείξει η ελληνική πρωτεύουσα. Από τον πλανόδιο οδοντογιάτρο, που ανεβασμένος επάνω σ' ένα ανοικτό άμαξι, έδωγε δόντια «αυθόδυνος», ως το Βελλόπουλο — πλανόδιο εκκλησιαστικό ρήτορα — που καλούσε τους Αθηναίους να μετανοήσουν και να σωθούν, διότι... «ήγγικε γάρ η ώρα της κρίσεως...».

Ο Βελλόπουλος δίδασκε, κατά προτίμηση, μπροστά στην Εθνική Τράπεζα και το Ταχυδρομείο, επάνω σε μια καρέκλα, φροντίζοντας να έχει τα νύχια του τοίχο, για... πάλιν ενδεχόμενον. Από εκεί έσπευδαν τους κεραυνούς του κατά των «αμαρτωλών της γης», αλλά και έναντι όλων των «καταραμένων σπυριών του διαβόλου», των «τεράτων της Κολάσεως» και των «γεννημάτων έχιδνών», που εννοούσαν, σώνει και καλά, να του διακοπουν το λόγο, που σπανίως τέλειωνε ομαλά. Συνήθως ο «διδάσκαλος» κυνηγούσε με την ομπρέλλα του τους ζωηρότερους από το ακροατήριο, όταν το είχαν παρακάνει...

*

Από τα παλαιότερα κτίρια της Πλατείας Λουδοβίκου, το μόνο που σώζεται σήμερα, είναι το μεγάλο Μετά, που στεγάζει τώρα το Κεντρικό Ταχυδρομείο και είχε χρησιμοποιηθεί, σαν πρωτοχίτη, για ξενοδοχείο. Ήταν μάλιστα το ξενοδοχείο «Αι Αθηναι», όπως λεγόταν, το μεγαλύτερο της εποχής του. Τα άλλα κτίρια μάς αφησαν χρόνια. Ένα από αυτά, ήταν και το σπίτι του πρώτου δημάρχου της Αθήνας, του Ανάργυρου Πετράκη (γυνίκα Αιόλου και Σοφοκλέους), που το είχαν φτιάξει δύο εξάιρετοι αρχι-

τέκτονες των πρώτων χρόνων της ελευθερίας, ο Κλεάνθης και ο Σάουμπερτ.

Η ιστορική αυτή πλατεία δεν έχασε μόνο την παλιά της γραφικότητα και τα κτίρια που τη στόλιζαν, αλλά, πριν από τρία χρόνια, έχασε και το... όνομά της... Το τότε Δημοτικό Συμβούλιο «μετανόησε» την εμπροσθεν του Δημαρχείου Πλατεία Λουδοβίκου εις Πλατεία Κ. Κατζί.

Δεν ξέρω ποιός είχε τη φαεινή ιδέα να διαλέξει την πλατεία αυτή, για να τιμήσει τον αποθανόντα δήμαρχο. Αποδεικνύονται, όμως, τόνον αυτός, όσο και ολόκληρο το Δημοτικό Συμβούλιο, το ολιγώτερο ανιστόρητοι. Γιατί ο Λουδοβίκος, που κατέβασαν το όνομά του από την πλατεία — ο πατέρας του Όθωνα και βασιλιάς της Βαυαρίας — υπήρξε ο μεγαλύτερος φιλέλληνας. Και πολλά όφειλε η Ελλάδα σ' αυτόν. Ήταν η ψυχή της φιλελληνικής κινήσεως στο διάστημα της Επανάστασης. Εξύμνησε τον Άγωνα με τα ποιήματά του και έδωσε τεράστια ποσά από το ιδιαίτερο ταμείο του στο αγωνιζόμενο Έθνος. Είχε συντελέσει, περισσότερο από τον καθένα ξένο, να δημιουργηθεί στην Ευρώπη και στην Αμερική το ρεύμα του φιλελληνισμού, που βοήθησε αποφασιστικά στην απελευθέρωσή του τόπου.

Αλλά και η Αθήνα χρωστάει πολλά στο Λουδοβίκο. Καί, όταν ο Μεγάλος αυτός αρχαιολάτρης και φιλέλληνας ήλθε στην Ελλάδα — το Νοέμβριο του 1835 — ο λαός της πρωτεύουσας τον αποθέωσε κυριολεκτικά. Στην επίσκεψή του αυτή ο Λουδοβίκος έβαλε το θεμέλιο λίθο των Παλαιών Ανακτόρων — που είναι σήμερα η Βουλή — και επλήρωσε από το ιδιαίτερο ταμείο του το μεγαλύτερο μέρος για τα έξοδα του κτίσματος του παλατιού, που ήταν αρκετά.

Εκτός από τις πολλές άλλες δωρεές, που έκανε στην Αθήνα ο Λουδοβίκος, έδωσε και τρεις χιλιάδες λίρες για να γίνει το Δημοτικό Νοσοκομείο, που ήταν και το πρώτο νοσοκομείο που γινόταν στην Ελλάδα.

Καί, όταν, ύστερ' από διαμονή στην Ελλάδα έξη μηνών, έφευγε ο Λουδοβίκος για να γυρίσει στη Βαυαρία, ολόκληρος ο αθηναϊκός λαός τον συνάδευσε ως τον Πειραιά, ακολουθώντας πενή το άμαξι.

Η Εθνική Τράπεζα και το «Ξενοδοχείο της Αγγλίας» στην πλατεία του Λουδοβίκου, πριν από έναν αιώνα.

του και τον αποχαιρέτησε με ειλικρινή συγκίνηση. Αυτόν, λοιπόν, του μεγάλου φιέλληνα, του ποιητή και ύμνητή του Άγωνα της Ελευθερίας, του δωρητή και ευεργέτη, οι Αθηναίοι, πριν από έναν αιώνα και πλέον, έδωσαν το όνομά του στην πλατεία που βρίσκεται σήμερα μπρος από το Δημαρχείο και που ήταν τότε πολύ μεγαλύτερη. Η οικοπεδική μανία την μικρυνε κι' αυτή.

Οι κατοπινές γενεές κράτησαν την ευγνωμοσύνη τους στο όνομα του Λουδοβίκου. Ακόμα και στον καιρό της Μεταπολίτευσως, όταν έδιωξαν τον Όθωνα και έσβυσαν το όνομά του από τις πλατείες και τους δρόμους — τότε η Πλατεία Όθωνος μετονομάστηκε σε Πλατεία της Όμονοιας — οι Έλληνες αντισημειωμένοι σεβάστηκαν απόλυτα το όνομα του Λουδοβίκου και το διατήρησαν με όλες τις τιμές στην πλατεία, που το είχε χαράξει η προηγούμενη γενεά.

Αργότερα το Δημοτικό Συμβούλιο (1888) με ψήφισμά του, είχε αποφασίσει, εκτός από πολλές άλλες τιμητικές διακρίσεις, να στήσει και ανδριάντα του Λουδοβίκου στην ομώνυμη πλατεία «εις βεβαίωσιν διαρκή της ευγνωμοσύνης του Δήμου των Αθηναίων».

Σήμερα — σημείο και αυτό των καιρών — κατεβάστηκε το όνομα του Μεγάλου φιέλληνα από την ομώνυμη πλατεία. Σαν να χάθηκαν τόσες πλατείες και δρόμοι, που φέρουν τα πλέον άπιαστα και άνοητα ονόματα, για να τιμήσουν τον Κατζί, ο οποίος και συμπάθετατος άνθρωπος ήταν και υπηρεσίες ως δημάρχος έχει προσφέρει στην Αθήνα, ώστε δικαιολογημένα ν' άφιση το όνομά του σ' έναν καλό δρόμο ή σε μία πλατεία.

Όπως οι άλλοι άνθρωποι, έτσι και καμιά φορά και οι μεγάλοι, ξεχνούνται πολύ γρήγορα και δεν μπορούν να ξεπεράσουν την εποχή τους, παρά τις θυσίες που προσέφεραν.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το κόλπο

Στο νοσοκομείο. Ένας άρρωστος λέει στο διπλανό του:

— Μά πώς κατορθώνεις έσύ ν' άντέχης στόν πόνο, δίχως νά φωνάζης καθόλου, όταν σου κάνη ό γιατρός μασάζ στο πόδι;... Κι' όμως έχομε κι' οι δυο τόν ίδιο ρευματισμό!

— Τρελλάθηκα, νομίζεις νά δώσω στο γιατρό τό άρρωστο πόδι μου;...

★

— Δέν μου λές, γκαρσόν, τί είδους ζωο είναι αυτό που πλέει μέσ' στη σουπα μου;

— Λυπάμαι, κύριε, αλλά δέν ήμουν ποτέ δυνατός στη ζωολογία!

★

Δυο μιύγες περπατούσαν σ' ένα ταβάνι. Ξαφνικά ή μιά σταμάτησε:

— Ξέρεις κάτι; Βούίξε στην άλλη. Οι άνθρωποι είναι άνόητα πλάσματα.

— Πώς τό κατάλαβες αυτό; ρώτησε ή άλλη μιύγα.

— Η πρώτη μιύγα χτύπησε μέ τ'α πόδια της τό ταβάνι!

— Κόττα! απάντησε. Ξοδεύουν ένα σωρό λεφτά για νά χτίζουν ωραία ταβάνια και περπατάνε στα πατώματα!...

★

Η κυρία στην καινούργια υπηρέτρια:

— Ποιός ήταν αυτός που σέ είδα νά μιλάς χτές τό βράδυ, Μαρία;

— Ο... ό αδελφός μου, κυρία.

— Α! Και πώς λέγεταί;

— Μά... Γιώργος, νομίζω...

★

— Έπιτέλους, άγάπη μου, μπορούμε νά παντρευτούμε! Μου αύξησαν τό μισθό...

— Τί λές, θά μπορούς νά τ'α βγάλης πέρα μέ 3 χιλιάδες τό μήνα;

— Έγώ θά μπορού. Έσύ όμως μέ τί θά ζήσης;...

★

Ένας διάσημος παιδαγωγός λέει στη γυναίκα του:

— Μαίρη, προσπάθησε νά κρατήσεις τά παιδιά ήσυχα γιατί γράφω.

— Και τί γράφεις, άγαπημένε μου;

— Ένα άρθρο: «Πώς πειθαρχούνται τά παιδιά».

★

— Ποτέ δέν μου είπες, άγάπη μου, λές ή κυρία Πηνελόπη στόν άντρα της, ποιά ήταν ή πραγματική αίτία που έκωψες τό πιστό.

— Νά στην πώ, άπαντά έκείνος, έπειτά από κάποιο διαταγμό. Την τελευταία φορά που ήρθα σπίτι μεθύσιμένος, είδα τη μητέρα σου και μου φάνηκε...

— Αύτό με τρόμαξε τόσο, ώστε όρκίστηκα νά μην ξαναβάλω κρασί στο στόμα μου!...

★

Ο ύπ'αλληλος στόν διευθυντή: Κύριε Καρόδη, ό αντιπρόσωπος της εταιρείας μας στο Παρίσι στέλνει ένα γράμμα και μάς ρωτάει νά του πούμε, άν ό Ριγκίδης, ό πρόην υπάλληλός σας, ήταν καλός κι' εύθυνείδηςος στην υπηρεσία του.

Ο διευθυντής: Γράψε του ότι ήταν ένας ψεύτης, ένας κλέφτης και πώς ό,τι ξέρει τό έμαθε από... μένα!...

★

Η σύζυγος στο σύζυγό της: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

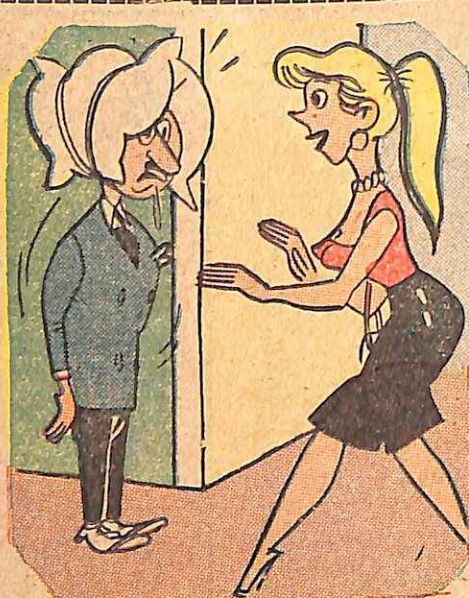
Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

Ο σύζυγος: Τώρα, Νικολάκη, τό ξέρεις πολύ καλά, ότι άν δέν μου αγοράσής αύτό τό φόρεμα του χορού, θά βάλω τίς φωνές, θά λιποθυμήσω, θά με πιάσουν νευρικές κρίσεις κι' ό λογαριασμός του γιατρού θά ξεπεράση πέντε φορές την τιμή του οροέματος!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τίς γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τά μάγουλά σας άρχισαν νά χάνουν την στρογγυλάδα τους και νά κάνουν γούδες; Χρειάζεται νά τονωθούν οι μύς τους. Υπάρχει λοιπόν γι' αύτό μιá μέθοδος άποτελεσματική — όσο κι' άν σας φανή κωμική. Πιπιλίζετε και ρουφάτε συχνά. Πολλές φορές την ήμέρα, ένα μπιμπερόνι! Η γυμναστική αύτή δυναμώνει πολύ τούς μύς των μάγουλων.

Γιά νά προλάβετε τίς πανάδες

Όταν άρχισή νά καίη ό ήλιος, προφυλάξετε τό δέρμα σας άπ' τίς ακτίνες του μέ μιá καλή είδική κρέμα, ή έστω μ' ένα στρώμα άπ' τη συνηθισμένη κρέμα σας κι' άπό πούντρα. Έτσι, έχετε πολλές πιθανότητες νά προλάβετε τίς πανάδες.

Τά χέρια που ιδρώνουν

Τό καλοκαίρι, ιδρώνουν ένοχλητικά τά χέρια. Για νά περιορίσετε λοιπόν την έφίδρωσή τους, τά πλένετε, τά σκουπίζετε και τά περνάτε ύστερα μ' ένα στυπτικό φάρμακο. Όταν μπορήτε, τά βουτάτε σέ νερό μέ στύψη. Τά πουντράρετε μέ τάλκ κι' έχετε πάντα πρόχειρο ένα πουκαλάκι μέ κολώνια, για νά τά βροσίσετε και νά τ' άρωματίσετε.

Αν βρέξετε ένα βαμπάκι μέ κολώνια και περάσετε μ' αύτό τό λαιμό σας, θά νοιώσετε δροσιά και ξεκούραση, ακόμα και τίς ζεστότερες ήμέρες.

Γιά τό λιπαρό δέρμα

Είναι υπερβολικά λιπαρό τό δέρμα σας; Δοκιμάστε νά προσθέσετε στο νερό που πλένετε λίγη βενζόη ή σόδα, ή τό ζουμί ένος λεμονιού. Θα μαλακώση έτσι τό δέρμα σας και θ' απαλλαγήτε άπ' τό υπερβολικό λίπος.

Σπυράκια από τόν ιδρώτα

Αν ιδρώνετε πολύ, θάχετε άσφαλώς τά μικρά έκείνα και τόσο άντιαισθητικά σπυράκια, που άφαιρούν άπ' τό δέρμα τή βουδένια άπαλότητά του. Για νά τά έξασφαλίσετε, κάνετε συχνά μπάνια μέ άμυλόκολλα ή μέ πίστουρα — ιδίως τό βράδυ, πριν πέσετε νά κοιμηθήτε.

Αυώνετε την κόλλα σέ λίγο χλιαρό νερό κι' άνακατεύετε ύστερα αύτή τη διάλυση μέ τό νερό του μπάνιου.

Αν μεταχειρισθήτε πίστουρα, τά βάζετε μέσα σ' ένα σακκούλακι από λεπτό τουλου. Πάνι, τό ρίχνετε μέσα στο μπάνιο και τό στύβετε κάθε τόσο, για νά βγή τό ζουμί άπ' τά πίστουρα, μ' όλα τά μαλακτικά και δροσιστικά συστατικά τους.

Δηλητηριώδη τσιμπήματα

Αν σας τσιμπήση δηλητηριώδης μιύγα, μέλισσα, σφήκα, ψύλλος, ή άλλο έντομο, τρίβετε τό μέρος έκείνο μ' ένα πράσο. Θα γιατρευτή άμέσως τό τσίμπημα και θά περάση τελείως ό έρεθισμός.

Πώς κ καθαρίζεται ή «μικα»

Η «μικα», ή διαφανής δηλαδή έκείνη ούσία, σαν γυαλί, που χρησιμοποιείται στις θερμάστρες, λιώνεται και θολώνει άπ' τη ζέση και τη σάχη. Για νά την καθαρίσετε, την τρίβετε επανειλημμένως μ' ένα πανί, βρεγμένο μέ οινόπνευμα ή μέ ξύδι. Στό τέλος, την πλένετε μέ καθαρό νερό και τη σκουπίζετε καλά.

Αντικείμενα από γύψο

Αγαματάκια ή άλλα αντικείμενα από γύψο καθαρίζουν μέ τόν έξής τρόπο: Τά βάζετε μερικά λεπτά κάτω άπ' τη βρύση, για νά παρσούρη τό νερό κάθε σκονή ή άκαθαρσία χωμένη στις μικρές γούδες τους. Ύστερα άραιώνετε λίγο σουπέντι μέσα σέ γάλα, ώστε νά σχηματισθή ένα ύγρο ούτε πολύ άραιό ούτε πολύ πηχτό. Βουτάτε μέσα ένα πινέλο κι' άλείφετε μ' αύτό τό αντικείμενο. Ύστερα από μερικά ώρες, όταν έχη πιά στεγνώσει τελείως, άν δέν σας φαίνεται άρκετά άσπρο, τό περνάτε και δεύτερη φορά μέ τό ύγρο.

Μικρές συμβουλές

Τό κουτάλι της σούπας χωράει τετραπλάσιο ύγρό άπ' τό κουταλάκι του καφέ. Μιά κουταλιά της σούπας άντιπροσωπεύει περίπου 1 δράμι οινόπνευμα ή λάδι, 1½ δράμι νερό ή 2 δράμια σιρόπι. Οι πρόδρομοι αύτοί αριθμοί θά σας χρησιμεύουν συχνά στους ύπολογισμούς της μαγειρικής ή του νοικοκυριού σας.

Αν θέλετε νά δαιτηρηθή πολύ τό ζουμί του κρέατος, μη βάζετε μέσα μαϊντανό στο βρασίμο.

Τίνα Λοδομπεργκίτα
Λάν. Χέντ. Πασκάλ

Το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο

Πώς παρουσιάζονται μερικά πράγματα στις εκπληκτικές μεγεθυμένες

ΕΝΑ καινούργιο και άγνωστο κόσμο απέκλυψε στην επιστήμη η εφεύρεση του μικροσκοπίου. Τον κόσμο των μικροσκοπικών πραγμάτων. Τό απλό, όμως, μικροσκόπιο δεν υπήρξε παρά η ισχυρή απάρχη στην ανακάλυψη του μικροκόσμου. Καί η τεράστια αυτή κατάκτηση της επιστήμης δεν ολοκληρώθηκε, παρά με την νεώτερη εφεύρεση του ηλεκτρονικού μικροσκοπίου, που κατορθώνει, με την βοήθεια λεπτοτάτων ηλεκτρονικών ακτίνων, να καθιστά όρατα πράγματα, τα μεγέθους ενός 500.000στού του χιλιοστού.

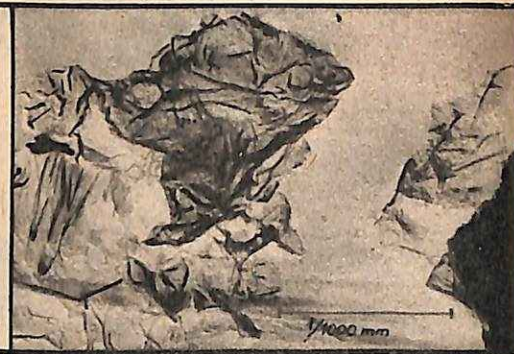
Δύο Γερμανοί επιστήμονες, ο δόκτωρ Μάλ, ο δόκτωρ Μέλλεντοτ και ο δόκτωρ Μπάγκεντορφ, των Νοτιογερμανικών Έργων των Μόσμπαχ, απέσπασαν, με το τελευταίο αυτό μηχανήμα, και τα τελευταία μυστικά του από τον μικρόκομο.

Οι μεγεθυμένες των φωτογραφιών που πήραν, δίνουν την εντύπωση φανταστικών τοπίων ή τολμηρών επινοήσεων υπερμοντέρνων ζωγράφων. Και όμως, δεν είναι, παρά οι πιστότερες απεικονίσεις της πραγματικότητας — οι μόνες απόλυτες πιστές, θα μπορούσαμε να πούμε!

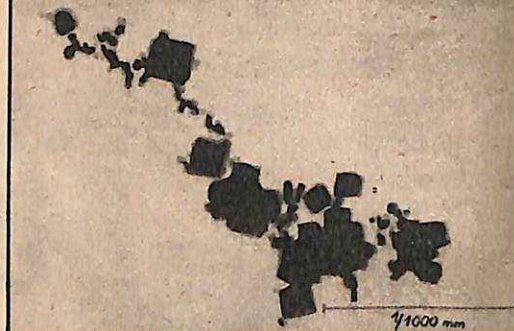
Να μερικά χαρακτηριστικά δείγματα:

Το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο.

Η πρώτη εντύπωση είναι πως πρόκειται για λάδα ή φαισπίου ή για φωτογραφία των Ίμολαίων, παρμένη από αεροπλάνο. Ωστόσο, δεν είναι τίποτε από τα δύο αυτά. Είναι απλούστατα,.... καπνιά! Η καπνιά, που βγαίνει κάθε μέρα από τις καμινάδες όλων των σπιτιών και που κανένας μας δεν υποψιάζεται πώς, αν την... καλοκυττάξουμε, θα διαπιστώναμε πως έχει ακριβώς αυτή την όψη! Ο μόνος, όμως, που μπόρεσε να την «καλοκυττάξει», ήταν ο δρ. Μπάγκεντορφ με το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο του (φωτογραφία δεξιά). Και μας έδωσε αυτή την φωτογραφία της σε μεγέθυνση 1 X 50.000.

Όταν βλέπετε ένα υπέροχο πυροτέχνημα (σαν αυτό δεξιά), που καταυγάζει, με την έκτυφλτική του λάμψη, τον νυχτερινό ουρανό, θα μπορούσατε ποτέ να φαντασθείτε πως η μεγέθυνσή του στο 60.000πλάσιο θα έδινε την αποκρουστική εικόνα (που βλέπετε αριστερά); Και όμως, η εικόνα αυτή αποδίδει επακριβέστατα τον καπνό του μαγνησίου, που φαίνεται, με το ηλεκτρονικό μάτι των επιστημόνων του Μόσμπαχ, σαν ένα μυστηριώδες αντικείμενο, με αλόκοτο σχήμα.

Ποιά κομψή κυρία θα δεχόταν να φορέσει ποτέ ένα... μα, που να παρουσιάζει την αβία αυτή όψη, που δείχνει η αριστική φωτογραφία; Και ποιά δεν θα αίσθανόταν μια άδελφη φρίκη, αν μάθαινε πως αυτή η φωτογραφία δεν δείχνει, παρά την επιφάνεια... μιάς νάυλου κάλτσας, από τις λεπτότερες και ακριβέστερες που υπάρχουν, μεγεθυμένη κατά 20.000 φορές; Η νάυλου κάλτσα αποτελείται από άπειρα λεπτότατα νήματα, που το καθένα πάλι από αυτά αποτελείται από άμετρητες ίνες, πάχους 1/1000 του χιλιοστού. Ωστόσο, και οι αδιόρατες αυτές ίνες είναι τόσο ανώμαλες, όσο το... έδαφος της Σελήνης, όταν τις βλέπουμε με το ηλεκτρονικό μάτι!

Σουρρεαλιστικό ταμπλώ, και μάλιστα από τα τρομερότερα του είδους! — είναι η μόνη εξήγηση, που μπορεί να δώσει κανείς για την δεξιά φωτογραφία. Και όμως, είναι κάτι πολύ... άθωο: Η μεγέθυνση στο 12.000πλάσιο μιάς ηλεκτρονιο-μικροσκοπικής φωτογραφίας, που απεικονίζει εύσυνετα την επιφάνεια ενός κοινότατου κουταλιού από αλουμίνιο, σαν αυτό που χρησιμοποιεί ο ξανθός μικρούλης, τον οποίο βλέπετε αριστερά. Έλπίζουμε, το ανατριχιαστικό θέσμα του κουταλιού να μην σας κόψη την όρεξη και να το μεταχειρισθείτε το βράδυ χωρίς τις υπερβολικές ευαισθησίες ενός ηλεκτρονικού μικροσκοπίου!

Λεία και στιλπνή σαν καθρέφτης φαίνεται στο γυμνό μάτι η λεπίδα του χειρουργικού αυτού εργαλείου (στην φωτογραφία αριστερά). Αλλά τελείως διαφορετικός είναι ο τρόπος, που την είδε το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο του δόκτωρ Μάλ. Η επιφάνειά της, μεγεθυμένη στο 30.000πλάσιο, όπως έγινε στην προκειμένη περίπτωση, δίνει την εντύπωση τσιμέντου, στρωμένου, μάλιστα, με άκρητη προχειρότητα και αδεξιότητα! (φωτογραφία δεξιά). Και όμως, πρόκειται για άσπυ V2-A, κατασκευασμένο με την πιο εύσυνετη προσοχή, που επιβάλλει, άλλωστε, ο προορισμός του.

Κορίτσια

ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ
ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Το πηγάδι του θανάτου

Η γυναίκα της ιστορίας μας είχε ένα πολύ τραγικό τέλος. Παρακολουθώντας την αντίληψη της και τον αγαπημένο της σε μια έξοχη έπαιξε μέσα σ' ένα πηγάδι και πνίγηκε! Ήταν φοβερός και τόσο παράξενος ο θάνατός της, που όλοι σχηματίσαν τη γνώμη ότι έλασε τη ζωή της σε μια κρίση της μανίας που την κυριέψε πάνω στη φοβερή τρέλλα της... Και δεν είχαν άδικο.

Η νέα αυτή, η Ρένα Π. είχε μια αγαπημένη φίλη. Εκείνη ήταν μελαγχολική. Η φίλη της ολόξανθη. Πήγαιναν πάντα μαζί κι αυτή ακριβώς η αντίθεση συγκέντρωνε επάνω τους γεμάτα θαυμασμό τα βλέμματα των ανθρώπων.

Κι οι δυο φιλενάδες ήταν πολύ όμορφες και φυσικά δεν ανησυχούσαν ότι θα μπορούσαν να μείνουν στο ράφι. Κάποιος από τους φίλους τους δεν θ' άργουσε να τους κάνει την πρόταση που τόσο επιθυμούσαν.

Όπως ήταν αγαπημένες, όταν βρήκαν τους ανθρώπους που τους ταίριαζαν, αποφάσισαν να κάνουν συντροφιά και να πηγαίνουν παντού μαζί. Άλλωστε, η μία δεν είχε μυστικά από την άλλη. Κι οι δυο αγαπημένοι τους δεν άργησαν φυσικά να γίνουν φίλοι.

Τσο μάλιστα είχαν ταίριαζε, που λογάριζαν να παντρευθούν την ίδια μέρα, την ίδια ώρα και στην ίδια εκκλησία.

Έτσι πέρασαν δυο χρόνια ξένοιαστης ευτυχίας. Τα κορίτσια τους. Οι αγαπημένοι μάζαν την προίκα τους. Οι αγαπημένοι τους πάλι, όπως έλεγαν, τακτοποιούσαν τις δουλειές τους για να ανοίξουν πιά τα σπίτια τους.

Ξαφνικά, μια φίλη της Ρένας Π. της είπε μια μέρα:

— Άντρε, τί έπαθες και τα χάλασες με τον Ντίνο; Η μήπως κάνατε αλλαγή, μην στήρουν;... Χτές το βράδυ τον είδα σ' ένα κέντρο, στην Κηφισιά, με τη ξανθεία φίλη σου!

Μαύρο φίδι δάγκωσε τη Ρένα, μα δεν το έδειξε. Μία σκέψη, ωστόσο ριζώθηκε με το στομάχι της: Έχει γούστο να ήταν αλήθεια!...

Αλλά και γιατί να μην είναι αλήθεια; Μήπως η Λένα, η φίλη της, δεν ήταν πιο χαριτωμένη; Κι έπειτα είχε έναν αέρα, που γοήτευε τους άνδρες, ενώ αυτή ήταν ψυχρή, σοβαρή, μονοκόμμη. Άρχισε να σκέπτεται. Κι όσο το σκεπτόταν, τόσο το εύρισκε λογικό, ότι μπορούσε να συμβεί. Μα ο αγαπημένος της ήταν πάντα τρυφή. Μα ο αγαπημένος της και συνεπής. Κι η φίλη της φερόσε μαζί της και συνεπής. Κι η φίλη της πάλι δεν της φερόταν με ψυχρότητα, ούτε ζήλευε, όταν τους έβλεπε αφοσιωμένους στην αγάπη τους.

Άλλωστε κι αυτή συνέχιζε το τρυφερό ειδύλλιο της...

Ωστόσο, θα έλεγε κανείς ότι όσοι την ήξεραν, είχαν βαλθεί να την τρελλάνουν γιατί κάθε τόσο έρχόντουσαν να την πληροφορήσουν για τις απιστίες του φίλου της με την όμορφη ξανθεία...

Άρχισε τότε η γκρίνια ανάμεσα στα δυο ζευγάρια. Η ξανθεία έδιωξε με τον πιο άπότημο τρόπο το φίλο της. Ο αγαπημένος της Ρένας δεν καταδέχθηκε να της δώσει καμμία εξήγηση.

— Δεν συζητώ τέτοια πράγματα! δήλωσε. Θα κάνω ό,τι θέλω! Άν μ' αγαπάς, θα με δεχθείς όπως είμαι. Δεν είμαι δα κανένας άγιος...

Από τότε άρχισε το μαρτύριο της άτυχης Ρένας Π. Καταλάβαινε ότι όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ο αγαπημένος της απομακρυνόταν από αυτήν και συνδεόταν με τη ξανθεία φίλη της. Τέλος τόσο τον κούρασε με τα παράπονά της και τη γκρίνια της, που τον ανάγκασε να τα χαλάσει μαζί της. Δεν ήθελε να την συναντήσει πια στο δρόμο του.

Μα μπορούσε η Ρένα να ζήσει ούτε μια ώρα μακριά του, να μη τον δει ούτε μια φορά;

Άρχισε να τον παρακολουθεί, να τον κατασκοπεύει. Να τους ακολουθεί κρυφά στα μέρη που πήγαιναν. Να κάνει χίλια δυο σχέδια εκδίκησης, μα που δεν τολμούσε φυσικά να τα πραγματοποιήσει. Δεν ήταν καλά. Όλοι οι δικοί της το κατάλαβαν και την πήγαν σ' ένα νευρολόγο. Η απάντησή ήταν εκείνη που υπέθεταν. Η Ρένα έπρεπε να υποβληθεί σε ειδική θεραπεία. Να κλεισθεί σε μία κλινική.

Μα δεν πρόλαβαν να την κλείσουν. Μία νύχτα δεν γύρισε στο σπίτι της. Τρέξαν σε γνωστούς κι άγνωστους. Έψαξαν παντού. Η Ρένα είχε γίνει άφαντη!

Δυο μέρες αργότερα βρέθηκε το πτώμα της σ' ένα πηγάδι κοντά στην Κηφισιά. Όπως διαπιστώθηκε αργότερα, η Ρένα παρακολουθούσε κρυφά τον αγαπημένο της και τη φίλη της που είχαν πάει στην έξοχη. Νυχτόρριζε και καθώς τριγύριζε στα χωράφια έπεσε μέσα σ' ένα πηγάδι. Κι ήσυχασε για πάντα από τις τρελλές ανησυχίες της και την φοβερή ζήλεια της που την είχε κάνει να χάσει τα λογικά της...

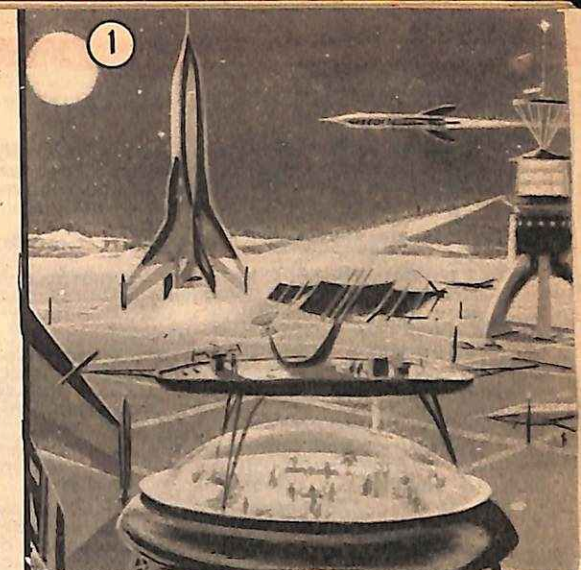
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ο Δήμος της Νέας Υόρκης προκήρυξε ένα βραβείο από 50.000 δολάρια, που θα δοθεί το 1985 στο μηχανικό εκείνο, που θα σχεδιάσει, από τώρα, την όψη που θα έχουν την εποχή εκείνη τα αεροδρόμια. Ένα από τα σχέδια αυτά εκτίθεται κιόλας στο «Πλανητάριο» της Αμερικανικής Μεγαλόπολης. Αριστερά φαίνεται μία διαπλανητική ροκέτα έτοιμη να ξεκινήσει για τη Σελήνη και δίπλα της η εξέδρα γ'α την επιβίβαση των επιβατών. Στην κορυφή της διακρίνεται το ραντάρ. Δεξιά εμπρός είναι ο πυργός έλεγχου και αριστερά άλλη μία ροκέτα, που μόλις απογειώνεται.

2 Η Αμερικανίδα καλλιτέχνης του τραγουδιού Φίτζεραλντ Έλλα είναι η τραγουδίστρια, που, πρό τριακονταετίας, συνέβαλε στην επιτυχία της μουσικής της τζάζ στον Νέο Κόσμο. Η Έλλα παρά την ηλικία της — είναι σήμερα 55 χρόνων — εξακολουθεί να τραγουδάει και να καταχειροκροτείται από το Αμερικανικό κοινό. Το μυστικό της επιτυχίας της είναι το περίφημο μέταλλο της φωνής της και ο τρόπος με τον οποίον ερμηνεύει τα τραγούδια της.

3 Σε διάστημα 24 ωρών υπέβαλαν σ' ένα δικαστήριο της Νέας Υόρκης αίτηση διαζυγίου ο διάσημος σάο Έντουαρντ Ρόμπινσον και ο γιος του. Ο πατέρας χωρίζει δευτέρα από συζυγική ζωή 27 χρόνων και ο δεύτερος ύστερα από συμβίωση 28 μόλις μηνών. Η επιθυμία του Έντουαρντ Ρόμπινσον να χωρίσει προκάλεσε κατάπληξη στην Αμερική, γιατί αποτελούσε μαζί με την γυναίκα του Γκλαίνις Λόυντ ένα υποδειγματικό και αρμονικό ζευγάρι.

4 Κατά την παραμονή της στη Λαζάνη, η άλλοτε βασίλισσα της Αιγύπτου Ναφταλίαν παρήγγειλε ένα φόρεμα του οποίου το ύφασμα ήταν μιμνήσκον δερμάτος φιδιού. Στις αρχές του μηνός η Ναφταλίαν συναντήθηκε με τον γιο της Φουάτ, που μένει μαζί με το Φαρούκ και που είχε δυο χρόνια να τον δει.

ΤΟ σπίτι του καπετάν Τράτα τράνταζε όλόκληρο από τό μπουμπουνιτό και τόν αέρα. Μιά μανιασμένη καταγιγίδα είχε ξεσπάσει τό βράδυ εκείνο πάνω στο νησί, πού ξεριζώσε δέντρα, πέταξε ψηλά σαν παλινόχαρτα τούς τοίγκους τών μαγαζιών, κι έκοψε τά σύρματα του ήλεκτρικού. Τό νησί βυθισμένο στο σκοτάδι, φωτιζόταν μονάχα από τίς άστραπές.

Τό σπίτι του καπετάν Τράτα χτυπιόταν από διπλή καταγιγίδα τή νύχτα εκείνη. Τ' άστροπελέκια έπεφταν γύρω του, αλλά και μέσα στις ψυχές εκείνων πού καθόντουσαν σ' αυτό είχε ξεσπάσει ή πιό φοδερή θύελλα του πόνου.

Θωπισμένοι από τό λιγοστό φώς του καντηλιού, πού τρεμόσβυνε, πατέρας και κόρη, ό καπετάν Τράτας κι' ή Τζεβούλα, έκείνος με τό κεφάλι σκυφτό, χωμένο άνάμεσα στις παλάμες του κι' εκείνη γονατιστή μπρός στα πόδια του, ζούσαν τή στιγμή εκείνη τό τραγικό δράμα τής ζωής τους.

— Τήν κατάρα μου νάχης! βρυχήθηκε σέ μία στιγμή ό καπετάν Τράτας, σπρώχνοντας τήν κόρη του, πού είχε άγκαλιάσει τά γόνατά του παρακλητικά.

Η Τζεβούλα έπεσε στο πάτωμα στενάζοντας. Τό κλάμα της μπερδεύτηκε με τό ξεσπάσμα μιάς βροντής και με τίς φωνές του πατέρα της, γιά τή μεγάλη συμφορά πού τόν βρήκε τώρα στή γερατειά του. Θηρίο άνημερο έγινε μόλις έμαθε τήν αλήθεια.

— Πού τόν ήξερες; Πώς έδωσες πίστι στα λόγια του; Και τώρα; Τώρα όλοι οι συντοπίτες μας θα γελούν με τό ντρόπισμά μου. Κατάρα σέ σένα, κατάρα και στο παιδί πού περιμένεις!

Σπρώχθηκε κατόπιν σάν μανιασμένο λιοντάρι. Τό ξύλινο πάτωμα έτριζε κάτω από τή βαρεία βήματά του, και τό τραπέζι τράνταζε δυο-τρεις φορές από τίς γροθιές του, πού ξεσπούσαν πάνω του όλο τόν θυμό του.

— Έπειτα, άνοιξε μία πόρτα και μπήκε στο δωμάτιό του.

Η Τζεβούλα, σωριασμένη στο πάτωμα, έκλαιγε πικρά, έκλαιγε τή μοίρα της πού τήν έσμιζε μ' εκείνο τό ωραίο παλληκάρι, πού

Η ΕΚΔΙΝΗΧΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

ταν με τό καίκι του και τής ψυχής από θάρρος.

Η πλατεία, οι δρόμοι, κι' όλος ό έξοχικός δρόμος ως τό ξεκλήσι βούιζε από τά όργανα, από τίς φωνές και από τά τραγούδια.

Ο καπετάν Τράτας, τ' άπομεινέρο τής παραμόνής, άφου έκανε τό τελευταίο του ταξίδι κι' έδωσε τό καίκι του στο μπουράγιο, πέρασε από τού συμβολαιογράφου τό σπίτι κι' έμεινε κοντά του μία ώρα. Έπειτα πήγε σπίτι του, έίπε στήν κόρη του νά ντυθής και βγήκαν νά πάνε, κι' εκείνοι, κάπως άργά, νά προσκυνήσουν.

Σάτισε ή Τζεβούλα, όταν είδε τόν πατέρα της νά γονατίζει μπρός στο είκόνημα του Άγιου, νά σκύβη τό κεφάλι και νά προσεύχεται.

Ποτέ άλλοτε δέν τόν είχε ξαναδής νά κάνει τέτοιο πράγμα. Γονάτισε κι' εκείνη τότε πλάι του, παρακάλεσε τόν Άγιο νά τή συγχρέπη γιά τό παραστράτημά της κι' έπειτα άκολούθησε τόν πατέρα της έξω στις παράγκες κι' από κεί στή πρόχειρη καφενεία, όπου έπαίξαν τά όργανα και χόρευαν οι πανηγυριώτες. Περισσότεροι ήταν οι ξένοι από τούς συντοπίτες τους.

— Χρόνια πολλά, καπετάν Τράτα, τού φώναζε ένας ήλικιωμένος φίλος του, ό πατέρας τής Σενούλας, τής φιλενάδας τής κόρης του, πού είχε πάει κι' αυτός με τούς δικούς του στο πανηγύρι. Καθήστε στο τραπέζι μας...

Αυτό ήθελε κι' ό καπετάν Τράτας, γιάτι όλα τά τραπέζια ήταν γεμάτα.

Όργανε κι' ήπιανε, όταν ξαφνικά, σέ μία στιγμή, ή Τζεβούλα έσκυψε και ψιθύρισε στον καπετάν Τράτα:

— Αυτός είναι, πατέρα!

Έκείνος έρριξε μία ματιά στήν κόρη του και μία σέ κείνον πού τής έδειχνε και χαμογέλασε.

— Τόν ξέρω, τής έίπε.

Βέβαια, και τόν ήξερε ό καπετάν Τράτας. Έξη μήνες γι' αυτόν ταξίδευε σ' όλα τά γύρω νησιά. Κάτι από τά λόγια πούχε πάρει τής Σενούλας, γιά τά χαρακτηριστικά του, κάτι από τόν καπετάνιο πού τόν έφερε στο πανηγύρι και κάτι από δώ κι' από κεί τόν έμαθε και τόν βρήκε, μ' δέν τούδωσε γνωριμιά. Τό πιό σοβαρό ήταν πώς ό ένοχος γιά τήν καταστροφή τής κόρης του ήταν δήμαρχος και παντρεμένος με δυο παιδιά. Από τήν ήμέρα, λοιπόν, έκείνη όλες οι έλπίδες του γιά μία άποκατάσταση κόπηκαν, κι' αυτός, ό λεβεντόκορμος καπετάν Τράτας, είχε γεράσει άλλη μισή ζωή.

Ευχαριστήθηκε ό καπετάνιος με τήν ελικρίνεια τής κόρης του και τά μάτια του άστραψαν, λές κι' έφθασε ή στιγμή τής μεγάλης του χαράς.

— Πήγαινε έσύ, νά κοιμηθής. Έγώ έχω πολλή δουλειά... νά κουβαλήσω τούς ξένους με τό καίκι μου στά νησιά τους...

Ήταν τό πρώτο και τό τελευταίο φιλή πού έδωσε ό καπετάν Τράτας στήν κόρη του. Η Τζεβούλα δέν τόν ξαναείδε πιά. Τήν άλλη μέρα τής γιορτής μαθεύτηκε στο νησί πώς τό καίκι του καπετάν Τράτα τσακίστηκε πάνω στά βράχια και πώς πνίγηκε μαζί του ό δήμαρχος τ' άντικρυνού νησιού πού ναύλωσε τό καίκι γιά νά φύγη μόνος του.

Ο καπετάν Τράτας είχε πραγματοποιήσει τήν έκδική του, πού τόσοις μήνες τώρα περιμένα με λαχτάρα. Είχεν έκδικηθής γιά τήν τιμή τής κόρης του, πληρώνοντας τήν έκδική του με τή ζωή του τήν ίδια...

ΒΕΡΘΕΟΙΣ

— Περάστε!... Άδειασε μιά θέσι πίσω από μιά κολώνα!...

ΛΟΙΠΟΝ, ΛΙΖΑ, είναι η τελευταία σου λέξη; Φανταζόμουν τόν έρωτά σου βαθύτερο, Προτιμάς από μένα τόν αδελφό σου και τήν αδελφή σου... Εύκολα με θυσιάζεις. —Μπερνάρ, μην αμφιβάλλεις γιά μένα. 'Αν ήξερες τί ύποφέρω, έπειτ' απ' τόν θάνατο τής μαμάς... Τάλαντεύομαι ανάμεσα στόν έρωτά και τόν καθήκον, πού είναι ιερό... —Μά, Λίζα, ικέτευε ό νέος, θά μπορούσαμε νά εμπιστευθούμε αυτά τά δύο παιδιά στίς καλόγριες. Μήν καταστρέφεις τή ζωή σου. —Μπερνάρ, γιατί δέν δέχεσαι όταν παντρευτούμε, νά πάρουμε τά μικρά αδέρφια μου στό σπίτι μας; —Μά, αγάπη μου, πώς θά μπορούσαμε, νιόπαντροι έμεις, νά φροντίζουμε δύο παιδιά όκτώ χρονών; —Επειτα, άν κάνουμε, όπως τό εύχομαι, δικά μας παιδιά; Φαντάσου τί ευθύνες! —Ναι, έχεις δίκιο, δέν έχω τό δικαίωμα νά σου επιβάλω παρόμοιο βάρος και πρέπει, έξ' άλλου, νά κρατήσω τόν όρκο πού έδωσα στή μητέρα μου: ότι θά φροντίζα έγώ γιά τ' αδέρφια μου. —'Ετσι, λοιπόν, Λίζα, θά θυσιαστής; Δέν μ' αγαπάς! —Σέ λατρεύω... αλλά πρώτα έρχεται τό καθήκον... —Τότε, καίρε, Λίζα... προσπάθησε νά ζήσης ευτυχισμένη... μέ τήν εκπλήρωση τού καθήκοντος... —Όταν έμεινε μόνη, ή Λίζα ξέσπασε σέ κλάματα. 'Ο Μπερνάρ έφευγε και οι άρραβωνές τής διαλύονταν. Κι' όμως τόν λάτρευε τόν Μπερνάρ Ρεμουά και θά τόν λάτρευε πάντα. 'Απόστο, έπρεπε νά φροντίσει γιά τόν Πώλ και τή Ζενεβιέ, τά δύο αγαπημένα αδέρφια τής. Τόκε όρκιστή στή μητέρα τής, πρίν πεθάνη και κείνη έφυγε ήσυχη και τήν εύλόγησε.

★
'Η Λίζα Σερλάν είναι είκοσι τριών χρόνων. Είναι μιά όμορφη μελαχροινή, μέ καστανά μάτια. Μοιάζει τού πατέρα τής, πού πέθανε, έδω κι' όκτώ χρόνια. 'Ο Πώλ και ή Ζενεβιέ, δίδυμα, μόλις είχαν γεννηθή. 'Η γέννα όμως αυτή κλονισέ τήν υγεία τής μητέρας τής, πού δέν συνήλθε ποτέ έντελώς. Στό μετσού, ή Λίζα γνωρίστηκε σέ μιά φιλανθρωπική γιορτή μέ τόν Μπερνάρ. Οι δύο νέοι συμπάθησαν ό ένας τόν άλλο και μέ τό καιρό ή συμπάθεια κατέληξε σέ έρωτα. 'Ο Μπερνάρ ήταν γλύπτης, είκοσι πέντε χρόνων και είχε κιάλας αρκετές παραγγελίες. Μιά μέρα, ή μητέρα του επισκέφτηκε τή μητέρα τής Λίζας. Οι δύο τους τά συμφώνησαν και τό αποτέλεσμα ήταν οι δύο νέοι ν' άρραβωνιστούν επίσημα πιά. Μά ύστερ' από λίγους μήνες ή μητέρα τής Λίζας πέθανε από πλευρίτιδα. 'Ετσι άφησε και τά τρία παιδιά τής όρφανά. 'Ο Μπερνάρ τότε θέλησε νά επισπεύσει τό γάμο, άλλ' ή Λίζα τού ανέφερε τόν όρκο πού είχε δώσει στή μητέρα τής. Προσπάθησαν νά βρουνε μιά λύσι στό ζήτημά τους.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μ' ένα θερμό φιλή
άρραβωνιάστηκαν
γιά δεύτερη φορά

άλλ' άτυχώς δέν τό κατάφεραν. 'Ετσι, ό Μπερνάρ άιναγκάστηκε νά διαλύση τόν άρραβώνα του, μολοντί αγαπούσε τή Λίζα.

★
Τά χρόνια πέρασαν και χάρις στίς φροντίδες τής Λίζας τά δίδυμα μεγάλωσαν. 'Ο Πώλ είναι τώρα είκοσι έτών κι' εργάζεται ως λογιστής στήν εταιρεία πού εργαζόταν άλλοτε ό πατέρας του, και ή Ζενεβιέ είναι στενοδακτυλογράφος στό υπουργείο 'Εργασίας. Και οι τρεις κάθονται στό ίδιο διαμέρισμα τού μπουλβάρ Μονπαρνάς. 'Η Ζενεβιέ είναι τώρα άρραβωνιασμένη μέ τόν Ζαν Βαλιζ, στενό φίλο τού αδελφού τής, τού Πώλ. 'Ο Ζαν είναι 24 έτών, πολύ σοβαρός και είναι ανώτερος υπάλληλος στήν ίδια εταιρεία, πού δουλεύει ό Πώλ. 'Όταν ή μεγάλη αδελφή, ή Λίζα, βλέπει τούς δύο άρραβωνιασμένους στό ίδιο σαλόνι, όπου ή ίδια, πρίν δώδεκα χρόνια, ήταν κοντά στόν Μπερνάρ, ή καρδιά τής ματώνει ξανά, άλλ' ή ψυχή τής είναι γαλήνη, γιατί θυσιάστηκε γιά τό καθήκον τής.

★
1939, 'Ο πόλεμος ξέσπασε. 'Ο Ζαν Βαλιζ έρχεται ν' άποχωρήσει τή μνηστή του, γιατί θά φύγει γιά τό μέτωπο. 'Η Ζενεβιέ κλαίει. —Κουράγιο, αγάπη μου, ό πόλεμος δέν θά βαστάει πολύ... θά ξαναγυρίσω γρήγορα. Νά είσαι δυνατή και νά προσεύχεσαι γιά μένα. 'Η Ζενεβιέ βγάδι απ' τό λαμό και ένα χρυσό σταυρό και τόν περνάει στό λαμό τού άρραβωνιαστικού τής. 'Ο Πώλ είναι κιάλας στό σύνταγμα του. 'Η Λίζα άνησυχεί γιά τόν

αδελφό τής. Οι δύο στρατιώτες γράφουν τακτικά, λαθαίνουν τά γράμματα, τά δέματα, και οι δύο αδελφές ελπίζουν πώς οι αγαπημένοι τους θά γυρίσουν γρήγορα. Οι μήνες πέρασαν... Γράμματα έφτασαν απ' τή Γερμανία. Πρώτα τά γράμματα τού Ζαν... 'Αργότερα, ένα γράμμα τού Πώλ... απ' τή Σιλεσία, πού ήταν αιχμάλωτος τών Γερμανών... 'Επειτα αιχμαλωτίστηκε κι' ό Ζαν... Πάνε τώρα τρία χρόνια πού είναι αιχμάλωτοι και οι δύο τους... Τώρα σπάνουν μόνο τά γράμματα τού Ζαν. 'Ο Πώλ δέν υπάρχει πιά, έτσι τουλάχιστον δείχνει ή σιωπή του. Ποιός ξέρει όμως; Μπορεί και νά ζή. 'Η Λίζα αγωνιά. Οι δύο αδελφές γράφουν, αλλά δέν παίρνουν απάντησι από κανένα. Δύο χρόνια περνούν μ' αυτόν τόν τρόπο, μέσα σέ μιάν άτμόσφαιρα ψυχικής ταραχής κι' άπελπισίας...

★
'Η Γαλλία τώρα άρχίζει νά ξαναζή. 'Η ποθητή άπελευθέρωσι συντελέστηκε. Και ή μέρα έφτασε πού οι αιχμάλωτοι θά γυρίσουν πίσω. 'Ενα βράδυ, ή Λίζα και ή Ζενεβιέ άκούνε νά χτυπήν ή πόρτα. 'Η Ζενεβιέ τρέχει και σέ λίγο βρίσκειται στήν άγκαλιά τού Ζαν. —Ζενεβιέ, αγάπη μου, δέν άλλαξες! Είσαι τώρα 26 χρόνων κι' έγώ είμαι 30... θά παντρευτούμε γρήγορα... αγάπη μου! —'Επειτα από τίς πρώτες διακρίσεις ό Ζαν είπε πώς δέν έμαθε τίποτα γιά τόν Πώλ. —'Υστερ' από δύο μήνες, ό Ζαν πηγαίνει μέ τή μνηστή του νά δει τούς γονείς του, πού κατοικούν στή Μάντ και ν' άποφασίσουν γιά τό

γάμο τους. Θά γυρίσουν τήν άλλη ήμέρα.

'Η Λίζα είναι μόνη σπiti και νιώθει περισσότερο παρά ποτέ δλη θλίψη τής, τή μοναξιά τής. Αύριο, ή αδελφή τής θά παντρευτή. Οι νιόπαντροι θά πιάσουν δικό τους σπίτι κι' αυτή θά ζή όλομόναχη, μέσα στούς τέσσερες τοίχους. Τουλάχιστον άν ζή ό αδελφός τής, ό Πώλ, άν γυρίση... Αυτή ή ελπίδα τή θερμαίνει. Χτυπούν τήν πόρτα. Σκουπίζει τά δάκρυά τής κι' άνοίγει. Μπροστά τής είναι ένας άνδρας κάπου σαράντα χρόνων, μέ γκριζά μαλλιά, ψηλός, άδύνατος.

—'Η δεσποινίς Σερλάν; ρωτάει. —'Εγώ ή ίδια, λέει ή Λίζα κι' ανατριχιάζει. —Δεσποινίς, έχω μιά δυσάρεστη άποστολή έκ μέρους τού Πώλ. —Περδάτε μέσα... καθήστε... —Δεσποινίς, δείξτε θάρρος... Γύρισα έδω κι' ένα μήνα απ' τή Σιλεσία, όπου ήμουν αιχμάλωτος πέντε χρόνια. 'Εκεί γνώρισα τόν αδελφό σας. 'Ημαστε στενοί φίλοι... Θέλησε τό 1941 νά τό σκάση, άλλ' οι Γερμανοί φρουροί εξαπόλυσαν τά σκυλιά τους, τόν έπιασαν, τόν έδεισαν, τόν βασάνισαν. Σέ λίγο καιρό, άρχισε νά κάνει αιμοπτώσεις... Πέθανε στίς 28 Δεκεμβρίου 1943. Πρίν πεθάνη μου έδωσε αυτές τίς φωτογραφίες, τό στυλό του, τό πορτοφόλι του κι' αυτά τά λίγα λόγια.

Κι' ό άγνωστος έδωσε στή Λίζα τό γράμμα τού αδελφού τής:

—Καίρε, αγαπημένη αδελφούλα μου... καίρε, αγαπημένη μου Ζενεβιέ... νά ζήσης ευτυχισμένη μέ τόν Ζαν... και σύ, Λίζα μου, νά ζήσης ευτυχισμένη... Αυτός πού θά σου δώση τά πράγματά μου και τό γράμμα μου είναι αγαπημένος φίλος μου... Τόν λένε Μπερνάρ Ρεμουά. Σ' αγαπώ και σέ φιλώ. 'Ο αδελφός σου Πώλ Σερλάν». —Σας εύχαριστώ, κύριε, γιά ό,τι κάνατε... ψιθύρισε εκείνη. —Λίζα, Λίζα, δέ μ' άναγνωρίζεις λοιπόν; Μήν είσαι σκληρή. —Μά κύριε... είσθε παντρεμένος... —Όταν, έδω και 18 χρόνια, διέλυσα τούς άρραβωνές μου, παντρευτήκα από πείσμα. Συχώρεσέ με, Λίζα, υπέφερα τόσο πολύ!... Δέν έπαθα ποτέ νά σ' αγαπώ! —'Ο Μπερνάρ τήν κύτταζε μέ ίκετευτικό βλέμμα. Τότε, ή Λίζα ένοιωσε τήν καρδιά τής νά χτυπάν δυνατά. Γιατί ν' αντίστέκεται; 'Αγαπούσε πάντα τό Μπερνάρ... Γύρισε στροφή, στήριγμα, προστασία. —Λίζα, τής ξανάπε αυτός, έχω ένα άγόρι έξη χρόνων... δέν έχει πιά μητέρα. 'Η γυναίκα μου πέθανε. Θέλεις νά γίνης εσύ ή μητέρα του; Θάχης κι' άλλο καθήκον νά εκτελέσης... κι' άν ό θεός μου δώση παιδιά... τότε, θά είσαι δύο φορές μητέρα... —Ναι, αγαπημένη μου, τού είπε αγιά... θά είναι ένα μεγάλο καθήκον και τάν δύο μας και μεγάλος θά είναι κι' ό έρωτάς μας πάντα. Τήν πήρε στήν άγκαλιά του και μ' ένα θερμό φιλή, άρραβωνιάστηκαν γιά δεύτερη φορά.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΛΑ ΝΤΕΖΛΙ

Ο μαρκήσιος μου άρπαζε τα γράμματα από τα χέρια και τους έριξε μιά σύντομη ματιά...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η μίς Έρμπερτ, ή Άγγλίδα παιδαγωγός μου μου είπε εκείνο το πρωί:
— Άγαπημένη μου μικρούλα, τώρα που έκλεισες τα δεκαοχτώ, οι γονείς σου δεν σκέφτονται παρά πώς να σε ξεφορτωθούν...
— Νά με ξεφορτωθούν; ρώτησα πειραγμένη. Με ποιά τρόπο;

— Θά σε παντρεύουν.
— Με ποιόν;
— Με τον πρώτο που θά δεχτεί να σε πάρη χωρίς προίκα, απάντησε ή μίς Έρμπερτ μ' ένα πονηρό χαμόγελο. 'Ο πατέρας σου κολυμπάει από κάμποσον καιρό στα θαλά νερά... 'Ολοι περιμένουν πώς ή τράπεζά του θά χρεωκοπήσ η από τη μιά μέρα στην άλλη...
'Η γλώσσα της μίς Έρμπερτ έσταξε πάντα δηλητήριο. Κι' ωστόσο, ή μόνη μου παρηγοριά ήταν να κάθωμαι τα άπογεύματα πλάι στο τζάκι και να διαβάζω τα λιγοστά γράμματα που 'Ερρίκου, 'Αλλά, μιά μέρα, ο μαρκήσιος μπήκε στο δωμάτιό μου, να κάθωμαι. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε άμέσως κοντά μου, μου άρπαξε τα γράμματα από τα χέρια και τους έριξε μιά σύντομη ματιά.
Το πρόσωπό του έγινε άμέσως κατακόκκινο και το χέρι του ύψώθηκε πάνω μου άπειλητικό. 'Αλλά δεν με χτύπησε. Την ίδια στιγμή, βρισκόταν στα πόδια μου.
— Συγγνώμη με Τερέζα, μου είπε. 'Αν ήξερες πόσο σ' αγαπώ! Τόν λυπήθηκα. 'Αλλά δεν βρήκα να τού απαντήσω τίποτα, μ' έλο που ήξερα πώς εκείνη τη στιγμή κρατούσα την τύχη μου στα χέρια μου.
'Ο άντρας μου παρανεύτηκε για τή οικηκή μου. Τόν είδα σε λίγο να σηκώνεται και να βγαίνει σκυφτός από τή δωμάτιό μου.
'Από τότε δεν ξαναγύρισε πιά.
'Ενας γέρος υπρέτης μου έφερε τή φαγητό μου. Περνούσα ολομόναχη τις ημέρες μου, αλλά δεν ήμουν στενοχωρημένη. Γιατί μπορούσα τώρα να σκέφτωμαι πιά και σε λίγο άρχισα να βήγω.
'Αδυνατίζα αλοένα και σε λίγο άρχισα την κατάστασή μου από τούς υπρέτες, μου έστειλε ένα γιατρό, που μου συνέστησε ψυχική ήρεμία, περιπάτους στην έξοχη και δεν θυμάμαι τί άλλο ακόμη. Δεν πρόσεχα τή λόγια του, γιατί ήξερα από πριν ότι δεν θά έκανα τίποτα απ' αυτά.
Με επισκεπτόταν επίσης, δεν έξερε πόσο ύποφερα ή άνησας... Τερέζα, μου είπε μιά μέρα, δεν έξερε πόσο ύποφερα ή άνησας... Δεν περιμένει ποιά μιά λέξη από σ'ες για να παρηγορηθεί ή πόση πόνος σ'ες... Έχει κατακτήσει άγνωριστος. Δεν θά τόν λυπήθηκε λοιπόν; Ξέσπασα σε λυγμούς, αλλά δεν βρήκα τή δύναμη να πώ τίποτα. 'Η σκέψι μου έτρεχε πάντα σπών 'Ερρίκο ντε Μοντάλ... Καταλάβαινα πώς, όσο υπήρχε πνοή μέσα σου, αυτόν μόνο θ' αγαπούσας...

'Ο άγνώστος κληρικός έφυγε άπογοητευμένος.
*
'Επειτα από τρεις μήνες, ή μαρκησία ντε Κέρ-Έδεν έσβυσε σιγά-σιγά στον πύργο του Τέρ-Χάρνιλογκ, με την καρδιά πλημυρωμένη από άγανάπη για τόν 'Ερρίκο ντε Μοντάλ, τόν άνθρωπο που δεν την είχε αγαπήσει ποτέ και που την ίδια εποχή έκαμε τούς γάμους του με μιά πολύφερνη νύφη.
Λίγον καιρό μετά τή θάνατο της συζύγου του, ο μαρκήσιος ντε Κέρ-Έδεν πούλησε τόν πύργο του, μοίρασε τή χρηματία του στους φτωχούς και φόρεσε τή ράσο τού μοναχού στο μοναστήρι τών 'Ιτωχών άδελφών τής γήσου τού Σέν. Μέσα στην καρδιά του έκλεινε μιά άπέραντη άγανάπη κι' έναν άδόσταχο πόνο...

'Αλλά, ξαφνικά, είδα την πόρτα ν' ανοίξη. 'Η μίς Έρμπερτ μπήκε στο δωμάτιο.
— Άγαπητή Τερέζα, μου είπε με τή ειρωνικό ύφος της, δεν φέρθηκες καθόλου εύγενικά απόψε στο μαρκήσιο ντε Κέρ-Έδεν.
— Ποιός είναι ο μαρκήσιος ντε Κέρ-Έδεν; Πώς... Δεν τόν ξέρεις;... Είναι ο νέος με τή κόκκινα μαλλιά... Δεν πρόσεξες πώς σε κύτταζε;
— Τι θέλετε να πείτε; ρώτησα παρανεμένη.
— Θέλω να πώ ότι αυτόν σου προορίζουν τώρα οι γονείς σου για σύζυγο...
— Κι' ο κόμης ντε Μοντάλ; ρώτησα.
'Η μίς Έρμπερτ γέλασε.
— 'Ο κόμης ντε Μοντάλ, έκαμε φτερά, μου απάντησε. 'Ο πατέρας σου έλιζε ότι θά τόν δελέαζε με τήν όμορφιά σου κι' ότι θά κατάφερνε να τόν κάμη γαμπρό χωρίς προίκα, χωρίς να λογαριάσωμε και τή εκατομμύριά του που θά τάφερνε, φυσικά, στην Τράπεζα Ντενσαγιέ. 'Αλλ' ο κόμης ντε Μοντάλ τού ζήτησε δυό εκατομμύρια προίκα κι' όταν ο πατέρας σου τού άρνήθηκε, έφυγε για να μ'ήν ξαναγυρίσει... Οι γονείς σου βρήκαν τώρα τή μαρκησία ντε Κέρ-Έδεν. Είχε έρθει από τή μακρινή πύργο του στη Βρετανία για να σ'ήκησει από τήν Τράπεζα Ντενσαγιέ τή καταθέσεις του, που ξεπερνούν τή ένα εκατομμύριο φράγκα, πράγμα που θά σήμαινε χρεωκοπία για τόν πατέρα σου... Σκέφτηκε, λοιπόν, να τόν κάμη γαμπρό, για ν' άποφύγη τή χρεωκοπία.
— Και πώς τή ξέρετε όλα αυτά;
— Ω, εγώ τή ξέρω όλα, μου απάντησε ή δεσποινίς Έρμπερτ.
Και βγήκε τρέχοντας από τή δωμάτιο.
'Η μίς Έρμπερτ είχε και αυτή τή φορά δίκιο, όπως πάντα.
'Επειτα από μερικές εβδομάδες, έγινε μαρκησία ντε Κέρ-Έδεν. Αυτή ή ταν ή θέλησι τών γονέων μου. Πώς μπορούσα να μ'ήν συμμορφωθώ μ' αυτήν;
'Ο σύζυγός μου με ώδηγησε στο μακρινό πύργο του που είχε ένα όνομα τούσο δυσκολοπόρετο! 'Ο πύργος τού Τέρ-Χάρνιλογκ ήταν ένα παλιό μεσαιωνικό φρούριο, που ύψωνόταν πάνω σε μιά άπόκρημνη άκμή. Τό παράθυρό μου βρισκόταν σε ύψος τριάντα και πλέον μέτρα από τή θάλασσα. Είχα τήν έντύ...

Ο γάμος της Τερέζας

ΟΙ "ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ"

Τά σοβιετικά πειράματα έπαναφοράς νεκρών στη ζωή

ΔΕΝ είναι πολός καιρός, που όλόκληρος ο σοβιετικός τύπος δημοσίευσε σε περίοπτη θέσι και με χτυπητούς τίτλους μιά ανακοίνωση τού καθηγητού Σεργίου Νεγκόφσκι, διευθυντού τής μεγαλύτης χειρουργικής κλινικής τής Μόσχας, σχετικά με τήν έπαναφορά στη ζωή τής «συντρόφισσας Άνας», που ύπρηξε θύμα ενός εργατικού άτυχηματος.

«'Η καρδιά της συντρόφισσας Άνας είχε πάψει να χτυπάει πριν από δέκα λεπτά, όταν τήν μεταφέρανε στην κλινική μου — έδήλωσε, στην ένυπόγραφη ανακοίνωσή του ο Ρώσος καθηγητής.
»Εφόρμισα άμέσως τήν μέθοδό μου και, σε λίγα λεπτά, ή καρδιά της ξαναάρχισε να χτυπάει. Για τέσσερις μέρες, έμεινε σε έξαιρετική κρίσιμη κατάσταση, τελείως άκίνητη και μη μπορώντας ούτε ν' άνοιξη τή μάτια της. Τήν πέμπτη μέρα, πρόφερε τούς πρώτους άναρθρους ήχους. Σιγά-σιγά, ξαναβρίσκει τόν δρόμο τής έπιστροφής στην ζωή. Άρχισε να άναγνωρίζει άρισμένα αντικείμενα, αλλά τής ήταν άδύνατον να θυμηθώ τή όνομα και τή παρελθόν της. Έπειτα από συστηματική νοσηλεία σ' ένα σανατόριο, ανέκτησε, μετά από λίγον καιρό, και τή μνήμη της — και τώρα έχει ξαναρχίσει, όπως και πρώτα, τή δουλειά της στο εργοστάσιο, χωρίς να συναντά καμμία δυσκολία».

«'Η ανακοίνωσι αυτή τού καθηγητού Νεγκόφσκι, που δεν προορίζεται για τούς έπιστήμονες, αλλά για τήν μεγάλη κοινή, δεν είναι ή πρώτη, που γίνεται στην Ρωσία σχετικά με τήν έπαναφορά «νεκρών» άτόμων στη ζωή και που προβάλλεται από τόν τύπο. 'Ο ίδιος καθηγητής, αλλά και άλλοι συνάδελφοί του ανακοίνωσαν παρόμοιες περιπτώσεις, που προκάλεσαν τή ζήλο ένδιαφέρον τών έπιστημόνων τής Δύσεως. Πολλοί έπαινεσαν να χαρακτηρίσουν ως «κομπογιαννίτικες άγυιότητες» τις περιπτώσεις αυτές, ενώ άλλοι εκφράσαν τόν θαυμασμό τους για τήν σοβιετική έπιστήμη, που έφτασε σε τέτοιο σημείο προόδου, ώστε να μπορεί να άνασταίνει και νεκρούς!

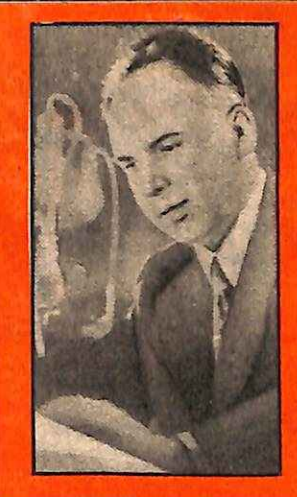
Φυσικά, όπως συμβαίνει κατά κανόνα, ή αλήθεια βρίσκεται στη μέση: Δεν πρόκειται ούτε για άγυρτεια, ούτε για «ανάστασι νεκρών». 'Αλλά πρόκειται πάντως για μιά σημαντικώτατη έπιστημονική έπιτυχία, που ή προσπάθεια, για εύνόητους λόγους, φρόντισε να τήν έξογκώση. Αυτή, τουλάχιστον, είναι ή άποψι τών διαπρεστώτων έπιστημόνων τής Δύσεως, ή όποια σπριζείται πάνω στις ίδιες τής έξηγήσεις, τις όποιες δίνει για τήν πειραματικά τού καθηγητού Νεγκόφσκι.

«'Η βάση της θεωρίας τού Ρώσου καθηγητού είναι πώς ή απλή διακοπή τών παλμών της καρδιάς δεν άποτελεί έπιακή άπόδειξη για τόν θάνατο ενός άτόμου. Και πώς ή ζωή στο άτομο αυτό μπορεί να έπαναφερθώ, υπό τήν προϋπόθεσι πώς δεν έχουν ύποστή άνεπαύροστω βλάβη τή κύρια όργανα — ο έγκέφαλος, τή νεφρά, τή σπυκότη — και πώς είναι σε θέση να ξαναλειουργήσουν».

Κυρίως, ή μέθοδος τού καθηγητού Νεγκόφσκι εφαρμόζεται σε περιπτώσεις, που τή σταμάτημα τής καρδιάς όφείλεται σε κάποιον «τυχαίο» λόγο — όπως λ.χ. στην έπίδρασι τού άναισθητικού κατά τήν διάρκεια μιάς έγχειρήσεως.

«Αν, λοιπόν, συμβή κάτι παρόμοιο και τή κύρια όργανα παραμείνουν άνεπαφα, υπόκει για τόν γιατρό προσεσμία ως είκοσι λεπτά — 23 λεπτά, είναι τή «ρεκόρ» που σημειώθηκε ως τώρα σε σοβιετική κλινική — για να ξαναδώσει τή ζωή στον άσθενή του. 'Ο μόνος λόγος, προσθέτει ο καθηγητής Νεγκόφσκι, που θά μπορούσε να κάνει μιά τέτοια έπέμβασι να άποτύχη, είναι να έχη «νεκρωσή» ο έγκέφαλος, έξ αιτίας τής μη τροφοδοσίας του με αι-

«'Ο Ρώσος καθηγητής Β. Α. Νεγκόφσκι»

μα. Και αυτός επίσης είναι ο λόγος, που μιά έπέμβασι δεν έχει παρά έλάχιστες πιθανότητες να έπιτύχη, αν πραγματοποιηθή μετά τήν είκοσάλεπτο αυτό διάστημα από τή σταμάτημα τής καρδιάς.

«'Η μέθοδος, που εφαρμόζουν ο καθηγητής Νεγκόφσκι και οι συνάδελφοί του για τήν έπαναφορά τής ζωής, χωρίζεται σε τρία στάδια. Γίνεται πρώτα μιά ένεσι άδρεναλίνης σ' ένα σημείο τού νευροφυτικού συστήματος τού άσθενούς — ή, μάλλον, τού «προσωρινού νεκρού» — ακολουθεί μετάγγισις συντηρημένου αίματος στην καρδιά, με μιά ειδική άντλία, τήν έπινομαζόμενη «άντλια Νεγκόφσκι», άποτελούμενη από χάλκο και άτσάλι, και, τέλος, εισάγεται, διά τεχνητής όδου, όξυγόνο στους πνεύμονες. 'Η διαδικασία αυτή, που έκτελείται μέσα σε συντομώτατο χρονικό διάστημα, έχει έφαρμοσθή ως τώρα — αν πιστώκαμε, τουλάχιστον, τούς ισχυρισμούς τού σοβιετικού τύπου — σε χιλιάδες περιπτώσεων και έχει κατά κανόνα στεφθή από έπιτυχία».

Τό ότι δεν είναι άπίθανο να έχη φτάσει στις πραγματοποιήσεις αυτές ή σοβιετική έπιστήμη, συνάγεται και από τή γεγονός, πώς πειράματα έπαναφοράς «νεκρών» στη ζωή έχουν γίνει με έπιτυχία — αλλά με διαφορετικές μεθόδους από εκείνη, που ακολουθεί ο καθηγητής Νεγκόφσκι — στη Γαλλία και στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Σε άρκετες περιπτώσεις, ο διάσημος Γάλλος γιατρός Πάλ Σαντύ, καθηγητής τού πανεπιστημίου τής Λυών, ξαναέφερε στη ζωή «νεκρούς», χρησιμοποιώντας τήν μέθοδο τού «μασσάζ τής καρδιάς».

Τό σημείο, όπου βρίσκεται τή μέθοδος ή δυτική έπιστήμη σ' αυτό τή κεφάλαιο, τή καθώρισε ως έξης ένας διαπρεπής Άγγλος έπιστήμονας, στο τελευταίο Διεθνές 'Ιατρικό Συνέδριο, που συνήλθε στο Παρίσι:

«'Η έπαναφορά στη ζωή — έδήλωσε — δεν σημαίνει παρά τήν άποκατάστασι με μηχανικό τρόπο τών παλμών τής καρδιάς. Πριν από λίγα χρόνια, τή σταμάτημα τής καρδιάς έθεωρείτο ως ταυτόσημο με τόν θάνατο. Σήμερα, μπορούμε να ξαναδώσουμε τή ζωή σε άρρώστους, όταν ή νεκρωσι τής καρδιάς δεν ύπερβαίνει τή χρονικό διάστημα τών τεσσάρων ή πέντε λεπτών».

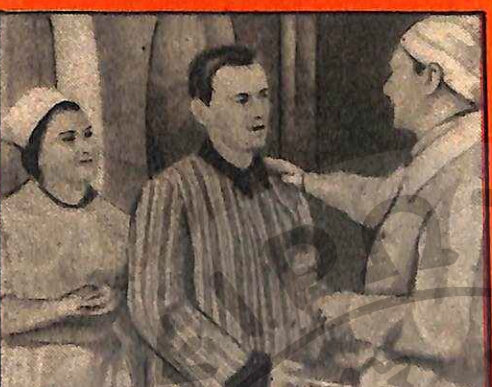
Προκύπτει, λοιπόν, τή άντικειμενική συμπεράσμα — παρατηρούν οι δυτικοί έπιστημονικοί κύκλοι — ότι ο καθηγητής Νεγκόφσκι δεν κατώρωσε, να «ενικήση τόν θάνατο», αλλά έπέτυχε ωστόσο, μιά νίκη σημαντική επί τών συνδύλων τών τής Δύσεως, στο πεδίο τής έπιστημονικής αμίλλης, κατορθώνοντας να παρατείν τή όρια τής χρονικής προθεσμίας για τήν έπέμβασι από τή πέντε στα είκοσι λεπτά.

Τά σκουλαρική σκίζουν τ' αυτιά

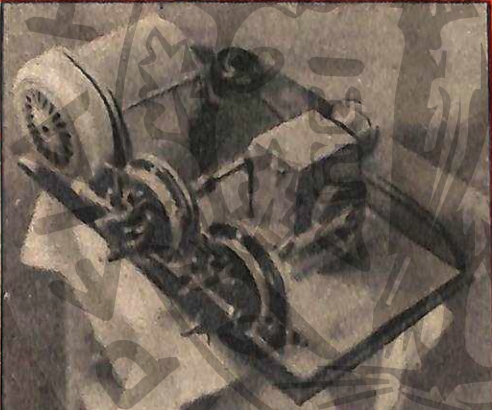
«'Η μόδα τών βαρειών σκουλαρικιών με ίσχυρά έλαττήρια που σφίγγουν τ' αυτιά, μπορεί να προκαλέσει σκισμό τού λοβού στα δυό. Ένας πλαστικός χειρουργός αναφέρει διάφορες τέτοιες περιπτώσεις, σ' ένα βρετανικό έπιστημονικό περιοδικό.

Μιά κοπέλλα 19 ετών, που φορούσε τέτοια σκουλαρική επί μιά τετραετία, είδε να χωρίζεται στα δυό ο λοβός τών αυτιών της, χωρίς μεγάλο πόνο και μ' έλάχιστη αίμορραγία.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, ή θεραπεία συνίσταται άπλώς στην αφαίρεσι τού επολυτικού ιστού, που έχει σχηματισθώ στο μέρος τού πτεύματος, και τή ξαναράμμιση τών δυό τμημάτων τού λοβού.

«'Ο άσθενής αυτός (στη μέση), ένας σωφέρ τής Μόσχας, ηλικίας 38 ετών, πέθανε κατά τήν διάρκεια μιάς έγχειρήσεως στο στομάχι. 'Η έπέμβασι τού καθηγητού Νεγκόφσκι τόν έπανεφερε στη ζωή»

«'Η άντλία τού καθηγητού Νεγκόφσκι, που τροφοδοτεί με συντηρημένο αίμα τήν καρδιά τού «προσωρινού νεκρού»»

#Ρεματιά ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Τά στυγερά εγκλήματα του Ούιλ Τζόνσον

Ρεματιά του θανάτου. Αυτή τη μακάβρια ονομασία είχε πάρει μία έρμηκη ταποθεσία του Κίνγκσμπορν, κοντά στις όχθες της λίμνης Κλήβελαντ. Κι' άξιζε πραγματικά την απίσια φήμη της, γιατί είχαν βρεθεί εκεί τόσα και τόσα πτώματα, όλα κομματιασμένα μ' ένα τρόπο που δίνε πώς ο άγνωστος δράστης ήταν κάποιος διεισδυτικός σαδιστής, κάποιος μανιακός, που ήδονότανε σκοτώνοντας...

«Άλλοτε τα θύματα ήταν άντρες κι' άλλοτε γυναίκες. 'Ο τεμαχισμός τους πρέπει να γίνε από χέρι έμπειρο — ίσως από χασάπη ή από φοιτητή της Ιατρικής».

«Οχι λιγότερα από δεκαπέντε εγκλήματα είχαν διαπραχθί μ' αυτό τον τρόπο, μέσα σε έξη χρόνια, απ' το 1936 ως το 1942. Τα πρώτα κομματιασμένα πτώματα βρέθηκαν το 1936. Από τότε, μέχρι το 1942, προστέθηκαν τόσο πολλές καινούργιες περιπτώσεις, ώστε ο ντετέκτιβ Πέτερ Μερύλο, ένας απ' τους καλλίτερους αστυνομικούς του Κλήβελαντ, άφασίωθηκε αποκλειστικά στη διαφώτιση των μυστηριωδών αυτών εγκλημάτων. Για νάναι μάλιστα πιά ελεύθερος στis ενέργειές του, παραιτήθηκε απ' την υπηρεσία το 1942 και συνέχισε τις έρευνες για δικό του λογαριασμό».

Παρ' όλο όμως το πείσμα του, δεν μπόρεσε ν' άνακαλύψη το παραμικρό στοιχείο. Άλλωστε, φαινότανε πώς είχε σταματήσει πιά όριστικά ή σειρά των εγκλημάτων. Μετά το 1942, κι' επί όκτώ ολόκληρα χρόνια κανένα άλλο κομματιασμένο πτώμα δεν είχε βρεθί στη «Ρεματιά του θανάτου», ούτε και σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος της ίδιας περιφέρειας.

Ύστερα, τον Ιούλιο του 1950, δύο παιδιά βρήκαν ένα μικρό μπαούλο κι' ένα σακκούλι, έγκαταλειμένα κάτω από μία γέφυρα, σε μικρή απόσταση απ' τη «Ρεματιά του θανάτου».

Μέσα σ' αυτά, υπήρχαν τα κομμάτια του πτώματος μιάς νέας κοπέλλας. 'Η άστυνομία, που ειδοποιήθηκε άμέσως, δεν δυσκολεύτηκε να εξακριβώσει πώς έπρόκειτο για τη Μαίρη Ούϊλσον, μία νέα έλαφρών ηβών, άρτίστα σε κάποιο λαϊκό καμπαρέ του Κλήβελαντ.

Στην άγωνία του ψυχωραγητού της, ή δυστυχισμένη κοπέλλα είχε γρατζουνίσει ένα ξύλινο πάτωμα. Πραγματικά, βρέθηκαν κάτω απ' τα νύχια της μικρές σκληρές από ξύλο πατώματος, μαζί δέ μ' αυτές και μερικές κατασπάρει τρίχες σκυλιού, κοκκινωπού χρώματος.

Ψάχνοντας και ρωτώντας έδώ κι' εκεί, γύρω απ' τη γέφυρα, οι άστυνομικοί βρήκαν μία κοπελλίτσα 14 έτών, που τους έδωσε μία σπουδαία πληροφορία. Την παραμονή της άνακαλύψεως του πτώματος απ' τα παιδιά, άργά τ'ό βράδυ, ή μικρή αυτή καθότανε κάτω από ένα τηλεφωνικό στύλο, κοντά στη γέφυρα, και περίμενε μία φίλη της, για να πάνε μαζί στ'όν κινηματογράφο. Είδε λοιπόν έναν άγνωστο, ψηλό και μελαχροινό, να βγαίνει από ένα ταξί, μπροστά σ' ένα μοναχικό σπίτι, και να κατεβάξη ύστερα απ' αυτό ένα μπαούλακι κι' ένα σακκούλι. 'Ο σωφείρ του πρότεινε να τον βοηθήση να τα κουβαλήση μέσα στο σπίτι, εκείνος όμως άρνήθηκε.

— Θα με βοηθήση ο άδελφός μου, τού έίπε.

Μόλις έφυγε το ταξί, ο άγνωστος τράβηξε το μπαούλο πρ'ός τη γειτονική γέφυρα. 'Η κοπελλίτσα δεν μπόρεσε να δ'ή τίποτε άλλο, γιατί είχε φτάσει στο μεταξί ή φίλη της. Έφυγε λοιπόν μαζί της, χωρίς να την αντιληφθί καθόλου ο άγνωστος.

Περιέγραψε ώστόσο στους άστυνομικούς το ταξί τόσο καλά, ώστε σε μία ώρα το είχαν άνακαλύψει κι' άνέκριναν το σωφείρ. Έκείνος κατέθεσε ότι είχε πάει τον πελάτη με το μπαούλο από μία γωνιά κάποιας απόκεντρης γειτονιάς του Κλήβελαντ. Τη στιγμή εκείνη μάλιστα, ο άγνωστος έδινε μισό δολλάριο σε κάποιο παιδί, που τον είχε βοηθήσει προφανώς να κουβαλήση ως εκεί το μπαούλο. Τ'ό παιδί όμως αυτό δεν βρέθηκε, ώστε να πληροφορήση την άστυνομία από που είχε παραλάβει το μακάβριο φορτίο.

Στράφηκαν λοιπόν σ' άλλη κατεύθυνσι οι ντετέκτιβ: Άρχισαν δηλαδή να ρωτάνε ποιός είχε σκυλι κοκκινωπού χρώματος, με κατασπάρει τρίχες, σαν τις τρίχες που είχαν βρεθί κάτω απ' τα νύχια του θύματος.

Τέλος, ένας απ' αυτούς, μεταμφιεσμένος σε τεχνίτη των τηλε-

φώνων, έμαθε απ' τον ιδιοκτήτη μιάς λαϊκής πολυκατοικίας της 97ης 'Οδού πώς είχε αυτός ο ίδιος ένα τέταιο σκυλάκι, που γύριζε έλευθερα μέσα σ' όλο το σπίτι. Τού άποκάλυψε τότε την ταυτότητα του και τον υπέβαλε σε άνάκρισι.

Ο ιδιοκτήτης είχε ένα καλό άλλοθι, που άπέκλειε κάθε ύποψία εις βάρος του.

Πληροφόρησε όμως τον άστυνομικό πώς κάποιος απ' τούς ένοικιστάς του άνταποκρινότανε στην περιγραφή του άγνωστου με το μπαούλο, που είχε κάμει ήδη ή κοπελλίτσα. 'Ο άνδρωπος αυτός λεγότανε Ούιλ Τζόνσον κι' εργαζόταν σ' ένα γκαράζ. Τ'ό στοιχείο αυτό τον έπιδάρυνε ακόμη πιά πολύ, γιατί τ'ά λείψανα της Μαίρης Ούϊλσον είχαν βρεθί τυλιγμένα μέσα σε κάτι παλιά κουρέλια, λερωμένα με λάδια μηχανής.

Την ώρα εκείνη, ο Τζόνσον έλειπε στη δουλειά του. 'Ο άστυνομικός έπωφελήθηκε απ' την άπουσία του, για να κάμει μιά έρευνα στο διαμέρισμά του. Βρήκε λοιπόν στο πάτωμα ίχνη από κηλίδες αίματος, που δεν είχαν ξεπλυθί έντελώς. Έπίσης βρήκε, σκαλωμένη στο πόδι ενός τραπεζιού, μία τούφα από μαύρες τρίχες, άκριβες όμοιες με τ'α μαλλιά της Μαίρης Ούϊλσον.

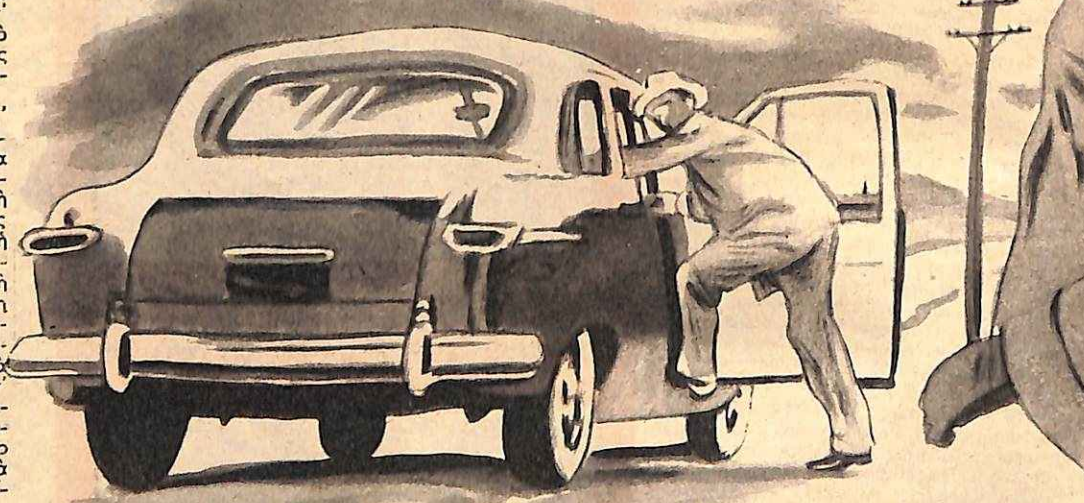
Ο Τζόνσον άρνήθηκε στην αρχή πώς είχε την παραμικρή σχέση με τ'ό έγκλημα. Όταν όμως τον βάλανε στη σειρά, μαζί με πολλούς άλλους άντρες, ή κοπελλίτσα τον άναγνώρισε άμέσως.

Τότε πιά ώμολόγησε πώς είχε σκοτώσει τη Μαίρη Ούϊλσον, ή σ'ύρισθηκε όμως πώς δεν τ'ό ήθελε και πώς δεν είχε κομματιάσει αυτός τ'ό πτώμα της.

— Είχε έρθει στο σπίτι μου, έίπε. Άφ'ό ηπιανε και μεθύσαμε, την κατηγορήσα πώς μου είχε κλέψει κάτι λεφτά, την περασμένη βδομάδα. Άρχισαμε τότε να μαλώνουμε. Κάποια στιγμή, την έστρωξα άπότομα. Έπεσε, χτύπησε στη γωνιά ενός έπιπλου κι' έμεινε άκίνητη! Την άφισα εκεί που βρισκότανε, κι' έπεσα να κοιμηθώ... Όταν ξύπνησα, βρήκα κομματιασμένο τ'ό πτώμα της... δεν ξέρω από ποιόν! Τόβαλα τότε στο μπαούλο και στο σακκούλι και, τ' άλλο βράδυ, τ' άφισα κάτω απ' τη γέφυρα...

Μία έρευνα όμως άπέδειξε πώς είχε εργασθί άλλοτε σε χασάπικο και πώς είχε ειδικευθί στο κόψιμο του κρέατος. Επίσης εξακριβώθηκε πώς είχε κατηγορηθί άλλοτε για φόνο, αλλά δεν είχε άποδείχθί ή ένοχη του. Τέλος, ένας ιδιοκτήτης μπάρ κατέθεσε πώς τον είχε δ'ή μαζί με τη Ρόζα Ουάλλας, ένα άλλο απ' τα θύματα της «Ρεματίας του θανάτου», μία νύχτα του 1942, την παραμονή της ημέρας που βρέθηκε τ'ό πτώμα της.

Όταν τον προφυλάκισαν, ο Τζόνσον άρχισε να παριστάνη τον τρελό. Άλλ' ένας ντετέκτιβ, μεταμφιεσμένος σε κατάδικο, κατάφερε να τον κάνει να τ'ό ώμολογήση ότι προσποιότανε, για ν' άποφύγη

Η κοπελλίτσα είδε έναν άγνωστο, ψηλό και μελαχροινό, να βγαίνει από ένα ταξί...

την ηλεκτρική καρέκλα.

Έτσι, καταδικάσθηκε σε θάνατο κι' εκτελέσθηκε.

Έμεινε όμως άγνωστο αν είχε κάνει ο ίδιος και τ'ά 15 άλλα εγκλήματα της «Ρεματίας του θανάτου».

00

Ιδιωτροπίες του κεραυνού

Ένώ κλάδευε την πρασινάδα ενός φράχτη, στο Ντάρμπαν της Νοτίου Άφρικής, ένας ίθαγενής κηπουρός ένοιωσε κάτι σαν έλαφο «γαργαλητό» στα γόνατά του. Κι' άμέσως κατόπι έκτινάχθηκε πάνω απ' τ'ό φράχτη, που είχε ύψος 1,20, κι' έπεσε μέσα στο γειτονικό περιβόλι. Τί τού είχε συμβή; Τ'ό άποκάλυψε κατόπι τ'ό καυχαλισμένο παντελόνι του: Τ'όν είχε χτυπήσει κεραυνός! Εύτυχώς όμως, δεν τού είχε κάμει καμιά σοβαρή ζημιά, και ο άνθρωπος σώθηκε ως εκ θαύματος.

Η Έμμη και ο Κης κυττάζουν εύχρηστοί ένα από τ'α γράμματα, που συνετέλεσαν στην εύτυχία τους.

ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

με άλληλογραφία

Δύο έρωτευμένοι, που μέσα σε δεκαπέντε χρόνια, δεν είχαν δ'ή ούτε μία φορά ο ένας τον άλλο

Ο δάσκαλος ενός σχολείου του Λόστ Κρήκ, στη Βιρτζίνια, πήρε πρίν από 15 χρόνια ένα γράμμα από έναν άγνωστό του 'Ολλανδό δάσκαλο. Στο γραμμα του ο δάσκαλος ρωτούσε αν οι μαθηταί του 'Αμερικανού συνδέλφου του θα δέχονταν να άρχίσουν άλληλογραφία με 'Ολλανδούς μαθητές και μαθήτριες, που έπεδίσκων μ' αυτόν τον τρόπο να βελτιώσουν τις γνώσεις τους πάνω στην άγγλική γλώσσα.

Ο 'Αμερικανός δάσκαλος συνεννοήθηκε με τούς μαθητάς του και τούς γονείς τους και έγραψε στ'όν 'Ολλανδό ότι πολλοί μαθηταί και μαθήτριες του ήταν διατεθειμένοι να άρχίσουν άλληλογραφία με τούς μικρούς 'Ολλανδούς. Από τότε, άρχισε μία τακτική άλληλογραφία ανάμεσα σε πολλά παιδιά και από τις δύο χώρες.

Η άλληλογραφία αυτή έγινε αία να δημιουργηθί ένα ειδύλλιο, που κράτησε δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια και διατηρήθηκε ανάμεσα στis φλόγες του πολέμου και παρ'ότι έλλειψι έπικοινωνίας ανάμεσα στα δύο παιδιά για πέντε ολόκληρα χρόνια.

Οι δύο αυτοί νέοι ήταν ή 'Αμερικανίδα Έμμη Κέννεντυ, που ήταν 13 μόλις έτών, όταν άρχισε την άλληλογραφία και ο 15ετής 'Ολλανδός Κης Βός. Χάρη στην πρωτότυπη ιδέα του 'Ολλανδού δασκάλου, μία τακτική και πυκνή άλληλογραφία άρχισε ανάμεσα στ'όν Κης και την Έμμη το 1939 και κράτησε ως την άνοιξη τού 1940. Τ'α γράμματά τους ήταν άπλά και άθωα.

Ο μικρός Κης έγραφε στη φίλη του για τ'α μαθημάτά του, τ'α παιχνίδια του, τις τούλιπες, τούς γραφικούς ανεμόμυλους της πατρίδας του και για χίλια δύο άλλα πράγματα. Εκείνη πάλι τού έγραφε για τ'ή ζωή της στη μικρή πόλι με τούς όκτακόσιους κατοίκους.

«Έχω κόκκινα μαλλιά και φακίδες στο πρόσωπό μου — εύτυχώς, όμως, όχι πολλές» έγραφε κάποτε ή Έμμη.

Με την ευκαιρία αυτή τού έστειλε και μία φωτογραφία της και, όπως τ'ό περιμενε, λίγον καιρό άργότερα πήρε και μία δική του φωτογραφία. Χωρίς να τ'ό καταλάθουν, άρχισαν και οι δύο να νοιώθουν ένα τρυφερό αίσθημα ο ένας για τον άλλον, παρ'όλο που δεν τολμούσαν να τ'ό ώμολογήσουν στα γράμματά τους.

Η έισοδος των Γερμανών στην πατρίδα του μικρού Κης, όμως, δέκοψε άπότομα την άλληλογραφία των δύο νέων, που για πολλά χρόνια δεν έιασαν ο ένας ειδήσεις τού άλλου. Κατά τ'ή διάρκεια τού πολέμου, ή Έμμη εργάσθηκε σε μία στρατιωτική βάσι της Βαλτιμόρης. Ο νους της νύριξε συνεχώς στο νεαρό φίλο της, που βρισκόταν στην κατεχόμενη Ευρώπη, αλλά δεν ήξερε αν ο μικρός Κης, που ήξερε να γράφει τόσο ωραία γράμματα, ήταν

ζωντανός ή πεθαμένος. Άκόμη κι' όταν τελείωσε ο πόλεμος, ή Έμμη δεν πήρε ούτε μία λέξη από τον Κης. Τ'όν Ιούνιο τού 1945, όμως, ο ταχυδρόμος της έδωσε ένα γράμμα από την 'Ολλανδία.

«Αγαπητή Έμμη, έλπιζω να μην με ξεχάσεις...» άρχισε τ'ό γράμμα.

Τ'ό γράμμα, που γέμισε με χαρά και έλπίδες την Έμμη προερχόταν από τον Κης. Με άπλά λόγια της περιέγραφε πώς πήρε μέρος στην κρυφή αντίστασι έναντίον των κατακτητών της χώρας του και πώς οι Γερμανοί τον συνέλαβαν και τον έκλεισαν σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Εύτυχώς, της έγραφε, είχε την άνέλπιστη τύχη να γλυτώσει απ' τ'ό θάνατο.

Χωρίς να κάνει λόγο για τ'α αίσθηματά του, της έηπσε να συνεχίσουν τη φιλική άλληλογραφία τους, πράγμα που ή Έμμη δέχθηκε με μεγάλη ευχαρίστησι. Για μία ακόμη φορά, τα γράμματά των δύο νέων άρχισαν να διασπίζονται. Άκεανό. 'Η ιστορία αυτή κράτησε αρκετά χρόνια. Τ'α γράμματά τους άρχισαν να γίνονται πιά τρυφερά αλλά ούτε ο δειλός και διακριτικός Κης έκανε ποτέ φανερό λόγο για την άγάπη που φύλαξε στην καρδιά του, ούτε ή διατακτική Έμμη έπαιρνε την πρωτοβουλία να τον διευκολύνει να εκφράσει καθαρά τ'α αίσθηματά του, παρ'όλο που και εκείνη είχε άρχισει να νοιώθει τ'ό φτερούγισμα τού έρωτος στην καρδιά της.

Κάποτε, όμως, έντελώς άπροσδόκητα, ο Κης ξεόσασε και εξωμολογήθηκε τ'ό σφοδρό του έρωτα στην Έμμη, με ένα φλογερό γράμμα της έστειλε. Στο ίδιο γράμμα της έητούσε, ούτε λίγο ούτε πολύ, να γίνη γυναίκα του. Η Έμμη δέ δίστασε τότε. Άφισε και εκείνη την καρδιά της να μιλήσει και όλλωσε ότι δέχονταν την πρότασί του.

Από τη στιγμή εκείνη, όμως, άρχισαν οι δυσκολίες. Η Έμμη δέ μπορούσε να φύγει από την πόλι που εργαζόταν και ζούσε, για να συναντήση τον αγαπημένο της. Ο Κης πάλι, που εργαζόταν με ειδικό συμβόλαιο σε μιάν ολλανδική αεροπορική εταιρεία, δέ μπορούσε να κάνει τ'α ταξείδι στην 'Αμερική, γιατί κινδύνευε να χάσει τ'ή δουλειά του και να καταστρέψη τ'ό μέλλον του.

Επί τέσσερα ολόκληρα χρόνια, οι δύο έρωτευμένοι έφτιαχναν κάθε τόσο σχέδια για τ'ό πότε και πού θα συναντηθούν, αλλά πάντοτε, την τελευταία στιγμή, κάποιο άπρόβλεπτο εμπόδιο ματαίωνε τ'α σχέδια τους και τούς έμποδίζε να πραγματοποιήσουν τ'ή ένωσι τους.

Τ'όν 'Οκτώβριο τού 1954, όμως, ο Κης β'ος τακτοποίησε όλες τις υποθέσεις του και έφθασε στην 'Αμερική, όπου τον υποδέχθηκε ή τρισευτυχισμένη Έμμη Κέννεντυ. Μέσα σ' ένα μήνα, ο Κης και ή Έμμη έκαναν τούς γάμους τους στην πατρίδα της Έμμη.

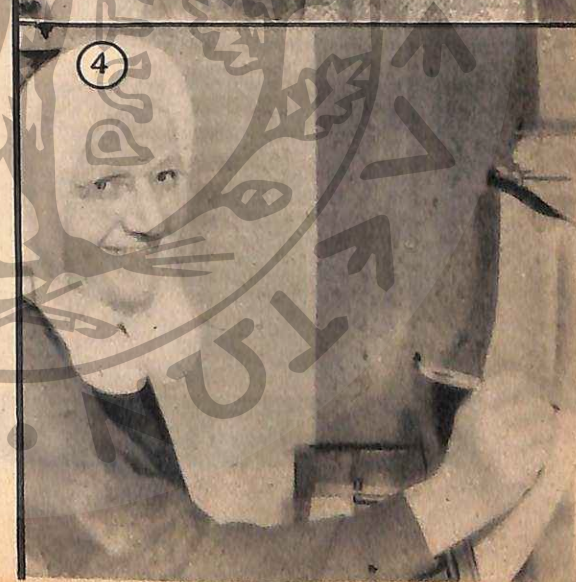
Αυτό ήταν τ'ό τέλος της έρωτικής ιστορίας που δημιουργήθηκε με την άλληλογραφία και κράτησε 15 ολόκληρα χρόνια. Ήταν επίσης ή αρχή μιάς νέας, εύχρηστικής ζωής για τούς δύο νέους, που λίγον καιρό νωρίτερα δεν είχαν δ'ή ο ένας τον άλλο ούτε μία φορά.

1 'Η Άντονέλλα Λουβλιντ και ο Φράνκο 'Ιντερλινγκι άποτελούν σήμερα τ'ό πιο ρωμαντικό ζευγάρι τού Ιταλικού κινηματογράφου. Τ'α δύο αυτά άστέρια στα όποια δ'όλοι προλέγουν λαμπρό μέλλον, πρόκειται συντόμως να ένωθούν με τ'α δεσμά τού γάμου.

2 Στ'ό Νηπέρντι, ή παλαιά Έκκλησία των Ναυτικών, έξεδέχεται πάντοτε ως ένα μνημείο στενά συνδεδεμένο με την ιστορία των 'Ηνωμ. Πολιτειών. 'Η θέσις στην όποια βρισκόταν όμως ή έκκλησία αυτή έρχόταν σε αντίθεσι με τ'ό νέο σχέδιο της πόλεως. Έπειδή όμως οι άσολοί δεν ήθελαν να καταστρέψουν την ιστορική έκκλησία, άποφάσισαν να τη μεταφέρουν σε μιά άλλη θέσι, που βρισκόταν σε απόστασι 200 μέτρων. Δεν είναι ή πρώτη φορά που γίνετε στην 'Αμερική μιά τέτοια μετακίνηση. Αυτή τη φορά όμως χρειάστηκε δύο βδομάδες.

3 Κατά τ'ό πρόσφατο πέραςμα της από την άγγλική πρωτεύουσα, ή βασιλική της Περούας Σοράγια έπεσκέφθη και τον ζωολογικό κήπο τού Λονδίνου. 'Η Λουβλιντ, ή κατεμένη μαϊμουδίτσα τού κήπου, της έπεφύλαξε εκεί μιά ένδοξια όπ'όδοχη και εύχρηστική με τ'ό δικό της τρόπο την βασιλισσα της Περούας για τ'ής μπανάνες που της έδωσε.

4 Κανένα τραγούδακι δεν είχε στην 'Αμερική τ'όση έπιτυχία, τ'α τελευταία χρόνια, όσο τ'ό «Στ'ό έκκλησάκι της καρδιάς μου». Όλος δέ ο κόσμος άναρωτιόταν πιά ήταν ή Τζιούντι Μάρτιν, που έφέρετο ως συνθέτης του και που μέσα σε έξη μήνες έγινε εκατομμυριούχος με τ'α ποσοστά που εισέπραξε. 'Ε, λοιπόν, Τζιούντι Μάρτιν ήταν τ'ό ψευδώνυμο της καλόγρης Μαίρης Νόρμπερι, που μονάζει σ' ένα μοναστήρι όπου έγραφε και τ'ό τραγούδακι της.

Ο έρωτας ΣΤΟ ΑΝΣΑΝΣΕΡ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Γιατί με ρώτησες πριν αν πιστεύω στο πεπρωμένο; του είπε ξαφνικά.
— Έτσι, για να πω κάτι... Μά τι σ' ενδιαφέρει;
— Υστερ' από μια σύντομη σιωπή, η κοπέλλα ρώτησε, με φωνή που έτρεμε ελαφρά:
— Είσαι ευχαριστημένος απ' τη ζωή σου;
— Ίσως... Έχω πολλούς ανθρώπους που μ' αγαπάνε... Και σ' ό,τι, τότε παντρεύεσαι με τον έκλεκτό σου;
— Τον άφισα, απάντησε η Σέιλα, άφου δίστασε λίγο.
— Μπα! Καλό σπόρ κι' αυτό, να παρατάς τους άντρες! Μά θα κουραστές κάποτε...
— Νομίζεις;
— Έτσι πιστεύω. Όπως επίσης πιστεύω πως είσαι λίγο τρελλή.
— Έχεις δίκιο... πρόφερε η κοπέλλα άναστενάζοντας.
— Όταν χωρίσαμε, μούπτες πως θα ξανασυναντιόμαστε, αν ήταν γρατό...
— Α, το θυμάσαι; ρώτησε η Σέιλα, με κάποια μυστική έλπίδα.
— Ναί. Μά έχουν αλλάξει από τότε τόσα πράγματα, της απάντησε άδιόφορα.
— Καταλαβαίνω! Κι' εγώ άλλωστε δεν έχω καμιά διάθεση να ξαναρχίσουμε. Υποθέτω πως σου τ' άπέδειξα, όταν σε είδα! είπε η νέα πεισμωμένη.
Το κρύο δυνάμωσε. Σε λίγο, ο Ντίκ ρώτησε:
— Σέιλα! Μήπως κρυώνεις;
— Η κοπέλλα έμεινε άκίνητη και βουδή. Όταν την ξαναρώτησε, του απάντησε, με τον ένκαιρισμένο και πονεμένο τόνο μιάς γυναίκας που κλαίει:
— Να μη σε νοιάζει!
— Είσαι ένα μικρό κοριτσάκι, Σέιλα! της είπε γελώντας ο Ντίκ. Πέρασε άλλη μισή ώρα. Συλλογίζονταν κι' οι δυο τις γλυκές στιγμές που είχαν περάσει άλλοτε μαζί. Ο Ντίκ άκουγε την κοπέλλα να κλαίη πνιχτά.
— Τώρα πιστεύω κι' εγώ στο πεπρωμένο, της είπε κάποια στιγμή.
— Συχώρεσέ με, Ντίκ! φώναξε η Σέιλα. Σ' αγαπώ πολύ!...

ΕΙΧΕ άρχισει να σκοτεινιάζει, όταν οι δυο φίλοι άποχαιρετήθηκαν, μπροστά στην πόρτα του άσανσερ, στο 37ο πάτωμα του μισοτελειωμένου ούρανοξύστη.
— Κατέβα γρήγορα, σύστησε ο μηχανικός στο Ντίκ Μάνφολντ. Οι εργάτες άρχισαν να φεύγουν, κι' ο τελευταίος θα κόψη το ηλεκτρικό ρεύμα όλου του κτιρίου. Έγώ θα κατεβώ απ' την έξωτερική σκαλίτσα, για να κάνω ώρισμένες επίθεωρήσεις.
Το άσανσερ άρχισε να κατεβαίνει. Ξαφνικά σταμάτησε στο 22ο πάτωμα και μπήκε η Σέιλα.
— Ήταν μια κοπέλλα δραστήρια πάντα κι' ένεργητική. Είχε μείνει η ίδια, όπως και τότε, που είχε παρατήσει το Ντίκ για ν' αρραβωνιστεί με κάποιον άλλον. Ο Μάνφολντ που την αγαπούσε τρελλά, την είχε ικετέψει τότε, γονατιστός. Μά του κάκου...
Και νά τώρα που βρισκότανε μαζί στο ίδιο άσανσερ! Δεν τον είχε αντίληφθ' στην άρχή. Όταν στράφηκε και τον είδε να χαμογελάει λίγο ειρωνικά, του γύρισε άπότομα την πλάτη, δίχως να πη λείει.
Ξαφνικά, τ' άσανσερ σταμάτησε κι' έσδυσε το φώς του. Ο Ντίκ κατάλαβε: 'Ο τελευταίος εργάτης θαχε κλείσει το γενικό ηλεκτρικό διακόπτη!
— Η Σέιλα επιχείρησε μάταια ν' άνοιξη την πόρτα, μέσ' στο σκοτάδι.
— Μην κουράζεσθε άδικα, της είπε ο Ντίκ. Έχομε σταματήσει ανάμεσα σε δυο πατώματα, κι' η πόρτα δεν άνοίγει.
Δεν του απάντησε στην άρχή. Πεισματάρα όπως πάντα, συνέχισε τις προσπάθειές της. Στο τέλος, του είπε νευρικά:
— Πιστεύω να υπάρχει κουδούνι κινδύνου.
— Ναί, μά δεν θα λειτουργή βέβαια, άφου κόπηκε το ρεύμα. Άλλωστε, θαχουν φύγει όλοι...
— Μά δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ όλη τη νύχτα!
— Πολύ φοβάμαι πως θα τ' όπάθουμε...
— Έλα, μην άστετεύεσαι, Ντίκ!
— Μπα! Ξέρετε τ' όνομά μου;
— Αν είσαι άληθινά ευγενής, κάμε ό,τι μπορείς για να βγούμε απ' αυτή την έξωφρενική θέσι. Μού τ' όψόχεσαι;
— Όά κάνω ό,τι μπορώ. Μά δεν σου έγυζώμα... Δώσε μου την όμπρέλλα σου! Χτύπησε δυνατά κι' έσπασε με τ' ό χειρούλι της όμπρέλλας τ' ό τζάμι της πόρτας. Υστερα προσπάθησε να σκύψη έξω, μά δεν τ' ό κατάφερε.
— Έξω απ' τ' ό κρύσταλλο, υπάρχει ένα μετάλλινο δικτυωτό, είπε.
— Μπορείς όμως να φωνάξεις...
Πραγματικά, ο Ντίκ ούρλιασε μ' όλες του τις δυνάμεις. Μά οι φωνές του άντήχησαν παρά ξένα στους γυμνούς τοίχους, μένοντας δίχως απάντησι. Στο μένοντας, κάθισε χάμω, κουρασμένος. Άναψε τσιγάρο και πρόσφερε άλλο ένα στη Σέιλα. Έμειναν για λίγο άμίλητοι κι' οι δυο. Υστερα ρώτησε η κοπέλλα:
— Τι σκοπεύεις να κάνεις;
— Μά... μάλλον τίποτα. Ψάχνω να βρώ καμιά ιδέα...
— Απλώθηκε και πάλι σιωπή.
— Πιστεύεις, Σέιλα, στο πεπρωμένο; είπε σε λίγο ο Ντίκ.
— Αυτή είν' η ιδέα που σου ήρθε; Πολύ κουτή! του απάντησε ξερά.
Σώπασαν και πάλι. Το νυχτερινό κρύο άρχισε να τσούζει...
Οι δυο φυλακισμένοι δοκίμασαν κάθε μέσο: ούρλιασαν, σφύρξαν, χτύπησαν, άναψαν έφημερίδες και τις πέταξαν στο σκοτεινό βάραθρο, κάτω απ' τ' ό πόδια τους... Κατά τις 9, κουρασμένοι και βραχνιασμένοι, τ' όρων προσπάθειες και βραχνιασμένοι, τ' όρων άπόφασι πως θα περνούσαν εκεί μέσα τη νύχτα τους! Δεν υπήρχε άλλη λύσι απ' αυτήν...
Ο Ντίκ ζάρωσε σε μια γωνιά, καθισμένος χάμω. Η Σέιλα έγκαταστάθηκε στην εντικρινή, όσο καλλίτερα μπορούσε.

— Να μη σε νοιάζει!... του απάντησε με πονεμένη φωνή.

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζύλ Μαρϋ

Η κατατρεχημένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο άνακριτής κι' ο εισαγγελέας δεν πείθονταν απ' τις διαβεβαιώσεις της Σαρλότ και τη θεωρούσαν ένοχη δολοφονίας του παιδιού της και του Ρενεβίλ. Ο άντρας της, που φτάνει στο μεταξύ στην Πράσινη Βίλλα, μαζί με τα δυο κοριτσάκια τους, δεν είναι σε θέση να την υπερασπισθ' ή να τη βοηθήσει. Τη θεωρεί άλλωστε κι' έκαίνος ένοχη. Παρουσιάζεται όμως ο Ζάν Μπερτελόν κι' άναλαμβάνει την υπεράσπισή της. Δεν καταρθώνει τίποτε, της δίνει όμως να καταλάβη πως έχει κάποια έλπίδα ν' άνακαλύψη την αλήθεια. Άκολουθεί μια σπαρακτική σκηνή χωρισμού της Σαρλότ απ' τα παιδιά της. Κι' οι χωροφυλάκες παίρνουν μαζί τους τη νέα γυναίκα. Οι άνακρισιές συνεχίζονται. Η είδησι της συλλήψεως της Σαρλότ γίνεται γνωστή και στον πύργο του φνεστρέλ.

9ον — Όταν τους άγγηγειαν, ότι «ή Μπεκρού προφυλακίσθηκε», άνάσταναν μ' άνακούφισι, δίχως να σκεφθούνε το μαρτύριο της δυστυχισμένης γυναίκας.

Κι' η Κλοτίλδη είπε, σφίγγοντας νευρικά τ' ό χέριό της φίλου της:

— Σωθήκαμε!

Ναί, είχε σωθ' ίσως για λίγον καιρό... Μά ποιά ζωή φρίκης και τρόμου, ποιά ζωή έφιαλτική άρχισε γι' αυτήν!...

Τον πρώτο καιρό, μετά τ' ό δράμα, δεν δυσκολεύτηκε πολ' ν' άποφύγη την παρουσία του συζύγου της. Προφασίστηκε την άδιαθεσι, έμεινε στην κάμαρά της, χωρίς να δέχεται κανένα, έτρωγε εκεί μέσα.

Μά αυτό δεν μπορούσε, βέβαια, να διαρκέση έπ' άπειρον.

Στο τέλος, ο άντρας της άνησύχησε για τις «άδιαθεσίες» της κι' άπαίτησε να την έξεταση ένας γιατρός. Η Κλοτίλδη άναγκάστηκε τότε να ξαναρχισ' την παλιά ζωή της.

Έβγαине έξω όσο μπορούσε, πήγαινε έπισκέψεις, δέχονταν κι' αυτή συχνά, για να μένη όσο τ' ό δυνατόν λιγώτερο μόνη με τον άντρα της. Μά, όσο κι' αν προσπαθούσε, έφτανε πάντα μοιραία η στιγμή που βρισκόταν και πάλι μπροστά στον Ουμπέρ ντυ Τιελαί, μέσ' στον άδειανό πιά πύργο.

Εκείνος ήταν πολ' θλιμμένος. Τα μάτια του την ίκέτευαν, της ζητούσαν μια λεξι άγάπης, ή έστω κι' απλής φιλίας.

— Πρέπει να σου μιλήσω, Κλοτίλδη!... της είπε κάποτε, σαν να μ' ό μπορούσε πιά ν' άνθξθ.

Τρέμοντας από φρίκη, εκείνη τον άκούλούθησε μακριά από κάθε ματιά, στις έρημες άλλές του πάρκου.

— Όά μού τ' ό π' όλα! συλλογίζονταν. Όά μού φανερώση τ' ό έγκλημά του...».

Εκείνος έμεινε βουδός για πολ', σαν να γινότανε μια σκληρή μάχη μέσ' στην καρδιά του. Κι' έπιτέλους, της είπε, μ' ένα πονεμένο χαμόγελο:

— Ναί, πρέπει να σου μιλήσω... Είμαι τ' όσος καιρός, που δεν σου είπα πόσο σ' αγαπώ!...

Της έσφιγγε τρυφερά τ' ό χέρι. Αυτή του έσφυγε, με τσούχτη.

— Μ' αγαπάς, είμαστε σύμφωνοι... Μά τί ανάγκη ήτανε να μ' έφερς τόσο μακριά για να μού τ' ό π' όλα; Δεν μπορούσες να μ' άφισης στον πύργο;

— Είσαι σκληρή μαζί μου, Κλοτίλδη! Τι σου κάνα;

— Τίποτα... Κάνει όμως πολλή δρασιά άπόψε... Κρυώνω... Άς γυρίσουμε, αν δεν θέλεις ν' άρρωστήσω.

Περνούσαν μπροστά απ' τ' ό νορβηγικό περίπτερο, απ' όπου είχε ξεκινήσει η Κλοτίλδη, για να πάη στο ραντεβού της, τη βραδυά του έγκληματος.

— Άς μού έδω, της πρότεινε ο κόμης. Δεν θα κρυώνης πιά...».

— Όχι, καλύτερα να γυρίσουμε στον πύργο...

— Δεν καταλαβαίνω, άλλωστε, που τ' ό βρίσκεσαι τ' ό κρύο! Είναι μια βραδυά μάλλον ζεστή, βαρεία, δεν κουνιέται φύλλο...

Άληθινά, η έξοχη φαινόταν σαν νεκρή. Κάπου μακριά άστραφτε.

— Έρχεται μπόρα, είπε η κόμηση.

— Έ, άς την άφισουμε να περάση. Μέσα σ' αυτό τ' ό περίπτερο, έβασσε καλά προφυλαγμένοι...

Θάθελε ν' άντισταθ' άκόμη. Η νύχτα, ή καταιγίδα που πλησίαζε, τ' ό τετ - α - τετ έκείνο, μακριά απ' όλους — την τρώαζαν όλ' αυτά! Της φάνηκε πως ο κόμης την είχε τραβήξει στο μοναχικό έκεινό μέρος για να κάνη ένα δεύτερο έγκλημα!

— Όά με σκοτώση... Όά με στραγγαλίσ-ση, σαν τον άλλον! έλεγε με τ' ό νου της.

Άρχισαν να πέφτουν στην άρχή χοντρές και άραιές σταγόνες. Υστερα έσπασε ραγδαία βροχή. Οι άστραπές έγιναν κοντυνότερες. Έπεσαν ένας ή δυο κεραυνοί.

Έπρεπε όπωσδήποτε να καταφύγουν μέσα στο περίπτερο.

Ο κόμης έκλεισε την πόρτα, για να μ' ό φέρνη ο άνεμος μέσα τη βροχή.

Η Κλοτίλδη πάγωσε... Ήταν τόσο πυκνό τ' ό σκοτάδι, ώστε δεν έόλεπε καν τον άντρα της... Ο λαμός της σφίχτηκε... Προσπάθησε να φωνάξη, αλλά δεν βγήκε

— Έγώ θα φέρω τ' ό γιατρο Μαρινιάν, όσοκι αν δεν τ' ό θέλεις, της είπε ο κόμης.

δη, γιά ν' απομακρυνθῇ ἀπὸ μένα!... Πέφτει γονατιστός, τὴν ικετεύει:

— Γιατί ἀλλάξες τόσο;... Οἱ ματιές σου, οἱ χειρонуήες σου δείχνουν κάποτε σὰν νὰ μ' ἀντιπαθῇς... Κι' ὁμως ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!

— Ἀμφιβάλλεις γιὰ μένα;... Στὴν ἡσυχία καὶ κάπως μονότονη ζωὴ πού περναμε, δὲν μοὺ παρουσιάζονται ἀρκετὲς εὐκαιρίες γιὰ νὰ σοὺ ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου, δειχνόντάς σου ὡς πού φτάνει ἡ ἀφοσίωσί μου... Δὲν εὐχομαί, βέβαια, νὰ συμβῇ μιὰ ἀναστατάσι στὴ ζωὴ μας, γιὰ νὰ σοὺ δώσω μιὰ καινούργια ἀπόδειξι πὼς σ' ἀγαπῶ... Κι' ὥστόσο, βάζω τὸν ἑρῶτά σου τόσο πάνω ἀπ' ὅλα, ὥστε μὴ συμβαίνει συχὰ νὰ ἐπιθυμῶ καμιά τέτοια δυστυχία!...

Τὰ χέρια τῆς νέας γυναίκας μένουν κρύα. Τ' ἀποτραβάει ἀπότομα, μὲ μιὰ ἐνστικτική κίνησι ἀπεστροφῆς, κάθε φορά πού συναντᾶν τὰ χέρια τὸν κόμης.

Ξαφνικά, νοιώθει τὰ μπράτσα του νὰ τὴ σφίγγουν καὶ πάλι, καὶ ν' ἀγγίζουμε τὸ μάγουλό της τὰ χεῖλιά του — αὐτὰ πού προφέρουμε τόσα ψέμματα! Τραβιέται τότε πίσω, βάζοντας πιά φωνή:

— Ὁχι, ὄχι, ποτέ πιά, ποτέ πιά!

Ὁ κόμης σηκώνεται ἀπότομα. Τὸν ἀκούει νὰ κάνει μερικά βήματα καὶ νὰ σταματᾷ ὕστερα...

Μένει ἔτσι γιὰ πολλή, πέρα πολλή ὥρα... ἀκίνητος, δίχως μιὰ χειρонуήα... Ὑστερα διακρίνει ὅτι φέρνει τὸ χέρι του στὰ μάτια του...

Γιατί; Δὲν τὸ ξέρει ἡ Κλοτίλδη... Γιατί εἶδε τὴν κίνησι ἐκείνη, δὲν ἔπαυσε ὁμως νὰ δῇ τὰ χοντρά δάκρυα πού κυλᾶνε ἀργὰ στὸ πρόσωπό του!

Ἡ μπόρα κοντεῦει νὰ περάσῃ. Ὁ κόμης ξανανοίγει τὴν πόρτα. Λίγο φῶς εἰσχωρεῖ στὸ περὶπτερο.

— Ἐλά, πάμε νὰ φύγουμε... τῆς λέει.

Ἐκείνη ὑπακούει παθητικά. Καθὼς περνάει κοντὰ του, ὁ Οὐμπέρ τὴ σταματᾷ:

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά, Κλοτίλδη...

Θέλει ἐκείνη νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ δὲν βρίσκει τίποτε καὶ περιορίζεται ν' ἀνασηκώσῃ τοὺς ὤμους της.

— Για νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶς, Κλοτίλδη, θὰ πῇ πὼς ἀγαπᾶς κάποιον ἄλλο, προσθέτει ὁ κόμης...

Μονάχα ἓνα ἀδιόρατο τρεμουλιασμα τῶν βλεφάρων τῆς προδίδει τὴ συγκίνησι τῆς νέας γυναίκας. Ὅσο γιὰ τὴ χλωμάδα της, δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ μεγαλύτερη.

— Δὲν ἀπαντᾷ;

— Σὲ μιὰ τέτοια προσβολή, ἡ μόνη ἀπάντησι εἶναι ἡ περιφρόνησι.

Τὰ μάτια τοῦ κόμης λαμπρύνουν μιὰ στιγμὴ ἀπὸ θυμὸ. Τὰ ἄχρωμα χεῖλη του δείχνουν πόσο θὰ τὸν ἐξαγριῶνε μιὰ πρῶ-

βολὴ τῆς τιμῆς του...

— Ἔρρεις... αὐτὸ δὲν θὰ τὸ συγχωροῦσα ποτέ... ὄχι, ποτέ... Ἄν ἀνακαλύπτα πὼς ἔχεις φίλο...

— Θὰ τὸν σκότωνες... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Δὲν ξέρω, δὲν τὸ σκέφτηκα ποτέ... Μά, ἀσφαλῶς, ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δύο μας, ἐκείνος ἢ ἐγὼ, θάπρεπε νὰ πεθάνῃ...

— Ἦσυχασε καὶ φύλαξε τὸ θυμὸ σου γιὰ ἄλλες περιπτώσεις, πὺθ δικαιολογημένες...

Ὁ Οὐμπέρ ξαναγίνε τρυφερός καὶ ταπεινός:

— Δὲν ἀγαπᾶς κανένα; Μοὺ τ' ὀρκίζεσαι;

— Ὁχι, κανένα!

Καί, θέλοντας νὰ βάλῃ τέρμα σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις, πού γίνονται ἐπικίνδυνες — τόσο ὥστε μιὰ λεπτομέρεια θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ καὶ τὴν καταστρέψῃ — ἡ Κλοτίλδη πρόσθεσε:

— Πάμε νὰ φύγουμε, γρήγορα, τώρα πού σταμάτησε ἡ βροχή...

Ὅταν ὁμως φτάσανε στὸν πύργο, ὁ ἀντρας τῆς τῆς εἶπε ἀκόμη, πρὶν τὴν ἀφίσῃ μανάχη:

— Πρόσεξε, Κλοτίλδη! Ὑπάρχει ἀνάμεσα μας κάποιο μυστικό, πού θὰ τὸ μάθω...

Στὸ ξαναλέω, πρόσθεσε!

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ κόμης, πληγωμένος στὴν ἀγάπη του, ἀλλάξε συμπεριφορὰ ἀπέναντι τῆς γυναίκας του. Δὲν τὴν ἀναζητοῦσε πιά ὅπως πρὶν — ἀλλὰ χωρὶς νὰ φάνῃ καὶ στὸ σημείον ν' ἀποφεύγῃ τὶς εὐκαιρίες νὰ βρεθῇ μαζί της.

Τὶς ὥρες τοῦ φαγητοῦ, ἀνταλλάζανε μόνον λίγα λόγια. Ὑστερα ἡ Κλοτίλδη πῆγαινε νὰ κλειστῇ στὴν κάμαρά της, κι' ὁ ἀντρας τῆς δὲν τὴν ἀνησυχούσε πιά.

Μὰ δὲν μπορούσε νὰ ξεγελαστῇ ἡ νέα γυναίκα ἀπ' τὴν ξαφνικὴ ἐκείνη ἀδιαφορία, πού τῆς φαινότανε πὺθ ὑποπτικὴ ἀπ' τὴν ἐκδήλωσι τῶν υποψιῶν του.

Ἀνασηκρτοῦσε κάποτε, στρεφόταν ἀπότομα... καὶ τὸν ἐβλέπε νὰ τὴν κυτᾶζῃ ἀπὸ μακριά. Κι' ἡ ματιά του ἐκείνη, πού τὴν εἶχε ἐπηρεάσει μὲ τὸ μαγνητισμὸ της, ἐμοιαζε σὰν ἀπειλὴ κάποιας καταστροφῆς πού ζύγωνε...

Δὲν μπορούσε ὥστόσο ὁ Οὐμπέρ νὰ προσποιηθῇ τόσο καλὰ, ὥστε νὰ μὴ διακρίνῃ συχὰ σ' αὐτὸν ἡ Κλοτίλδη κάποια κρυφὰ καὶ βαθειὰ θλίψι... Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς, ἀρχίζε πάλι ν' ἀμφιβάλλῃ, παρ' ὅλες τὶς ἀποδείξεις πού εἶχε, καὶ νὰ διερωτᾶται ἀν ἀληθινὰ ὁ ἀνθρωπος ἐκείνος πού τὴν ἀγαποῦσε φλογερά καὶ πού ἀρχίζει νὰ τὴν ζῆλευν, αὐτὸς ὁ γλυκὸς καὶ μαλακὸς ἀνθρωπος, ἦταν ὁ φονιάς τοῦ Ρενεβίλ.

Ἐλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς πὼς εἶχε ὀνειρευτῇ, πὼς τὴν εἶχαν γελᾶσει τὰ μάτια της... καὶ πὼς ἔπρεπε ν' ἀγαπήσῃ αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο, νὰ τὸν ἀγαπήσῃ μ' ὅλη τῆς τὴν

ψυχὴ, γιὰ νὰ ἐξαγριῶσθῇ γιὰ τὸ σφάλμα τῆς ἀπέναντι του.

Ὁ Οὐμπέρ ἀθῶος!... Ἄν πραγματοποιοῦσαν αὐτὴ ἡ χίμαιρα, δὲν θὰ τῆς ἔφτανε πιά ὁλόκληρη ἡ ζωὴ της γιὰ νὰ κλάσῃ γιὰ τὴν ἀπιστίαν της. Ὅλη τῆς ἡ τρυφερότης δὲν θ' ἀκούσε γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ περρασμένα.

Κι' ἂν ἔπρεπε τότε νὰ πεθάνῃ, γιὰ νὰ εὐτυχίσῃ ἐκείνος, θὰ πεθάνει μὲ χαρὰ... σβύνοντας ἐστὶ ὅλες τὶς κακὲς ἀναμνήσεις! Ὁ Οὐμπέρ ἀθῶος!...

Σιγὰ-σιγὰ, τὴν ἐτρώγε ἡ ψυχικὴ τῆς ἀρρώστεια. Τὰ μάτια της εἶχαν κόψει. Τὰ μάγουλά της ἐπαίοναν κάποτε ἓνα χρώμα μολυβί. Ἐδῶ καὶ πολλὸν καιρὸ, εἶχε χάσει τὴν δρεῖ τῆς καὶ τὸν ὕπνο της.

Κάποια νύχτα, βεῖχε τὸν ἀντρα τῆς στὸ σαλόνι, χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ. Εἶχε περάσει ἐκεῖ, μετὰ τὸ φαγητό, μ' ἓνα βιβλίο, καὶ στὶς 2 τὴ νύχτα βρισκόταν ἀκόμη ἐκεῖ.

Σηκώθηκε, σαστισμένος, βλέποντάς τὴν. Τρομάζε, γιὰ τὴν νέα γυναίκα ἐμοιαζε σὰν φάντασμα κι' ἔτρεμε. Ὁρμησε κοντὰ της, νομίζοντας πὼς εἶχε πάθῃ κάτι κακό.

— Τί ἐπάθες;... τὴ ρώτησε μ' ἀγωνία.

Εἶσ' ἀρρωστή;

Βλέποντάς τὸν, φοβήθηκε μὴν προσδοῇ καὶ ξαναδοῇ τὴν ἐτοιμότητά της. Μὰ τὰ δόντια της χτυποῦσαν, καὶ κοπίασε πὺθ γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ:

— Μοὺ φάνηκε πὼς ἀκούσα θόρυβο...

— Θόρυβο; Μὰ ἐγὼ δὲν κουνήθηκα καθόλου...

— Ὑστερα παρατήρησα πὼς ὑπῆρχε ἀκόμη φῶς στὸ σαλόνι, καὶ τότε...

Τότε θέλησε νὰ βεβαιωθῇ μονάχη σου, ἐνῶ ἦταν τόσο εὐκόλο νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι καὶ νὰ ρωτήσῃ τὴν καμαριέρα σου, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃ!

Μὲ συγχωρῇς πάντως πού σὲ ἀπασχόλησα ἀπ' τὸ διάβασμά σου.

Ἡ Κλοτίλδη ξαναδοῇ. Παραπατοῦσε, σκόνταβε πάντοτε, σ' ὅλα τὰ ἐπιπλά.

Ὁ κόμης τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια. Δὲν τῆς πρόσφερε τὴ βοήθειά του, γιὰ νὰ τὴν συνοδεύῃ ὡς τὴν κάμαρά της.

Ὑστερα ἐμεινε γιὰ πολλὴν ὥρα βυθισμένος σὲ θλιβερὲς σκέψεις.

Ἡ νέα γυναίκα ἔλυσε, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, γιὰτὶ ἐπαναστατοῦσαν συχὰ παρῶμοιες σκηνές. Μιὰ νύχτα, σὲ μιὰ κρίσι ὑποδοχίαν της, βρέθηκε στὸν κήπο, τὰ ξημερώματα.

Ὁ κόμης — πού εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ νωρίς, ὅπως συνήθως — τὴ συνάντησε δροῖα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Τὰ πόδια της ἦσαν μουσκεμένα ἀπ' τὴν πρωϊνὴ δροσιά, τὰ μάτια της ἀπλάνη...

Ὁ ἀντρας τῆς πῆγε κοντὰ της κι' εἶδε πὼς κοιμότανε — ἀλλὰ μὲ τὸν ὕπνο ἐκείνου πού ἀποτελεῖ μιὰ υπερφυσικὴ ζωὴ. Τὴν ἔκουσε νὰ ψιθυρίζῃ, ἀκοετὰ καθαρά, μολοντὶ ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἀλλογενὴς, παράξενη:

— Θὰ μὲ σκοτώσῃ!... Θὰ μὲ σκοτώσῃ! Νοιώθω τὰ χέρια μου νὰ σφίγγουνε τὸ λαιμό μου... νὰ μὲ πνίγουνε...

Τὴν ἔπληξε, μὰ δὲν τῆς εἶπε τίποτε γιὰ ὅτι εἶχε ἀκούσει. Δὲν εἶχε μπορέσει ἄλλωστε νὰ βρῇ ἓνα νόημα στὰ λόγια τῆς ἐκείνης...

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἐπῆσε νὰ δεχθῇ νὰ τὴν ἐξετάσῃ ὁ γιαντρός. Μὰ ἐκείνη ἀνῆλθε ἐπιμόνα.

— Ἐγὼ θὰ φέρω τὸν γιαντρό Μαρρινιάν, ὅσο κι' ἂν δὲν τὸ θέλῃς, εἶπε ὁ κόμης.

— Δὲν θὰ τὸν δεχθῶ.

— Μὰ γιατί; Ἄν δὲν σ' ἀρέσῃ αὐτός, μπορῶ νὰ καλέσω ὅποιονδήποτε ἄλλον.

— Δὲν εἶμαι ἀρρωστή... Περιττὸ ν' ἀνησυχῇς γιὰ τὴν υγεία μου.

— Σὲ βεβαίω, ἀγαπητὴ μου Κλοτίλδη, πὼς εἶσαι πολὺ ἀλλογενὴς, ἐδῶ καὶ μερικὸν καιρὸ... καὶ δὲν σοὺ κρύβω πὼς ἀνησυχῶ πολὺ.

Μεγάλῃ σου ἡ καλωσύνη, εἶπε μὲ εἰρωνεία ἡ νέα γυναίκα.

Κι' ἡ κατάστασι συνεχίσθηκε ὁμοια, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τίποτε.

Μὰ ὁ κόμης δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιθλήτῃ τὴν Κλοτίλδη, ὄχι πιά μόνον μὲ τὴ ζῆλειαν τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχε συλλαβεῖ ὑποψίες, ἀλλὰ μὲ τὴν τρυφερότητα ἑνὸς συζύγου πού ἀγωνίζεται καὶ πού φοβάται γιὰ τὸ μέλλον.

Σκεπτότανε πὼς ἡ πληρὴ εἶναι μιὰ φοβερὴ ἀρρώστεια, πού ὀδηγεῖ κάποτε στὸ θάνατο, στὴν αὐτοκτονία.

Ἀραγε, δὲν θὰ σωζόταν ἡ Κλοτίλδη, ἂν ζοῦσε ἀπὸ Παρίσι;

Διέτασε γιὰ πολὺ ὁ κόμης. Ὅταν βαρεῖα θυσιά γι' αὐτὸν, τέλειο ἀναστάτωμα τῆς ζωῆς του. Μὰ ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του...

Μὲ τὴν πρώτη λοιπὸν εὐκαιρία, τῆς εἶπε μαλακά:

— Σοὺ εἶχα πῇ ἄλλοτε, Κλοτίλδη, πὼς εὐχόμουν νὰ συμβῇ στὴ ζωὴ μας κάποιο σοβαρὸ γεγονός, πού νὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ σοὺ δώσω ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης μου... Ἦρθε λοιπὸν ἡ ἡμέρα αὐτή... Ἐρρεῖς πόσο μὲ στενοχωρεῖ ἀκόμη κι' ἡ σκέψι νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Φενεστρέλ.

Ἐ, λοιπὸν, γιὰ χατῆρ σου, γιὰ νὰ ξαναδῶ εὐτυχισμένο τὸ πρόσωπό σου, θ' ἀφίσουμε τὸν πύργο αὐτό, κι' ἂν τὸ θέλῃς δὲν θὰ ξαναπατήσουμε ποτὲ τὸ πόδι μας ἐδῶ... Μὰ σὲ παρακαλῶ, Κλοτίλδη, χαμογέλασε λιγάκι!

— Θὰ πάμε στὸ Παρίσι; φώναξε ἡ νέα γυναίκα, μ' ἓνα τόνο πού προδίδε ὅλα τὰ δνεῖρά της καὶ τὶς φιλοδοξίες της.

— Ναι...

— Τώρα ἀμέσως;

Μὰ... δὲν φαντάζομαι νὰ θέλῃς νὰ φύγῃς ἀπ' τὴν ἐροχή, μὲς τὸ καλοκαίρι, καὶ νὰ ἐγκατασταθῇς στὸ Παρίσι, ὅπου δὲν θὰ βρῇς κανένα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου σου!

— Ἀ, διατάξεις κι' ὅλας...

— Ὁχι, σοὺ τ' ὀρκίζομαι. Θὰ πάμε τὸν Ὀκτώβριο στὸ Παρίσι, ἂν τὸ θέλῃς. Στὸ μεταξύ, θὰ ταξιδεύουμε, ὅπως κάθε χρόνο... Ἐρεῖς ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇς καμμιὰ χώρα τοῦ κόσμου, ὡς τὸ φθινόπωρο;

Ἡ Κλοτίλδη ἀνταρτίχασε.

Ἡ πρότασι του νὰ ταξιδεύουμε σήμαινε νὰ μείνῃ ἀκόμη πὺθ μονάχη μαζί του, στὰ τραῖνα, σ' αὐτοκίνητα, στοὺς περιπάτους, στὶς ἐκδρομές, στὰ ξενοδοχεῖα...

Στὸ Φενεστρέλ, κατάφερε νὰ τὸν ξεφύγῃ. Τὸ ἴδιο θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ καὶ στὸ Παρίσι... Θὰ ζοῦσε μιὰ ζωὴ πολυτάραχη, τόσο γεμάτη ἀπὸ κοσμικὴ κίνησι, ὥστε ὁ ἀντρας τῆς δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά γι' αὐτήν...

Βεβαίω, θὰ διατηροῦσε τὴν ἀπαίσια ἀνάνησι τῆς τρομερῆς νύχτας... Μὰ θὰ προσπαθοῦσε νὰ μεθύσῃ, νὰ ζαλιστῇ ἀπὸ διασκεδάσεις...

Ὁστόσο, συγκινήθηκε ἀπ' τὴ θυσιά τοῦ Οὐμπέρ. Τὴν ἀγαποῦσε, ναι, τὴν ἀγαποῦσε μὲ πάθος... Δὲν ἀμφεβάλλε ποτὲ γι' αὐτό, καὶ τώρα εἶχε νικήσει ἐπιτέλους τὴν τελευταία ἀντίστασί του.

Καθὼς μιλοῦσε, τῆς χαμογέλοῦσε, παρ' ὅλη τὴ θλίψι του.

Ξαφνικά, σὰν νάχε ξεσπάσει ὁ συγκρατημένος πόνος του, ρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, σκέπασε τὰ μάτια του μὲ τὰ δύο του χέρια κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλητὰ, σὰν μικρὸ παιδί.

Ἐκείνη ταραχθηκε, συγκινήθηκε, μὰ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ...

Ἐσκυψε πάνω του. Φάνηκε σὰν νάθελε νὰ πῇ τὰ δάκρυά του, νὰ ρουφήξῃ τοὺς λυγμούς του...

«Ναι, ναι, εἶναι δυστυχισμένος — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της. Ἐχεί τύψεις... μὰ μ' ἀγαπάει...»

Καὶ τὸ ἔγκλημά του χάθηκε γιὰ ἓνα λεπτό, γιὰ μιὰ στιγμὴ, μπροστὰ στὴν ἀπέραντη ἐκείνη ἀγάπη...

Τούπιασε τὰ χέρια, τ' ἀπομακρύνε ἀπ' τὰ μάτια του, δίχως νὰ τῆς φέρῃ ἐκείνος ἀντίστασι...

Τὸ πρόσωπό του ἦταν μουσκεμένο ἀπὸ δάκρυα. Εἶχε τὰ μάτια του κλειστά, τὸ κεφάλι του γυρμένο πρὸς τὰ πίσω καὶ στηρίγμένο στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας.

«Ἴσως θὰ μοὺ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα...» σκέφτηκε ὁ Κλοτίλδη.

Μὲ τὸ πρόσωπό της πολὺ κοντὰ στὸ δικό του, τοῦ εἶπε χαϊδευτικά:

— Γιατί κλαῖς; Δὲν θὰ μ' ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου...

— Κλαίω γιὰτὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπ' τὴν τρυφερότητα σου. Κι' ὁμως ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά...

— Ὁχι. Κλαῖς γιὰτὶ ἔχεις κάποιο μυστικό, πού δὲν μοὺ τὸ λές... Καὶ δὲν ἀναρωτιέσαι καν μὴπως αὐτὸ εἶναι πού μ'

ἀρρωσταίνει... Μίλησε λοιπὸν, πὲς μοὺ τὸ μυστικό σου... Μίλησε... Βρίσκεται στὰ χεῖλη σου... γιὰτὶ δὲν μοὺ τὸ ἐμπιστεύεσαι;

Ἐκείνος ἐξανοίγει τὰ μάτια του καὶ κύτταξε γιὰ πολὺ τὴ γόρσα, πού ἡ δροσερὴ ἀνάσα της ἀνακούφιζε τὸν πυρετό του... Τὰ δάκρυά του στερεώσανε. Ξαναπῆρε σοβαρὸ ὕφος κι' ἀπάντησε:

— Ἀλήθεια, ἔχω ἓνα μυστικό... μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοὺ τὸ πῶ...

— Γιατί; Δὲν εἶμαι ἡ γυναίκα σου; Σὲ ποῖον ἄλλον θὰ ἐμπιστευθῇ;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοὺ τὸ πῶ, γιὰτὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς!...

Ἡ Κλοτίλδη ἀνασηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ. Ἐβλεπε πὼς ὁ κόμης εἶχε ξαναδοῇ τὴν ἡρεμία του καὶ καταλάβαινε πὼς δὲν θὰ μίλοῦσε πιά...

Ξαναγίνε τότε σκληρὴ.

— Μήπως λυπάσαι τόσο πολὺ γιὰτὶ θ' ἀφίσῃς τὸ Φενεστρέλ; εἶπε.

Τῆς ἔρριξε μιὰ ματιά γεμάτη παράπονο καὶ οἰκτο μαζί...

Καὶ δὲν εἶπαν πιά τίποτ' ἄλλο, τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Εἶχαν συμφωνήσῃ σιωπηλὰ νὰ φύγουν γιὰ τὸ Παρίσι τὸν Ὀκτώβριο. Τώρα ἦταν ἀκόμη Ἰούνιος.

Τὴν πρώτη φορά πού ξαναεἶδε τὸ Ματί, ἡ Κλοτίλδη τοῦ εἶπε:

— Λίγο ἔλειψε νὰ μοὺ τὰ φανερώσῃ ὅλα, προχτές... Ὡ, ἀνέκα, θὰ λυτρωνόμουν ἐπιτέλους!... Ὑπάρχει εὐτυχὴς τὸ διαζύγιο... Θὰ βρίσκαμε μιὰ δικαιολογία... Καὶ θάμουν ὕστερα ἐλευθερία, ὅλη δική σου!...

Ὁ Ματί βρέθηκε σ' ἀμνηχανία. Ἄν ἐπαίρειε διαζύγιο ἡ Κλοτίλδη, θάμενε φτωχή... Θὰ ἦταν τότε ἓνα βάρος γι' αὐτόν...

Ἀπάντησε ὥστόσο μὲ μερικὲς τρυφερὲς λέξεις.

Μὰ ἐκείνη εἶχε προσέξει τὸ δισταγμό του. Βρισκότανε δὲ σὲ μιὰ κατὰστασι νευρική ὑπερνεύρωσι, τέτοια πού τὸ κάθε τι ἐξογκωνότανε, ἐπαίρειε τεράστιες διαστάσεις γι' αὐτήν...

— Μὰς συνδέει τὸ ἔγκλημά μας... εἶπε.

— Ναι, προπάντων ὁμως ἡ ἀγάπη μας!

— Ἡ ἀγάπη μας! Ἡ ἀγάπη μας!

Κι' ἡ νέα γυναίκα ἐξέπασε ξαφνικά σ' ἓνα νευρικὸ γέλιο πού τὴν συγκλονίσε ὁλόκληρη.

Ἡ ἀγάπη μας! συνέχισε μὲ πικρία. Μὰ μὴπως σ' ἀγαπᾷ; Σ' ἀγαπᾷ ποτέ; Ὁχι, μὴν πιστὶ μου!... Καὶ σύ... Πιστεύεις μὴπως πὼς δὲν μάντεψα ὅτι ἡ κατὰστασι μου κολάκευε μάλλον τὴ ματαιοδοξία σου; Ἐσὺ νὰ μ' ἀγαπήσῃς;... Μὰ δὲν εἶδα ποτὲ στὴν καρδιά σου ἄλλο ἀπὸ ἐγωισμό, ἀπὸ ζῆλεια, ἀπὸ μανία νὰ ἐκδικηθῇς τοὺς ἄλλους ἐπειδὴ ἐσὺ δὲν εἶσαι τίποτε...

Δάγκανε τὸ μαντῆλι της, τὸ ξέσκισε, σὰν τρελλή...

Κι' ἦταν ἡ πικρή, ἡ ὠμὴ ἀλήθεια, αὐτὸ πού ἔλεγε, οἱ φράσεις ἐκείνες πού τῆς ξεφύγαν. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἀγαπήσει!... Κάποτε μάλιστα, ἐνόιωθε πὼς τὸν μισοῦσε, δυνατότερα ἴσως ἀπ' τὸν ἀντρα της, ἐπειδὴ εἶχε ὑποταχθῇ στὶς ἐπιθυμίες του.

Τὸν θεωροῦσε ὑπεύθυνο γιὰ ὅτι ὑπέφερε. Γιατί, ἂν δὲν εἶχε πᾶσι τὸν ραντεβού τους, στὸ ξωκλήσι, δὲν θάβλεπε τὸ ἔγκλημά... καὶ θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένη, ἀγνωστὰς ὅτι εἶχε συμβῇ...

— Ἦσυχασε, Κλοτίλδη, τῆς εἶπε ἐκείνος. Σὲ παρακαλῶ, ἔλα στὰ σύγκαλά σου!...

τον ευτυχισμένη που είχε ήσυχασε λίγο ο νους της.

Κατά τα μεσάνυχτα, άρχισε να νυστάζει.

— Θά κοιμηθώ! Θά κοιμηθώ ίσως δίχως επιφύλαξη! Ψιθύρισε.

Θάταν η πρώτη φορά, εδώ και πολύ καιρό.

Μά, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να κλείσει το παράθυρό της, διέκρινε μια σκιά που χάθηκε κάτω απ' τα δέντρα, κατεβαίνοντας προς το ποτάμι.

Η νύχτα ήταν ξάστερη, ο ουρανός καθαρός, έλαμπε το φεγγάρι.

Η Κλοτίλδη πρόλαβε ν' αναγνωρίσει τον άντρα της.

«Πού πηγαίνει άραγε, τέτοιαν ώρα;» αναρωτήθηκε.

Καί, δίχως να σκεφθί περισσότερα, τυλίχτηκε βιαστικά μ' ένα μαντώ — κατά τύχη, τον ίδιο που φορούσε όταν πήγε στα έρεπια του Τελαί...

Κατέβηκε, διέσχισε τη μεγάλη δεινροστομία και χώθηκε ανάμεσα στα δέντρα...

Σταματούσε κάθε τόσο, συλλογιζότανε κι' ύστερα συνέχιζε το δρόμο του.

Κατέβηκε ως το ποτάμι. Πέρασε τη γέφυρα και πήρε ένα μικρό μονοπάτι: εκείνο που περνούσε μπροστά απ' την Πράσινη Βίλλα, εκείνο που ακολουθούσε πάντα ο Λανζερώμ, πηγαίνοντας στο γυνοκάμιντο...

Η Κλοτίλδη τον παρακολουθούσε από μακριά. Τάχυνε το βήμα της στις απότομες στροφές, για να μη τον χάσει, κι' ύστερα τον άφινε πάλι ν' απομακρυνθί...

Περνώντας απ' την Πράσινη Βίλλα, ο κόμης έβριζε μια ματιά μονάχα στο κομψό εκείνο σπιτάκι που είχε ιδί τόσα δάκρυα...

Μπροστά στο γυνοκάμιντο του Λανζερώμ, έμεινε απορροφημένος περισσότερη ώρα.

Εκεί είχαν βοή το πτώμα του Ρενεβίλ. Τό ήξερε η Κλοτίλδη...

Υστερα, ο Ουμπέρ συνέχισε το δρόμο του, ανάμεσα στα χωράφια.

«Πού πηγαίνει;» αναρωτήθηκε πάλι μ' αγωνία η νέα γυναίκα.

Σε λίγο, δεν της έμειναν πιά αμφιβολίες.

Ο άντρας της ακολουθούσε τώρα τον παλιό δρόμο του μοναστηριού, σταματούντας σχεδόν σε κάθε χαμοκλαδο, σε κάθε πέτρα.

«Έφτασε έτσι έξω απ' το ερημοκλήσι. Κάθισε σε μια πέτρα, έπιασε το κεφάλι του ανάμεσα στα δυο του χέρια και βυθίστηκε σ' όνειροπολήσεις...

Εκεί, σ' εκείνο ακριβώς το μέρος, είχαν κι' άκουσαν ο Κλοτίλδη κι' ο Ματί, μέσα απ' το ερημοκλήσι... Έκει είχε ακουστή το ψυχραγνό του γέρου.

Η Κλοτίλδη έκαμε ένα μεγάλο γύρο, πέρασε μέσα απόνα όργωμένο χωράφι, έσπρωξε την πόρτα του ερημοκλησιού και μπήκε μέσα, για να βρίσκεται σ' ασφάλεια.

Κύτταξε ύστερα τον άντρα της. Τον είδε, όπως τον έβλεπε το μισαίο βράδυ...

Τι ζητούσε τώρα, στον τόπο του εγκληματίου;

Μήπως υπάκουε στο παράξενο εκείνο έλστικό, που σπρώχνει τον εγκληματία προς το αίμα που έχυσε;

Μακριά, το ρολόι της εκκλησίας του χωριού σήμανε 1, μέσ' στη σιωπή της νύχτας. Η ώρα περνούσε. Μά ο κόμης δεν φαινόταν να το καταλαβαίνει.

Σηκώθηκε και κύτταξε γύρω του, σαν να θέλε να εξετάσει για τελευταία φορά ό,τι βρισκόταν εκεί, να εντυπώσει στη μνήμη του το κάθε τι. «Υστερα γύρισε πίσω, απ' τον ίδιο δρόμο.

Η Κλοτίλδη βγήκε τότε απ' το ερημοκλήσι κι' άρχισε πάλι να τον παρακολουθού από μακριά. Μά, στο μονοπάτι της Πράσινης Βίλλας, σκόνησε σε μια ρίζα που προεξείχε απ' το έδαφος.

Έπεσε χάμω, αλλά δίχως να χτυπήσει. Ξανασηκώθηκε ύστερα και περίμενε...

Παρ' όλες τις όνειροπολήσεις του, ο Ουμπέρ είχε άκουσει το θρόνβο εκείνο. Αντί να συνεχίσει λοιπόν το δρόμο του, γύρισε πίσω. Καί, πριν προλάβει να φύγει η Κλοτίλδη, βρέθηκε μπροστά της...

Δεν την αναγνώρισε, στην αρχή. Ποτέ δεν φανταζόταν ότι μπορούσε η γυναίκα του να γυρίσει στην έσοχή, τέτοια ώρα νύχτας.

Βλέποντάς την ώστόσο να τρεκλίζει, έσπευσε να την συγκρατήσει, κι' είδε από κοντά το πρόσωπό της. Μία φωνή του ξεφυγε τότε:

— Εσύ, Κλοτίλδη!... Τέτοιαν ώρα!

— Γιατί σου φαίνεται παράξενο; Μήπως δεν βρίσκεσαι εδώ και σύ; απάντησε εκείνη με θάρρος.

— Μά τί ζητάς εδώ;... Από πού έρχεσαι;

— Σε είδα να θγαίνεις κρυφά τα μεσάνυχτα απ' τον πύργο. Θέλησα να μάθω πέτρα.

που πηγαίνεις... ν' ανακαλύψω το μυστικό που μου κρύβεις...

— Γιατί;

— Γιατί είμαι περίεργη... Καί γιατί έχω το δικαίωμα να μάθω... καί θέλω να μάθω!

— Τι είν' αυτό που θέλεις τόσο πολύ να μάθεις; ψιθύρισε ο κόμης με συντριβή.

— Σου το είπα: το μυστικό σου.

— Μά τί πιστεύεις λοιπόν;... Υποψιάζεσαι τίποτα;... Μίλησε!

Η νέα γυναίκα ακούμπησε τα δυο της χέρια στους ώμους του, με μία απότομη κίνηση. Καί του είπε ζωηρά, με ταραχή:

— Πιστεύω πως ξέρεις το δολοφόνο του γιαιτρού Ρενεβίλ.

Ο κόμης άναγκάστηκε ολόκληρος, κι' έβγαζε βρογγίτιο βήκη απ' τα χείλη του.

Η Κλοτίλδη περίμενε καί χειρότερο, καμμία βαναυσότητα έκ μέρους του. Μά αυτός — πράγμα παράξενο! — δεν θυμωσε καθόλου.

Αφού έμεινε σιωπηλός για λίγο, είπε ήσυχα, με φωνή ελάχιστα τρεμουλιαστή:

— Αν ήξερα το δολοφόνο, δεν θάχα καθήκον να τον παραδώσω στη Δικαιοσύνη; — Ναί.

— Λοιπόν;...

— Λοιπόν, δεν κάνεις το καθήκον σου!

Ο κόμης έσκυψε το κεφάλι του, σαν να χε δεχθί χτύπημα στην καρδιά. Κι' απάντησε σιγανά:

— Κάνεις λάθος. Δεν ξέρω τίποτα...

Πώς θα μπορούσα άλλωστε να ξέρω; Σκέψου καλύτερα...

— Ορκίσου το!

— Σου τ' ορκίζομαι...

— Τι πήγες λοιπόν να κάνεις, μπροστά σ' εκείνα τα έρεπια, στο μέρος ακριβώς που βρήκε το θάνατο ο γιαιτρός;...

Γιατί έκαμες αυτό τον παράξενο περίπατο; Καί γιατί διάλεξες γι' αυτόν το έρεπιαμένο μοναστήρι;

— Η Τύχη μ' έφερε εδώ... Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ήμουνα ένκευρισμένος...

Βγήκα έξω... Όταν έφτασα στο Ρελαί, ένοιωσα κουρασμένο τ'ν έαυτό μου καί κάθησα να ξεκουραστώ... Έμεινα εκεί άρκετην ώρα, σαν μισοκοιμισμένος...

— Είναι άπλο, άπλουστατο! Είπε η Κλοτίλδη, μ' ένα ειρωνικό γέλιο.

Ωστόσο, δεν τόλμησε να του κάνει άλλες έρωτήσεις. Έλεγε με το νου της πως μία λέξη παραπάνω θάκανε τ'ν άντρα της να καταλάβει ότι ήξερε την αλήθεια... Καί τότε, θά ήταν χαμένη!...

Σώπασαν, λοιπόν, κι' οι δυο...

Όλη την επόμενη μέρα, κάθε φορά που ο κόμης βρισκόταν μόνος, με τη γυναίκα του, την κύτταζε με παράξενο ύφος, ικετευτικό καί θλιμμένο μαζί. Τα μάτια του, γεμάτα τρυφερότητα κι' ανησυχία, θάλενε κανείς πως της ζητούσαν συγγνώμη...

Μά το μυστήριο της περασμένης νύχτας είχε ξυπνήσει πάλι τους φόβους της. Ξανάπεσε άρρωστη, πιο άδύνατη παρά ποτέ. Καί, μη μπορώντας πιά ν' ανθίξει σ' αυτή τη φριχτή μοναξιά δίπλα στον άντρα της, έγραψε στο Ματί:

«Έλα πάλι... Συχώρεσέ με... Φοβάμαι, νοιώθω πως θά πεθάνω!...»

ΙΑ'

Ο Μπερτελέν εύρισκε πως οι δυο γέροι δασοφύλακές του, ο Πατερνέλ κι' ο Μυζάρ, είχαν τώρα ένα παράξενο ύφος που δεν τρεκλίζει, έπιφυλακτικό καί θλιμμένο. Τον αποφεύγανε, δειχνανε άμνηχανία μπροστά του. Όταν κουβεντιάζαν οι δυο τους καί τον έβλεπαν να πλησιάζει, σωπαίνανε απότομα.

Ο νέος νόμιζε πως μάντεψε τί τους άπασχολούσε τόσο.

Ένα πρωί, που έτοιμαζόταν να φύγει για την περιόδεία τους, τους φώναξε:

— Πατερνέλ! Μυζάρ! Έλάτε δω, μία στιγμή...

Πήγαν κοντά του, βγάλανε την πίπα απ' το στόμα τους καί περίμεναν, ευγενικά, με το σκούφο τους στο χέρι.

— Σάν άλλοιότικους σας βλέπω, τώρα τελευταία... τους είπε ο Μπερτελέν. Μάντεψα τί σας βασανίζει...

Οι δυο γέροι έδειξαν άνησυχία.

— Αν έχετε την καλωσύνη να μάς το πείτε...

— Σκέπτεσθε πως κοντεύει να τελειώση

η προθεσμία που σας έδωσα... Θά κλεισούν σε λίγο δώδεκα μήνες, από τότε που σας είπα: «Αν σ' ένα χρόνο ακριβώς, δεν έχετε τσακώσει αυτό τον περίφημο λαόροβηρα, θά σας διώξω. Αν όμως τον πιάσετε καί μόνιμους, θά δώσω σε καθενα σας ένα χιλιάριο για τον κόπο του...»

Δεν τ'ν τσακώσατε, λοιπόν, καί φοβάσαστε τώρα για τη θέσι σας. Έτσι;

Τα μάτια τ'ν δυο γέρον λάμπανε από θυμό. Μισούσαν θανάσιμα τ'ν άκατανίκητο εκείνο έχθρο, που τους είχε κοροϊδέσει τόσες φορές.

— Αλήθεια, δεν τ'ν πιάσαμε, απάντησε ο Πατερνέλ. Μά πρέπει να σας πούμε πως, εδώ καί λίγον καιρό, δεν παρατηρούμε πιά τίποτα στα δάση μας. Θάλεγε κανείς πως έφυγε απ' τ'ν τόπο μας ο λαοροβήρας...

— Θά ξανάβρη, νάσαστε δέβαιον! Νάχετε τα μάτια σας τέσσερα.

Οι δασοφύλακες άπαμακρύνθηκαν, λίγο σκυφτοί, κουβεντιάζοντας σιγανά ανάμεσά τους.

— Παράξενο, αυτό! Ψιθύρισε ο Μπερτελέν, συλλογισμένος. Νομίζα πως είχα μαντέψει τί μου κρύβανε... μά φαίνεται πως γελάστηκα... Μά γιατί, λοιπόν, φαίνονται τόσο στενοχωρημένοι μπροστά μου; Ποιό είναι το μυστικό τους;...

Αποφάσισε, λοιπόν, να τους επιβλέπει κρυφά.

Ένα βράδυ, μπόρεσε να τους πλησιάσει, δίχως να τ'ν αντιληφθούν, την ώρα που κολάτσιζαν καί κουβεντιάζανε, μέσ' στο δάσος.

Ξαπλώθηκε πίσω από καί χαμόκλαδο. Οι γέροι τέντωσαν τ' αυτί τους.

— Άκουσα να τρίζουν τα ξερόφυλλα... είπε ο ένας. Καί σύ;

— Κι' εγώ το ίδιο... Κανένα άγρίμι θάτανε.

Καί, πραγματικά, σαν να θέλε να επιβεβαιώση αυτά τα λόγια του Μυζάρ, ξεπετάχτηκε μέσ' απ' τους θάμνους ένας λαγός, που τ'ν είχε τραμάξει η παρουσία του Μπερτελέν.

Οι δασοφύλακες έμειναν άμλητοι για πολλή ώρα. Υστερα ο Πατερνέλ είπε ξαφνικά, κουτώντας το κεφάλι του:

— Ωστόσο, εκείνη τη νύχτα, θά κάναμε καλύτερα να χουμε μείνει στο κρεβάτι μας. Δεν θάχαμε δη τότε τίποτα...

— Ναί, μά πού να το ξέρουμε;...

Σώπασαν καί πάλι, ύστερ' από τα παράξενα εκείνα λόγια.

Ήπιανε κάμποσες γουλιές κρασί απ' το παγοθύρι τους, άναψαν τ'ν πίπα τους, κρέμασαν τ'ν ντουφέκι τους στ'ν ώμο καί σηκώθηκαν να φύγουνε.

— Εγώ θάδινα ένα μηνιατικό μου, αν ήταν δυνατό να μην είχα βγή, τη νύχτα εκείνη, είπε ο Μυζάρ.

— Κι' εγώ θάδινα δυο... Γιατί, βλέπεις... σκέπτομαι καμμία φορά πως θάταν ίσως χρήσιμο για τη Μπερτελέν, αν λέγαμε ότι ξέρουμε...

— Τι το σκεπτόμαστε, αφού δεν μπορούμε να το πούμε;

— Αλήθεια, δεν μπορούμε... Θά γινότανε τότε μεγάλο κακό!

— Άς μην το συλλογίζωμαστε πιά...

— Χμ! Εύκαλα το λες, αυτό...

— Εγώ; Πρέπει να ξέρης πως δεν μπορώ πιά να κοιμηθώ ήσυχος!

— Εγώ δεν κοιμάμαι καθόλου!

Οι δυο φύλακες σώπασαν καί προχώρησαν ανάμεσα στα χωράφια, ενώ ο Μπερτελέν άναρωτιόταν με συγκίνηση, πίσω απ' τους θάμνους που τ'ν κρύβανε:

«Τί να ξέρουν, άρα γε; Ποιό είναι το μυστικό τους; Πρέπει να μου το πουνε!...»

Την άλλη μέρα, τους κάλεσε πάλι, στο γραφείο του.

Ποτέ δεν έπαιρνε επίσημο τόνο μαζί τους. Τους φερνότανε πάντα με συγκαταβατική οικειότητα. Υπολόγιζε πως θά τους συγκινούσε έτσι. Μά γελιότανε. Βλέποντας την επίμονη έκφραση του προσώπου τους κατάλαβε πως θά πηγαίνε χαμένος ο κόπος του καί πως οι γέροι θά κρατούσαν τα χείλη τους σφραγισμένα, διηλοκλειδωμένα.

Ωστόσο, τους είπε, καί μάλιστα μ' άυστηρό ύφος:

— Δεν είμαι ευχαριστημένος από σας... Έχετε κάποιο μυστικό στην καρδιά σας...

— Έμεις, μυστικά;

Τα χείλη τους σφίχτηκαν ακόμα πιο παλύ — τόσο που θάλεγε κανείς πως είχαν χαθεί όλότελα καί πως δεν θά πρόφεραν ποτέ ούτε λέξη...

— Ναί, καί θέλω να το μάθω, το μυστικό αυτό! Αν μ' αγαπάτε λίγο, θά μου το πείτε τώρ' άμέσως, δίχως να διστάσετε.

— Μά, άφεντικό, κάνετε λάθος...

— Χτές το βράδυ, τ'ν ώρα που κοιλατίζατε, στο Πα-ντυ-Μπουά, βρισκόμουν κατ'άσας. Άκουσα τί είπατε... Καί θέλω να μάθω!

Οι δυο γέροι δεν δειχνανε την παραμικρή συγκίνηση. Μένανε σαν ξύλινοι.

Μά ο Μπερτελέν δεν έχασε το θάρρος του.

— Κάνετε ένα υπαινιγμό για τ'ν κ. Σαρλότε Λαμάρ, πρόσθεσε. Αν ξέρετε καί, φίλοι μου, αν έχετε να δώσετε καμμία χρηστή πληροφορία, κι' όμως τ'ν κρατάτε μυστική, κάνετε εγκλημα! Άκούτε; Μεγάλο εγκλημα!... Σκεφθήτε, λοιπόν, κι' αποφασίστε!

Καί τούς έδειξε τ'ν πόρτα, δίχως άλλη λέξη.

Εκείνοι βγήκαν, κατσουφιασμένοι κι' άμίλητοι.

«Θά μιλήσουν! Πρέπει. Τό θέλω!», είπε με το νου του ο Μπερτελέν.

Τις επόμενες μέρες, δεν τους συνάντησε σχεδόν καθόλου. Έμειναν έξω τις περισσότερες ώρες, ακόμα κι' ένα μέρος της νύχτας. Δεν θέλανε πιά να ξαναδρεθούνε μπροστά στον κύριο τους.

Τί είχαν ανακαλύψει, λοιπόν, καί γιατί το κρύβανε;

Τους έστειλε με τη μαγειρίσσα ένα σημείωμα του, που έλεγε:

«Σας μένουμε μονάχα τέσσερες μέρες, ως το τέλος της προθεσμίας που σας ώρισα για να μου φέρετε το λαοροβήρα... Μην το ξεχνάτε, γιατί εγώ δεν πρόκειται να ξεχάσω τ'ν υπόσχεσι που σας έδωσα!...»

Οι δυο δασοφύλακες βρισκόταν μαζί, όταν λάβαμε αυτό το τηλεγράφημα. Τό περίμεναν. Κι' απάντησαν μονάχα:

— Πες στ'ν κύριο, ότι θά κάνουμε το καθήκον μας ως το τέλος.

Αυτό λογάρισε κι' ο Ζαν Μπερτελέν... Απ' τ'ν καιρό της συλλήψεως της Σαρλότε, είχε διακόψει τις νυκτερινές περιπλανήσεις του. Νά γιατί οι δασοφύλακες είχαν άπαλλαγή, προσωρινά τουλάχιστον, απ' το μυστηριώδη αντίπαλό τους. Ωστόσο, συνέχιζαν τ'ν άγρυπνη επίβλεψη.

— Θά ξανάβρη, σας τ'ν βεβαιώνω! τους είχε πη ο νέος.

Καί, πραγματικά, θά ξαναρχόταν ο λαοροβήρας.

Τό ίδιο βράδυ, λίγο πριν νυχτώση, ο Μπερτελέν φόρεσε τις μπότες του κι' έβγαλε τα σύνεργα του λαοροβήρα απ' τ'ν κρυπτή όπου τα φύλαγε. Υστερα βγήκε έξω.

Ήξερε τόσο καλά το δάσος, ώστε δεν χρειαζότανε να βλέπη καθαρά, για να στήσει τις παγίδες του. Πηγαίνε στην τύχη, χωρίς όμως να γελαστή ποτέ.

Όταν τελείωσε, σε δυο-τρεις ώρες, είχε πιά νυχτώσει τελείως.

Ξέροντας πιά διευθύνει είχαν πάρει οι δασοφύλακές του, ήταν βέβαιος πως δεν έπρόκειτο να τ'ν ένοχλήσουνε. Γέμισε το δίκανό του καί προχώρησε μέσ' στο δάσος, ψάχνοντας όλα τα δέντρα για ν' ανακαλύψει κανένα φασιανό κουρνιασμένο στα κλαδιά.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, αντήχησε μία τουφεκία, μέσα στη νυκτερινή σιωπή, κι' έπεσε ένας φασιανός.

Μόλις ο Μπερτελέν τ'ν είχε ρίξει μέσ' στην τσάντα του, άκουσε ξαφνικά πίσω του μία μανισμένη φωνή:

— Ά, κανάνια, σέ πετύχανε επιτέλους! Συγχρόνως, δυο άντρες ξεσπάσαν μέσ' από τους θάμνους κι' όρμησαν πάνω του. Τους είχε αναγνωρίσει απ' τις φωνές τους: Ήσαν ο Πατερνέλ κι' ο Μυζάρ.

Έβαλε άμέσως μία τρικλοποδία στο δεύτερο καί κατάφερε μία γροθιά στο στήθος του πρώτου — όλ' αυτά σ' ένα δευτερόλεπτο μονάχα, μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Αφού τους εξαπέστειλε έτσι μέσ' στους θάμνους, τόβαλε στα πόδια. Όσπου να σηκώνουν οι δασοφύλακες καί να τ'ν κυνηγήσουνε, αυτός είχε κερδίσει καμμία πενηνταρία μέτρα. Ήταν, άλλωστε, πολύ νεώτερός τους καί πιο εύκιντος. Δεν υπήρχε φόβος να τ'ν φτάσουνε.

Ωστόσο, τ'ν κυνηγούσαν επίμονα, με μανία, έλπιζοντας να ξεμπερδέψουν επιτέλους με τ'ν κατεργάρι που τους είχε προσβάλει έκαστο φοράς στο φιλότιμο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Την Κυριακή έτελέσθησαν στ'ν Ιερών Ναών 'Αγ. Διονυσίου οι γάμοι του Ιατρού Άντωνίου Καθεά, μετά της μικρούλας κι' όμορφης δεσποινίδας Άνέτας Κορρή. Στο ταιριαστό ζευγάρι εύχομαι κάθε χαρά.

Σ. Ρ.

ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΒΕΝΕΤΙΑ

«Αφ'όσον χιόνι έπεσε πρὸς έβδομάδων στη Βενετία. Τό στρώμα τοῦ χιονιοῦ, πὸς έφτασε σὲ μερικά σημεῖα πᾶχος 20 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, έβωσε στὴν ὥραία πόλι ένα ακόμα πῖο ποιητικό χρώμα. Τό χιόνι ὅμως προηγήθηκε ἀπὸ μιά θύελλα, πὸς προκάλεσε ἀρκετά σοβαρές καταστροφές. Ένας ἄλλος κίνδυνος ἀπειλεί τὴν πόλι στὴν περίπτωση ἀποτάμου τῆς λίμνης τοῦ χιονιοῦ, γιατί τότε τὰ κανάλια θὰ ξεχειλίσουν καί πολλὰ σημεῖα τῆς πόλεως θὰ βρεθοῦν κάτω ἀπὸ τὰ νερά.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΕΥΠΟΛΗΤΗ ΚΟΜΗ Σ Σ Α»

Με τὴν ἐκκαιρία τῆς προβολῆς στὸ Μιλάνο τοῦ φιλμ «Ευπόλητη κόμη σ σ α» έγινε ἕνας διαγωνισμός γιὰ τὴν ἀνάδειξη τοῦ πῖο δεξιότεχνυ ὑποδηματοποιοῦ τῆς πόλεως. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ Μπαρτολομέο Καθεάλλερα, τὰ παπούτσια τοῦ ὁποιοῦ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας τὴ στιγμή πὸς ἡ Έλενα Τζιουσιτὶ τὰ προσφέρει στὴν Άδα Γκάρντινερ. Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐταιρείας πὸς διοργάνωσε τὸν διαγωνισμό, τὰ παπούτσια πὸς ἔφτιαξαν οἱ ἄλλοι ὑποδηματοποιοὶ δωρήθηκαν σὲ ἱσάριθμος νέες πὸς, ὅπως ἡ Άδα Γκάρντινερ, φοροῦν 37½ νοῦμερο.

Ο Άγγλος Ε. Ρός ισχυρίζεται ότι ήταν άλλοτε Ρωμαίος στρατιώτης...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ πού ξαναζήσανε!..

Το μυστήριο της μικρής Ίνδης

Ο κύριος λόγος που οι Άσ. Άτες δέχονται τόσο μοιρολατρικά τὰ βάζα, τὴ φτώχεια καὶ τὴν κακομοιριά τους, εἶναι γιὰ τὴν πιστεύουν στὴ μετεμψύχωση. Πραγματικά, οἱ θρησκείες τῆς Ἀσίας (Βουδδισμός, Βραχμανισμός, Κομφουκισμός, κλπ.) διδάσκουν πῶς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, μετὰ τὸ θάνατό του, μετενσαρκώνεται σὲ ἄλλον ἄνθρωπο — ἢ καὶ σὲ ζῶο κάποτε. Οἱ Ἰνδοὶ μάλιστα πιστεύουν πῶς κάθε ψυχὴ πρέπει νὰ συμπληρώσῃ ἓν κύκλο ἀπὸ 8.400.000 ζωές.

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ θεωρία, κάθε ζῶο εἶναι ἀπλῶς ἓν προσωρινὸ στάδιο ἐξελίξεως τῆς ψυχῆς. Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ ὑποφέρει στὸν τωρινὸ βίο του, μπορεῖ νὰ εἶναι πλούσιος κ' εὐτυχισμένος στὸν ἐπόμενον. Ἡ σκέψις δὲ αὐτὴ τὸν παρηγορεῖ καὶ τοῦ δίνει θάρρος καὶ ὑπομονή.

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς πρῶτους μορφωμένους, πιστεύουν ἀκόμη στὴ μετεμψύχωση. Ἐτσι, ὁ Ἄγγλος εἰσαγγελεὺς Κρίστομας Χόμφρεϊ, μιλώντας πρὸ μνημῶν γι' αὐτὸ τὸ θέμα, διηγήθηκε τὴν πρώτη του συνάντησι μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ ἐπρόκειτο κατόπιν νὰ παντρευτῇ. «Ὅταν τὴν πρωτοεῖδα — εἶπε — φάναξα χαρούμενος: «Νὰ ποὺ ξαναβρεθῆκαμε!», γιὰτὶ ἡ ξεῖρα πῶς εἴχαμε ξαναγνωρισθῇ σὲ μιά προηγούμενη ζωή».

Ἐξ ἄλλου, στὸ Μπλάκπουλ τῆς Ἀγγλίας, κατοικεῖ ὁ καθηγητὴς τῆς μουσικῆς Φρέντερικ Γούντ, ποὺ υποστηρίζει πῶς ἦταν ἄλλοτε ὁ Ράμα, ἀρχιστράτηγος τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου! Ἐνῶς ἄλλος Ἄγγλος, ὁ Ε. Ρός ισχυρίζεται ὅτι ἦταν Ρωμαῖος στρατιώτης!...

Ἴσως σκεφθῆτε πῶς πρόκειται γιὰ φαντασιοληδίες ἀνθρώπων ὀχι τελείως ἰσορροπημένων... Πῶς θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ ἐξηγήσετε τὴν περίπτωσι τῆς ἱρις Φαρκλάντ, τῆς κόρης ἑνὸς μηχανικοῦ τῆς Βουδαπέστης; Ἡ κοπελλίτσα αὐτὴ, ἡλικίας 15 ἐτῶν, ἀρρώστησε βαρεῖα ἀπὸ γρίππη, τὸ 1935. Ὅταν πέρασε ἡ γρίπη, ἄρχισε νὰ μιλά μιά ξένη, ἀγνωστὴ γλῶσσα. Οἱ γονεῖς τῆς σάστισαν στὴν ἀρχή. Ὑστερὰ ἐξακρίβωσαν πῶς ἡ κόρη τους μίλουσε τέλεια ἰσπανικά, χωρὶς νὰ τὰ ἔχῃ διδάχῃ ποτέ!

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ἱρις ἔλεγε τὴν ὑμέρα τῆς «σενιόρας», τραγουδοῦσε ἰσπανικά τραγούδια, μαγεῖρε ἰσπανικά φαγητὰ καὶ περιέγραφε σκηνές τῆς «πατρίδας τῆς», τῆς Μαδρίτης! «Εἶμαι ἡ σενιόρα

Λουκία ντὲ Σάλβιο» ἔλεγε ἰσπανικά στοὺς γονεῖς τῆς. Πρόσθετε δὲ ὅτι εἶχε παντρευτῇ μὲ κάποιον ἐργατικό, στὴ Μαδρίτη, κ' ὅτι εἶχε πεθάνει λίγες μέρες μετὰ τὸ γάμο τῆς.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ δὲ ὅτι δὲν εἶχε ταξιδεύσει ποτέ ἐξω ἀπ' τὴν Οὐγγαρία. Εἶχαν ὅμως ζυπνήσει ἐσθονικά μέσα τῆς οἱ ἀναμνήσεις μιάς προηγούμενης ζωῆς τῆς.

Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ συμβαίνει σπανιότατα. Γιατὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴ μετεμψύχωση τὸνίζουν ὅτι, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ὁ ἄνθρωπος δὲν θυμᾶται τίποτε ἀπ' τὶς προηγούμενες ζωές του.

Ὅχι λιγώτερο ἐκπληκτικὸ ἦταν τὸ περιστατικὸ τῆς μικρῆς Σάντι, μιάς κοπελλίτσας 9 χρονῶν, ποὺ εἶχε γεννηθῇ στὸ Δελχί τῶν Ἰνδιάν. Τὸ 1935, ἄρχισε ἐσθονικά νὰ μιλά γιὰ ἓν μέρος ὅπου εἶχε ζήσει ἄλλοτε, καὶ ποὺ τὸ ὠνόμαζε Μούτρα. Ἐλεγε ἐπίσης στοὺς γονεῖς τῆς πῶς τὴν λέγανε τότε Λουτζί, πῶς εἶχε παντρευτῇ καὶ πῶς εἶχε κάνει τρία παιδιά. Ἀνάφερε μάλιστα τὰ ὀνόματά τους καὶ τὰ φυσικά τους χαρακτηριστικά.

Μιά μέρα, χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῶν γονέων τῆς. Ἐρχότανε γιὰ μιά δουλειὰ ποὺ εἶχε μὲ τὸν πατέρα τῆς. Μόλις ὅμως τοῦ ἀνοίξε ἡ μικρὴ καὶ τὸν εἶδε, φώναξε: «Εἶναι ἓνας ξάδερφος τοῦ ἀντρός μου!».

Ἡ μητέρα τῆς παραξευθύνθηκε, πήρε ἰδιαίτερως τὸν ἐπισκέπτη καὶ τὸν ρώτησε. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε πῶς ἐρχότανε πραγματικά ἀπ' τὴ Μούτρα καὶ πῶς εἶχε ἐκεῖ ἓν ξάδερφο, ὁ ὁποῖος εἰναιχένε μὲ μιά γυναῖκα, τὴ Λουτζί, ποὺ πέθανε στὸν τέταρτο τοκετὸ τῆς!

Ἐπειὰ ἀπ' αὐτὸ, οἱ γονεῖς τῆς Σάντι τῆς ἐπέτρεψαν νὰ πᾶσι τὴ Μούτρα, μαζὶ μὲ τὸν ξένο. Ἐκεῖ, ἡ μικρὴ βρῆκε δίχως δυσκολία τὸ παλιὸ τῆς σπίτι, ἀναγνώρισε διαφόρους συγγενεῖς καὶ μίλησε τὴν διαλέκτο τοῦ τόπου, χωρὶς νὰ τὴν ἐξη μάθει ποτέ. Ξαναεῖδε ἐπίσης τὸν «ἀντρα» τῆς καὶ τὰ «παιδιά» τῆς, ποὺ ἦσαν ὡστόσο... μεγαλύτερα ἀπ' αὐτήν!

Μιά ἀπὸ τὶς πρῶτες περιέργειες καὶ ἱσως τὶς πρῶτες ρομαντικὲς ἱστορίες μετεμψυχώσεως ἀφορᾷ τὸν περίφημο Ἀγγλὸ ζωγράφο καὶ ποιητὴ Ροσσέτι. Γιὰ ἓν ἀπὸ τοὺς πίνακές του, ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς χρησιμοποίησε ὡς μοντέλο μιά ὀρειοτάτη κοπελλά, τὴν Ἐλίζαμπετ Σινταλ, ποὺ ἦταν παντρεμένη ὡστόσο. Ὅταν λοιπὸν ἐξεβόλεσε τὸ πορτραῖτό της στὴ Βασιλικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λονδίνου, ἕνας κριτικὸς τοῦ βρῆκε μεγάλη ὁμοιότητα μὲ μιά εἰκόνα τῆς Ἀγίας Ἀννῆς, ποὺ βρισκότανε σ' ἓν μουσεῖο τῆς Βολωνίας.

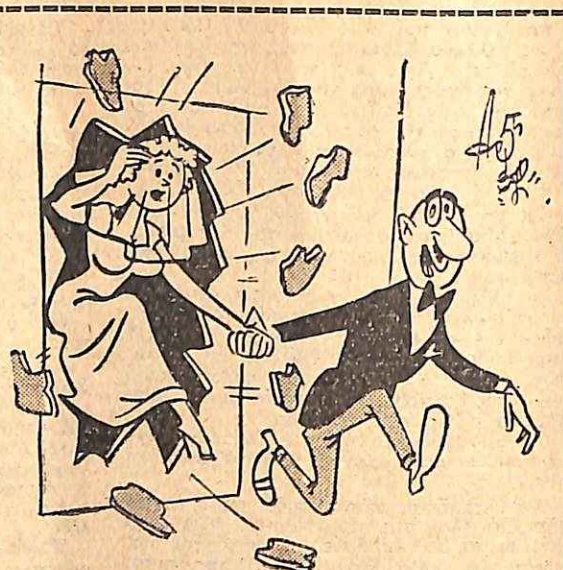
Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἡ Ἐλίζαμπετ ἀρρώστησε καὶ πέθανε. Ὁ ἀπαρηγόρητος Ροσσέτι ταξίδεψε τότε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ βρῆκε τὸ μουσεῖο τῆς Βολωνίας, ὅπου ὑπῆρχε τὸ πορτραῖτό τῆς Ἀγίας Ἀννῆς.

Ὅταν τὸ εἶδε, ἔμεινε κατάπληκτος. Πραγματικά, νόμιζε πῶς ἔβλεπε τὴν Ἐλίζαμπετ! Ρώτησε τότε τὸν διευθυντὴ τοῦ μουσείου ποῖο μοντέλο εἶχε ποζάρει γι' αὐτὸ τὸν πίνακα, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔξερε νὰ τὸν πληροφορήσῃ. Τούδεῖς μονάχα τὸ πορτραῖτο τοῦ καλλιτέχνη ποὺ εἶχε ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας.

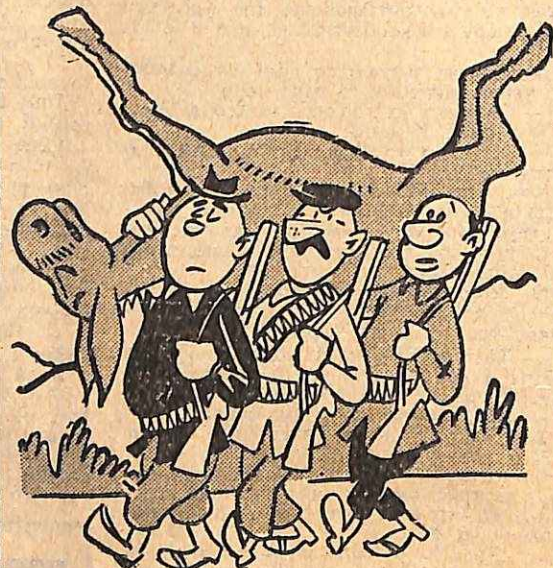
Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ζωγράφο Ἀντζιολέτι, τοῦ 15ου αἰῶνος. Ὅταν ἀντίκρουσε λοιπὸν τὸ πορτραῖτό του, ὁ Ροσσέτι δοκίμασε ἓν δεύτερο καὶ μεγαλύτερο κλονισμό: Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἀντζιολέτι ἦταν ἀκριβῶς ὁμοία μὲ τὴ δική του!

Τότε μονάχα ἐξήγησε ὁ Ροσσέτι τὸ παράξενο εὐστικτό, ποὺ τὸν εἶχε κάμει νὰ γράψῃ τοὺς ἐξῆς δυὸ στίχους γιὰ τὴν Ἐλίζαμπετ, ὅταν αὐτὴ ζούσε ἀκόμη:

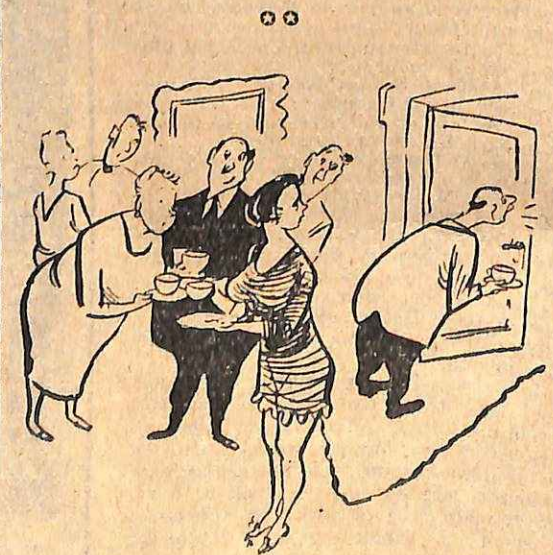
«Ἦσουν καὶ πρῶτα δική μου, μὰ δὲν ξέρω πρὶν ἀπὸ πόσον καιρὸ»

Ὁ ἀνυπόμονος!...

Τρεῖς τραγῳδία μ' ἓν συμπᾶρο!...
(τοῦ Ἀρχελαῶου)

— Ἐ, Ἀνάργυρε, σιάσου! Πιάστηκες στὸ πλεχτὸ φόρεμα τῆς κυρίας Κατίνας...

Ἡ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ εἶναι ἐπικίνδυνη

Γιατὶ δὲν φέρνει πάντα τὸ θάνατο

Ἐλάχιστοι ἄνθρωποι θ' ἀποφασίζουν ν' αὐτοκτονήσουν, ἀν σκέπτονταν σοβαρὰ τὸν κίνδυνον ποὺ μπορεῖ νὰ διατρέξουν. Ἐννοοῦμε δηλαδὴ τὸν κίνδυνον... ν' ἀποτύχουν!

Δὲν πρόκειται γιὰ χιούμορ, οὔτε γιὰ παραδοξολογία. Πραγματικά, στὶς περιπτώσεις τῶν ἀποτυχημένων αὐτοκτονιῶν — κ' αὐτὲς εἶναι κατὰ τὶς στατιστικές, τὰ 80% περίπου — οἱ συνήψεις εἶναι συχνὰ τραγικές. Ὁ παρ' ὀλίγον αὐτόχειρ μπορεῖ νὰ πάθῃ τέτοια ἀνεπανόρθωτα συμφορὰ, ὥστε μπροστὰ σ' αὐτὴν νὰ τοῦ φαίνεται πιά ἀστεία ἡ ἀρχικὴ αἰτία ποὺ τὸν εἶχε σπρώξει στὸ ἀσυλλόγιστο διάδημά του!

Εἶναι ἐνδεχόμενο δηλαδὴ ν' ἀκρωτηριασθῇ, νὰ χάσῃ τὸ φῶς του ἢ τὰ λογικά του, νὰ μείνῃ παράλυτος, νὰ καταντῇ ἓν βρασιανισμένο ἀνθρώπινο ράκος, ἓν ἀφόρητο φορτίο γιὰ τὴν οἰκογένειά του. Ἀλλοτε πάλι, πεθαίνει ἀφού βρασιανιστῇ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες...

Μιά ἐπίσημη ἀμερικανικὴ στατιστικὴ ἀνεβάζει σὲ 167.000 τὶς αὐτοκτονίες ποὺ γίνονται κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία (περίπου διπλάσιες ἀπ' τοὺς φόνους στὴν ἴδια χρονικὴ περίοδο) καὶ σὲ 1.000.000 τὶς ἀποτυχημένες ἀποπειρές.

Οἱ συνθετέστεροι τοῦ θανάτου αὐτοκτονίας εἶναι οἱ σφαίρες, ὁ ἀπαγχονισμός, ἡ ἀσφυξία, τὰ δηλητηρία καὶ τὸ γκρέμισμα ἀπὸ μεγάλο ὕψος. Ὅλοι αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνοι, ὅταν ἀποτύχουν!

Ἐτσι, κάποιος μηχανικός τοῦ Λόνγκ Ἀϊλαντ, θεωρώντας «μάταια» τὴ ζωὴ, ἀποφάσισε νὰ τὴν τεματίσῃ μ' ἓν δίκαννο. Ἀντὶ ὅμως νὰ χτυπηθῇ στὸ μυαλό, ὅπως ἐπέδωκε, κατάφερε μονάχα νὰ χάσῃ τελείως τὴν πηγούνι του κ' ἓν μέρος τῆς κάτω σιαγόνας. Ἀφού ἀπόφυγε ἔτσι τὸ θάνατο, ἄρχισε ν' ἀγαπᾷ μὲ πάθος τὴ ζωὴ — πράγμα ποὺ συμβαίνει στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ὅπως ἔχουν διαπιστώσει οἱ ψυχίατροι.

Τὸ τραῦμα τοῦ γιατροῦθηκε, ὅταν ὅμως βγῆκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, παρουσιάσε ἓν φοιχτὸ θέαμα. Ἀφῆσε γενειάδα, ἀλλὰ φαίνονταν ἔτσι ἀκόμη χειρότερος. Μιά πλαστικὴ ἐγχείρησις δὲν ἔδωσε ἀξιόλογα ἀποτελέσματα στὴν περίπτωσί του.

Τώρα, δὲν μπορεῖ πιά νὰ βρῇ πούθεν δουλειὰ, γιὰτὶ προκαλεῖ τὴ φρίκη. Ἀγωνίζεται γιὰ νὰ κερδίσῃ ἓν κομμάτι ψωμί. Ἐχεῖ λόγους σοβαροὺς νὰ βρῇ σκὴ «μάταια» τὴ ζωὴ, κ' ὅμως δὲν θέλει πιά νὰ πεθάνῃ. Βλέπει τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ χαίρονται τὴν ἀγάπη τους, τὴ γυναῖκα τους, τὰ παιδιά τους. Ποθεῖ νὰ τὰ ἔχῃ κ' αὐτός. Ἀλλὰ τώρα πιά εἶναι πολὺ ἀργά... Φυτεύοντας μιά σφαῖρα στὸ κεφάλι του, μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς Ἐταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας βαρὺς ἀποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Πανεπιστ.) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ. Τηλ 663-673

σκοτωθῇ, ἀλλὰ νὰ προκαλέσῃ μιά ἀνεπανόρθωτη βλάβη στὸ μετωπικὸ λοβὸ τοῦ ἐγκεφάλου του — τὸ κέντρο τῆς νοημοσύνης — καὶ νὰ καταντῇ πιά ἓν αὐτόματο, ποὺ χρειάζεται νὰ τὸ ταῖσουν, νὰ τὸ πλύνουν, νὰ τὸ ντύσουν...

Ἀν πάλι πυροβολήσῃ τὴν καρδιά του, μπορεῖ νὰ τρυπήσῃ ἓν ἀπ' τὰ χωρίσματά της καὶ νὰ πάθῃ μιά χρονία καρδιακὴ ἀσθένεια, ποὺ θ' ἀπειλῇ στὸ ἔξῃς τὴ ζωὴ του κάθε στιγμή. Κάτι ἀνάλογο ἔπαθε ἓνας μεσοκοπος ἐπιχειρηματίας τῆς Καλιφορνίας. Ἐπειδὴ εἶχε χρωκοπήσει, στήριζε τὸ πιστόλι του στὴν καρδιά του καὶ πυροβόλησε. Κ' ἡ μὲν καρδιά του δὲν χτυπήθηκε, ἀλλὰ ὁ τραυματισμός προκαλοῦσε ἓν ἀνεύρωμα τῆς ἀορτῆς, μιά διόγκωσις δηλαδὴ, ποὺ μπορεῖ νὰ σπᾷσῃ κάθε στιγμή, μὲ θανατηφόρα ἀποτελέσματα.

Γιὰ νὰ καταφέρῃ ἐξ ἄλλου κανεὶς ν' ἀπαγχονισθῇ, χρειάζεται... ὀλόκληρη ἐπιστήμη! Τὸ σκεῖν πρέπει νὰ ἔχῃ τὴ σωστὴ ἐλαστικότητα, τὸ πείσμονα νᾶναι ἀνάλογο πρὸς τὸ βάρος του, ἡ θλιβὴ νᾶναι γίνε μὲ τέχνη, κλπ. Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ δὲ, ὁ θάνατος δὲν εἶναι βέβαιος. Μπορεῖ νὰ πάθῃ κανεὶς μόνο παράλυσι, ἢ νὰ μισοσπᾷσῃ τὴ σπονδυλικὴ στήλη του, ἔτσι ὥστε νὰ κινδυνεύῃ στὸ ἔξῃς διαρκῶς νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἓν μικροσπύρισμα.

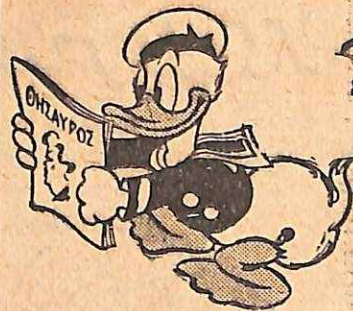
Αὐτοὶ ποὺ προσπαθοῦν ν' αὐτοκτονήσουν μὲ μαγκάλι, ἄγχοῦν συνήθως πῶς χρειάζεται νᾶναι ὀρισμαμένη πυκνότητα τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ καὶ νὰ ἐπιδοῦν ἐπὶ ὀρισμαμένη ὥρα. Ἀλλοιῶς, ἐνδεχεται νὰ μὴ πεθάνουν, ἀλλὰ νὰ πάθουν μόνιμες βλάβες τοῦ ἐγκεφάλου.

Αὐτὸ ἀκριβὸς συνέβη σὲ μιά κοπελλά 25 ἐτῶν, στὸ Σικάγο, ποὺ ἐπιχείρησε ν' αὐτοκτονήσῃ μὲ τέτοιο τρόπο, ἔπειτα ἀπὸ μιά ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσιν. Ἡ μητέρα τῆς πρόλαβε νὰ τὴ σώσῃ. Ἀπὸ τότε ὅμως — ἐδῶ καὶ 5 χρόνια δηλαδὴ — ἡ κοπελλά βρασιανίζεται ἀπὸ τρομακτικὸς ἐφιάλτης καὶ ψευδαισθήσεις. Ἀλλὰ καὶ μιά ἀποτυχημένη ἀπόπειρα αὐτοκτονίας μὲ γκάζι μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τελείως τὴ νοημοσύνη ἑνὸς ἀνθρώπου πλάσματος μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Κάποια κοπελλά, ἀπελπισμένη γιὰτὶ... εἶχε σπειράκια στὸ πρόσωπό της, ἀντὶ νὰ καταφύγῃ σ' ἓν καλὸ δερματολόγο, ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Πῆρε λοιπὸν ἀπ' τὸ φαρμακεῖο τοῦ σπιτιοῦ της μιά μπότλια, ποὺ ἔγραφε πάνω «Δηλητήριο», καὶ ἄρχισε νὰ πίνει τὸ περιεχόμενό της. Ἀέσως τῆς ἔκαψε τὸ στόμα — ἦταν ἓν καυστικὸ ὀξύ — καὶ τὸ φτύσε. Ἐτσι, δὲν αὐτοκτόνησε, ἔμεινε ὅμως παραμορφωμένη, ἀπὸ ἓν μεγάλο ἔγκαυμα γύρω ἀπ' τὰ χεῖλη της!

Τὰ ὑπνωτικά χάπια (λουμιβάλ, κλπ.) εἶναι ἓν συνηθισμένο μέσον αὐτοκτονίας. Ἀν ὥσ- ὥς τόσο τὸ θῆμα γλυτώσῃ, μπορεῖ νὰ πάθῃ τὸ μυαλό του καὶ νὰ μείνῃ ἀποβλακωμένο σ' ὅλη τὴν ζωὴ.

Τέλος, πέφτοντας κανεὶς ἀπὸ ψηλά, μπορεῖ: Νὰ χτυπήσῃ στὴ σπονδυλικὴ στήλη καὶ νὰ πάθῃ παράλυσι. Νὰ σπᾷσῃ ἓν χεῖρ ἢ ἓν πόδι του, ἔτσι ποὺ νὰ χρειασθῇ ὕστερα νὰ τοῦ τὸ κόψουν. Ἡ νὰ χτυπήσῃ στὸ κεφάλι καὶ νὰ χάσῃ τὸ φῶς του ἢ νὰ βουβαθῇ!

Τὰ ραβασάκια

Εἶμαι ἓνας νέος δειλός, πολὺ δειλός, καὶ γι' αὐτὸ, ὅταν μιά κοπελλά μου ἀρέσῃ δὲν ξέρω ποτέ τί μέσο νὰ μεταχειριστῶ γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τὴς τὸ πῶ. Κάτι τέτοιο ἀκριβῶς μοῦ συνέβη, ὅταν ἔμεινα σὲ μιά πολυκατοικία. Συνάντησα τὴν ὡραία ἀκριβῶς ποὺ εἶχα ἐγκατασταθῇ. Ἦταν χαριτωμένη, τὸν ὅπως τῆς γυναίκας ποὺ μὲ τραβᾶνε: μικρὴ, γεμάτη, προκλητικὴ, ξανθεῖα καὶ μὲ πρᾶσινα μάτια. Ἐνῶ σὰς λέω! Ἐνοῶσα ἀμέσως γι' αὐτὴν κεραυνοβόλο ἐρωτᾶ!

Λίγες μέρες ἀργότερα, εἶδα πῶς κατοικοῦσε στὸ διαμέρισμα ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ μένα. Εἶχε βρῆσθαι στὸ μπαλκόνι τῆς καὶ μὴν εἶδε κάπως ἀπρηλευμένη τὴν εἰς τὸ πενιούσα ποὺ ἀφῆνε τὸ μπράτσο τῆς γυναικός. «Αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν πλησιάσω — σκέφτηκα — νὰ τῆς μιλήσω, νὰ τῆς πῶ πῶς τὴν ἀγαπᾶω! Ἀλλὰ πῶς νὰ καταντῇ σὲ τὴν ἐμφορτὴ δειλία μου!»

Τότε μοῦ ἔρθε μιά φαινή ἰδέα: Εἶχα στὸ σπῆτι ἓν ὡραῖο κουτὶ γεμάτο σοκολατάκια. Τόδεσιν λοιπὸν μ' ἓν ἀπαγόμ, ἔγραψα ἓνα ραβασάκι γιὰ τὴν κοπελλά καὶ ἀφῆσα τὸ κουτὶ νὰ κατέβῃ ὡς τὸ μπαλκόνι τῆς τὴν ὡρὰ ποὺ ἐκεῖνη ἦταν ἐκεῖ. Ἡ κοπελλά τὸ πήρε, μοῦ ἔγραψε μὲ περιμῆνη καὶ μοῦ ἔγραψε μιά ἀπάντησι. Ἐγὼ τράβηξα τὸ χαρτάκι πάντως.

Ἐτσι, συνεχίσουμε γιὰ λίγο καιρὸ. Γιὰ νὰ πάρει μιά ἰδέα τῆς παραζέχνης αὐτῆς ἀλλολογογραφίας σὰς ἀντιγράφω ἐδῶ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ ραβασάκια.

Ἐγὼ: «Δεσποινίς, ὅταν ἔρθε νὰ μείνῃ σ' αὐτὴ τὴν πολυκα-

Εἴθνη Ιστοριογλα

τοικία μιά βδομάδα πρὶν, θαμνώθηκα ἀπ' τὴν ὁμορφιά σας. Ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες δὲν ἔκανα τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ὀνειρεύωμαι τὰ πρᾶσινα μάτια σας. Μπορῶ νὰ ἐλπίζω;...

ΕΚΕΙΝΗ: «Κύριε, ὁ πρωτότυπος τρόπος ποὺ μοῦ στείλατε τὸ ραβασάκι σας δείχνει πῶς δὲν εἴστε ἀπ' τοὺς κοινούς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ πῶς νὰ σὰς ὤσω μιά ἀπάντησι δίχως νὰ ξέρω κάτι γιὰ σας;»

Ἐγὼ: «Δεσποινίς, ἡ λογικὴ σας μοῦ δίνει νὰ καταλάβω πῶς εἴστε ἡ γυναῖκα ποὺ ἀνεκαθεν ὀνειρεύτηκα. Νὰ γνωρίσω καλὴτερα; Σύμφωνα: Γράψτε μοῦ ποὺ μποροῦμε νὰ συναντηθοῦμε καὶ πότε. Θέλετε νὰ ποὺ χαρίστε τ' ὄνομά σας; Ἐμένα μὲ λένε Τόνιο».

ΕΚΕΙΝΗ: «Κύριε, θὰ δεχόμουν τὴν πρότασί σας νὰ συναντηθοῦμε ἀν μοῦ ἦταν εὐκολο νὰ βγῶ δίχως ν' ἀντιληφθῶν οἱ γονεῖς μου, ποὺ εἶναι πολὺ κακοποιοὶ καὶ πολὺ αὐστηροί. Γιὰ τὴν ὡρὰ θ' ἀρκεστούμε ν' ἀλληλογραφεύμε μὲ τὸ ἴδιο μέσο. Μὲ λένε Ἀνίτα».

Ἐγὼ: «Ἀνίτα, τ' ὄνομά σας τόλμα διαρκῶς ὅλη τὴ νύκτα. Ἦταν τόσο γλυκό, ποὺ ἡ ψυχὴ μου γέμιζε ἀπὸ φῶς! Καλὰ κάνουν οἱ γονεῖς σας καὶ εἶναι αὐστηροί. Ἐγὼ θ' ἀρκεσθῶ νὰ σὰς μιλάω μ' αὐτὰ τὰ ραβασάκια καὶ νὰ σὰς θαυμάζω, ὅταν βγαίνετε στὸ μπαλκόνι σας. Ἐνῶ καμιά φορὰ σὰς συναντήσω στὴ σκάλα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀγγίξω τὸ χεῖρ σας. Ὅχι εἶμαι τόσο εὐτυχής!»

ΕΚΕΙΝΗ: «Κύριε, αἰσούρα θάχεται μιά ψυχὴ πολὺ ρωμαντικὴ. Μὰ στὴν ἐποχὴ μας δὲν νομίζετε πῶς ὁ ρωμαντισμός ἐπαφῇ πιά νὰ εἶναι τῆς μόδας; Δὲν εἶναι καλύτερα, ὅταν μιά ὡραία κοπελλά σὰς ἀρέσῃ, νὰ τῆς πᾶτε: «Μοῦ ἀρέσεις, θέλω νὰ σε φιλήσω!...»

Ἐγὼ: «Ἀνίτα, ἴσως νὰ εἶμαι ρωμαντικός. Ἴσως νὰ εἶνε καλύτερα νὰ μιλάς ἐλεύθερα σὲ

Πρωταρχιλιά!...
(τοῦ Β. Χριστοδούλου)

μιά κοπέλλα, αλλά εγώ είμαι
δειλός, πολύ δειλός, πάρα πολ-
ύ δειλός!

ΕΚΕΙΝΗ: «Κύριε, δεν πρέπει
σήμερα να είμαστε δειλοί.
Πρέπει να ληφ κανείς καθαρά
και ζαστερά αυτό που αισθά-
νεται. Μήπως ο έρωας δεν πα-
ρασύρει ακόμη και τους δει-
λούς; Η σημερινή νεολαία δεν
είναι ρωμαντική, μιλάει στον
ένικο, σκέπτεται ελεύθερα, α-
γαπάει ελεύθερα και προχωρεί
ελεύθερα. Καταλάβετε, Τό-
νιο;»

ΕΓΩ: «Αντί, έχεις δίκιο.
Απόψε όνειρεύτηκα πως είχα
κατεβή στο μπαλκόνι σου. Ό-
νειρεύτηκα μ' ανοιχτά μάτια:
Είδα πως έμπαινα στην κάρμα
σου και σε φιλούσα καθώς κοι-
μόσουν. Έου ξύπνησες τότε...
Δεν τολμή να σου γράψω πιο
πολλά...»

ΕΚΕΙΝΗ: «Όχι, να μου τ' α-
ντί γράψω όλα, όλα, όσα όνειρεύ-
τηκες, τ' άκου;»

ΕΓΩ: «Λοιπόν, μπήκα, όπως
συνήθιζα, στην κάρμα σου
σιγά, ακούμπησα τα χείλη μου
στά δικά σου. Ξύπνησες και μ'
έσφιξες με τα γυμνά σου μπρά-
τσα και με φίλησες και σ' έ-
φιλησες με πολλή ώρα, ξεχνών-
τας τον κόσμο. Ήταν ένα
θαύμα!»

ΕΚΕΙΝΗ: «Πές μου κι' άλ-
λα, Τόνιο! Κόιταζε να πραγ-
ματοποιήσεις τ' όνειρό σου. Έ-
λα πραγματικά να με βρής
στην κάρμα μου. Νίκησε τη
δειλία σου. Διαβάοντας το
ραβασάκι σου μου φαινόταν α-
ληθινά πως μ' έφίλιγγες στην
θερμή αγκαλιά σου. Γράψε μου
κι' άλλα, κι' άλλα!»

ΕΓΩ: «Αντί, κάθε νύχτα
κατεβαίνω κοντά σου. Έου με
περιμένεις ζυγνιά και τρέχεις
κοντά μου. Σε σφίγγω στην
αγκαλιά μου και τα χείλη σου
είναι όλα μέλι. Τα λόγια σου
είναι ένα νοσηλευτικό όνειρο,
που δεν τελειώνει ποτέ! Έ-
τσι νομίζω, με τελειώνει ρα-
γώρα, γιατί έφημώρην...»

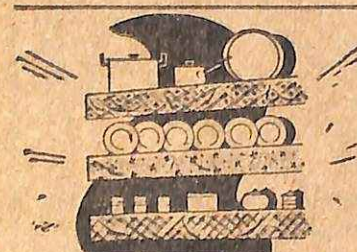
Αυτό ήταν το τελευταίο ρα-
βασάκι που της έγραψα. Την
άλλη μέρα μάτια περιμένα
την Αντί. Μία στιγμή, άκουσα
το κουδούνι της πόρτας μου
και πάντα ν' ανοίξω.

Ένας κοντός άντρας, με κα-
τακόκκινο πρόσωπο, ώμους
μέσα. Μ' έπιασε απ' τα πέτα
του σακκακιού μου και μου δώ-
σε δυο νερά χαστούκια. Επει-
τα μου θάλασε στο χέρι ένα κομά-
τι χαρτί κι' έφυγε δίχως να
βγάλει λέξη.

Όταν συνήλθα απ' την έκ-
πληξή μου κι' απ' τα χαστούκια
διάβασα το χαρτί:

«Παλιάνθρωπε! Βρήκα το
ραβασάκι σου για την κόρη
μου! Κατεβαίνεις λοιπόν κάθε
νύχτα στην κάρμα της; Πρό-
σεξε καλά: Σε περιμένω τ' α-
πόγεμα σήμερα στο σπίτι μου
για να μου ζητήσεις επίσημα
το χέρι της. Έτσι κάνουν οι
καθώς πρέπει, οι τίμιοι νέοι!»

Δυστυχώς όμως τον άπονο-
τευσά. Αλλάξα απ' τον ίδιο α-
πόγεμα, βιαστικά, σαν να με
κυνηγούσαν. Και σε λίγες μέ-
ρες, αλλάξα και πόλη. Έγκατα-
στάθηκα αλλού, χιλιόμετρα μα-
κριά. Η δειλία μου, βλέπετε...
ΣΑΡΛ ΝΟΡΜΑΝ

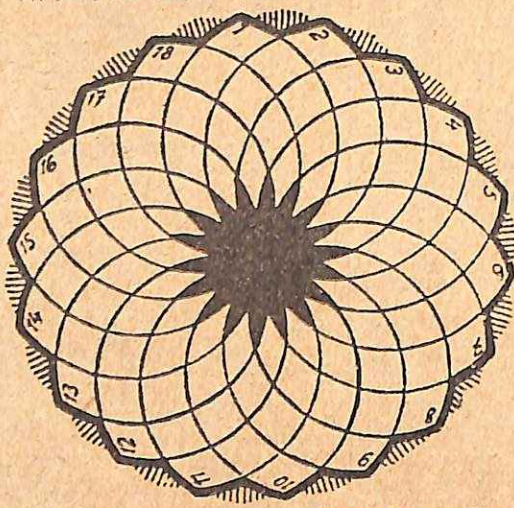
Επιστρώματα
Ραφιών

ΝΑΛΑΝ ΒΙΝΥΦΛΕΞ 100%

Παιχνίδια

Κυκλόλεξο

Το σχέδιο αυτό θα συμπληρωθεί με 36 λέξεις των
5 γραμμάτων, οι οποίες ν' ανταποκρίνονται στις έ-
ξηγήσεις που σας δίνουμε πιο κάτω. Σε κάθε άρι-

θμό αντιστοιχούν δυο λέξεις. Η μία θα τοποθετη-
θί προς τα δεξιά και η άλλη προς τα αριστερά.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

- 1) Έρεως του θιέξ.
- 2) Η μήτη του είναι κάθε άλλο παρά καλλι-
γράμμη.
- 3) Η καντάδα στην καθαρεύουσα.
- 4) Αστέρ της Λυρικης μας Σ κηής.
- 5) Έχασε προσφύλες πρόσωπο.
- 6) Μυθολογικό έμψυχο άγαλμα του Ήφαιστου.
- 7) Υδαρής πολλός.
- 8) Δυστυχισμένος.
- 9) Άγγειον με εύρύ στόμιον.
- 10) Κάθε σώμα έχει το δικό του.
- 11) Πόλις της Κύπρου.
- 12) Είναι ανάλογος με την εργασία.
- 13) Αππλλάγη από τα δεσμά του.
- 14) Κάτι το άποικουστικό.
- 15) Προορίζεται για τους ναυτικούς.
- 16) Έχθρος της γυναικείας κομψότητας.
- 17) Μομφή.
- 18) Ο συνθέτης του «Μακεδονικού Έμβρα-
ριου» (έπων.).

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

- 1) Αφαστος στην τρεχάλα.
- 2) Στρατιωτική μονάδα.
- 3) Εργάζεται στη θάλασσα.
- 4) Νησί του Αιγαίου.
- 5) Κατά το 1955 (έπιορ.).
- 6) Εφημερίδες και περιοδικά.
- 7) Εδαφική ανωμαλία.
- 8) Λαός που κατοικούσε την Ν. Δ. Μ. Α-
σία.
- 9) Τουρκικός τίτλος.
- 10) Όπλο του έρωτος.
- 11) Τροπικό έπιρρημα.
- 12) Μας κάνει να περπατούμε με δυσκολία.
- 13) Τον παριστάνουν μ' ένα δρεπάνι στο χέρι.
- 14) Νησί του Αιγαίου.
- 15) Θάνατος.
- 16) Μαθητής του Χριστού.
- 17) Τον βρίσκετε σ' όλα τα κρεπωλεία.
- 18) Μεγάλη ταραχή.

Ποιός ήταν;

- 1) Στις 18 Δεκεμβρίου 1893 γεννήθηκε Έ-
νας πρίγκιπ, του οποίου ο τραγικός θάνατος
έγινε άφορμή ενός από τους πιο θρομερούς πο-
λεμους της Ιστορίας. Ποιός ήταν;

- 2) Γεννήθηκε στο Μεσολόγγι το 1859 και
άγωνίστηκε αποτελεσματικά για την επίδολή
της δημοτικής γλώσσας σ' όλα τα είδη του
γραπτού λόγου.

- 3) Έχασε το δεξί του μάτι το 1794, προ-
σπαθώντας να καταλάβει την Κορσική.

- 4) Έμπορος της Άρτας, ιδρυτής και πρωτεργά-
της της Φιλικής Έταιρείας, υπήρξε ένας από τους
προδρόμους της Έλληνικής Έπαναστάσεως.

- 5) Ποιός ήταν ο Τσουγκασβίλι, που από το 1924
μέχρι του θανάτου του παρέμεινε κυβερνήτης της
χώρας του;

- 6) Ένας Αθηναίος στρατηγός πέθανε στη φυ-

λακή, γιατί δεν μπορούσε να πληρώσει το πρόστιμο
των 50 ταλάντων, στο οποίο καταδικάστηκε. Ποιός
ήταν;

- 7) Κατά την μυθολογία παντρεύτηκε τις 50 κό-
ρες ενός βασιλέως και απέκτησε μαζί τους 50
γυιούς.

- 8) Κατά την Έπανάσταση διοργάνωσε σώμα από
500 Σουλιώτες, που συντηρούσε με δικά του έξο-
δα. Ποιός ήταν;

Ο πιο κερδισμένος

Δυο υπάλληλοι, ο Α κι' ο Β, διορίζονται συγ-
χρόνως κι' έχουν στην αρχή τον ίδιο μισθό. Ο Α
πείρνει αύξηση 20 χιλιάδων κάθε χρόνο κι' ο Β
από 5 χιλιάδων κάθε έξαμηνη. Ποιός είναι ο πιο
κερδισμένος από τους δυο; Και πόσο;

Συλλαβόγριφος

Το πρώτο κάνει όρκο.
Το δεύτερο ρωτά
και τ' όλο μου γνωρίζεις
αν σ' είδα άλλη φορά.

Έπιγραφές

Ε Υ Ε Τ Σ Ι Η
Η Μ Ι Α Κ
Ε Ρ Ε
Α Ν Υ

Ζητείται η ανάγνωση της έπιγραφής αυτής.

Όνόματα και επώνυμα

1) Ρενάν	Άλέξανδρος
2) Ααρών	Μιχαήλ
3) Πούσκιν	Φρειδερίκος
4) Ροσσινί	Άλέξανδρος
5) Μπαλζάκ	Ερνέστος
6) Σοπέν	Άρθουρος
7) Ουαγκνέρ	Πέτρος
8) Σοπενχάουερ	Κάρολος
9) Γκράχαμ - Μπέλλ	Όνορε
10) Ρομπιν	Μαξιμιλιανός

Ποιό είναι το σωστό όνομα που ταιριάζει σε κα-
θένα από τα διάσημα επώνυμα της πρώτης στήλης;

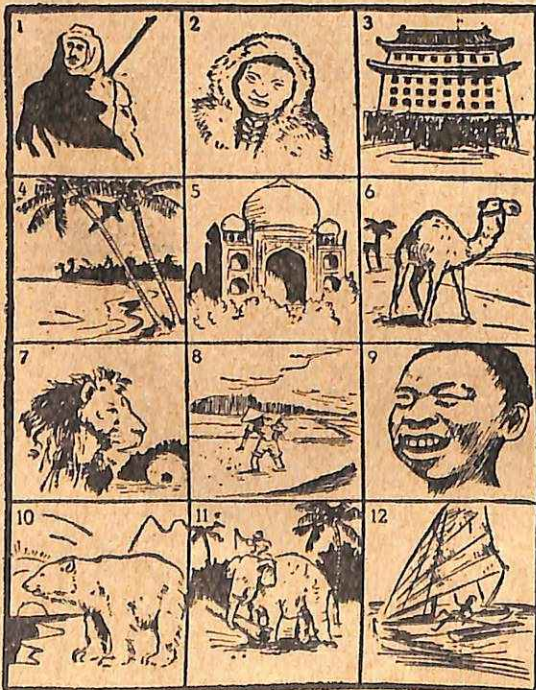
Ποιά ή απόστασις;

Ένας πεζός ξεκινά στις 7 το πρωί από ένα προά-
στιο της Αθήνας για να φτάσει στην Όμοιοια ό-
που έχει ένα ραντεβού.

Αν περπατήσει με ταχύτητα 5 χιλιόμετρα και
760 μέτρα την ώρα θα φτάσει 15 λεπτά νωρίτερα.
Αν πάλι διανύει 4½ χιλιόμετρα την ώρα, θα φτά-
σει με 20 λεπτά καθυστέρηση.

Σε ποιά απόσταση από την Όμοιοια βρίσκεται
το σημείο απ' το οποίο ξεκίνησε ο πεζός, και ποιά
ήταν η ώρα του ραντεβού;

Ζευγάριμα εικόνων

Οι 12 αυτές εικόνες μπορούν συσχετιζόμενες να
ζευγαρωθούν, ανάλογα με τα πρόσωπα, τα τοπία
και τα άλλα τους περιεχόμενα, εις τρόπον ώστε να
αποτελέσουν έξι ζευγάρια.

Αν τυχόν συσχετίσετε κατά λάθος δυο άταια-
στες εικόνες, οι δυο εικόνες που έχασαν έτσι το
ταίρι τους θα σας υποχρεώσουν να αναθεωρήσετε
την απόφασί σας.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Ένας απάχης αυτοκτόνησε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο αστυνόμος Γουσταύος Γκιγιώμ μπήκε στο
γραφείο του στενοχωρημένος. Πέταξε μ'
αηδία τις χειροπέδες στο τραπέζι και κά-
θισε με κατεβασμένα μούτρα. Οι συνάδελφοί του πρώτη φορά τον
έβλεπαν έτσι. Προθυμοποιήθηκαν να του δώσουν φωτιά ν' ανάψει
την πίπα του.

— Τί με κυττάτε έτσι; φώναξε. Ποιός σας ζήτησε φωτιά; Α-
ρήστε με ήσυχο!

Οι συνάδελφοί του Μωρίς Λιτέρ κι' Εύγένιος Σαρμπόν τον πλη-
σίασαν. Τον κύτταζαν με καλωσύνη κι' ο Μωρίς του είπε:

— Έ, Γκιγιώμ, από που έρχεσαι; Σου έφευγε καμιά άλεπτο;

Δεν μπορεί νάχης πάντα επιτυχίες!

Ο Γκιγιώμ, σπρώχνοντας τα χαρτιά του από μπροστά, τους
απάντησε:

— Έκανα μία παληανθρωπιά! Αφσα να σκοτωθώ μπροστά
μου ένας άνθρωπος!...

— Τον δολοφόνησαν;

— Όχι, αυτοκτόνησε!

— Για ποιόν μιλάς; Ήταν άντρας;

— Ναι. Ήταν ο Ντεντέ, τους απάντησε ο Γκιγιώμ.

— Ο Ντεντέ; Αυτό το παληόμυτρο! Δεν λες πως γλυτώσαμε
απ' αυτόν τον απάχη! Άσε τώρα τα μισόλογα και πές μας τί έ-
γινε...

— Νά, τα «λαγωνικά» μας σήμερα το πρωί με είδοποίησαν ότι
ο Ντεντέ κρυβόταν στο υποπτο ξενοδοχείο «Δελφίνι», που είναι στην
προκυμαία.

Γέμισα το πιστόλι μου, πήρα τις χειροπέδες και πήγα να του
κάνω επίσκεψη. Πρώτη φορά θα τον συναντούσα. Ήξερα, όπως κι'
έσείς, ότι ήταν διάσημος λωποδύτης και ίκανός να στραγγαλίσει και
μια ζητιάνη ακόμη... Έλαβα γι' αυτό όλα τα προφυλακτικά μέτρα.

Μπήκα στο δωμάτιό του, έχοντας τις πλάτες γυρισμένες προς τον
τοιχο. Τον είδα να κάθεται στο τραπέζι και να γράφει. Δεν
ταράχτηκε που με είδε. Με παρακάλεσε μάλιστα να τον α-
φήσω να τελειώσει το γράμμα του. Η ψυχραιμία του μούκανε
ένθουσι και πιο πολύ η φωνή του. Μου φαινόταν γνωστή...

Και τα χαρακτηριστικά του, δεν μου ήταν άγνωστα. Πλησία-
σα με προτεταμένο το πιστόλι και κάθισα κοντά του.

Ο Ντεντέ μούριξε μια ματιά και με ηρεμία μου είπε:

— Δεν βάχετε το παιχνιδάκι αυτό στην τσέπη σας; Είπε
ή μόνη φορά που έρχεστε στην κατάλληλη στιγμή...

— Τελείωνε πια το γράμμα, Ντεντέ! του φώναξα. Και η
ύπομονή έχει τα όριά της. Βλέ-
πω όμως ότι γράφεις περίφημα
σαν άνθρωπος μορφωμένος. Θα
μπορούσες να κερδίσεις τίμια τη
ζωή σου...

— Έχεις δίκιο, μου απάντη-
σε. Μόνον ότι αργά μούδωσες
τη συμβουλή...

Μου μιλούσε με τόσην, οικει-
ότητα, σαν να ήταν φίλος μου.
Κι' εκεί, που τον κυττάωσα έρευ-
νητικά, μου ήρθε στο νου μου
μία παλιά γνωριμία.

— Γκαστόν! του φώναξα,
πνιγμένος από συγκίνηση.

Ο απάχης άφησε την πέννα.

— Έχεις διαβολέμένο μνη-
μονικό! μου απάντησε. Θά ή-
θελα όμως να μη μ' αναγνωρί-
σης. Ο Γκαστόν ντε Σαρμέλ
δεν υπάρχει πια! Τον σκότωσε η ζωή... Σήμερα υπάρχει μόνο ο
Ντεντέ, που περιμένει ο δήμιος το κεφάλι του...

Ένωισα ότι θα μου έφευγε το μυαλό.

— Μη παίρνεις τόσο κατάκαρδα τα πράγματα, μου είπε ο απά-
χης. Δεν αξίζω και πολλά, έτσι που κατάντησα...

Είχα γνωρίσει στο Μπορντώ τον Γκαστόν ντε Σαρμέλ. Ήταν
ένας ήσυχος και μελετηρός νέος. Ο πατέρας του ήταν από τους πιο
πλούσιους εργοστασιάρχες κι' είχε μεγάλη όνειρα για το γιο του.

Τον ήθελε δικηγόρο, βουλευτή, υπουργό! Είχε όλα τα μέσα γι'
αυτό. Την περιουσία του την προωρίζε για τον Γκαστόν και την
αδελφή του τη Φρανοίνα. Αυτή ήταν πολύ δημοφ. Με είχε συγκί-
νησει τότε. Δεν τολμούσα όμως να της εξομολογηθώ την αγάπη μου.

Αλλωστε μάς χώριζε τόσο απόσταση! Έγώ ήμουν ένας απλός
υπάστυνος κι' έκλεινε τόσο πλούσια, που ποτέ δεν θα δεχόταν
να γίνει γυναικά μου. Έτσι αρκέστηκα στη φίλια του Γκαστόν.

Πήγαινα τακτικά σπίτι τους. Σε λίγο όμως ο Γκαστόν έφυγε για
το Παρίσι. Πήγαινε να σπουδάσει. Εγώ κατόπιν καταστάλαξα στη
Μασσαλία... Και νά τώρα, που ο Γκαστόν βρισκόταν μπροστά μου
μεταμορφωμένος σ' επικίνδυνο απάχη!...

— Άπορείς που με βλέπεις σ' αυτό τα χάλια, μου είπε. Έτσι
είναι. Άμα πάρη κανείς τον κατήφορο!

— Άλλά πώς έγινε αυτό; τον ρώτησα λυπημένος.

— Ο κακός δρόμος είναι εύκολος... Έμπλεξα με εύθυμες πα-
ρέες, Γκιγιώμ. Σιγά-σιγά με τα γλέντια, τα ξεγυμνάσια, τις υποπτες

παρέες, τα χαρτιά, παραμέλησα τις σπουδές
μου. Ήμουν βουτηγμένος στα χρέη... Η οικο-
γένειά μου με είχε αποκληρώσει. Αναγκάστηκα
να δουλεύω στα δωμάτια των ενοίκων των ξενοδοχείων
ακόουσε για να γεμίσω τις τσέπες μου με λεπτά και κοσμήματα.

Τί τα ήθελα αυτά, θα μου πής... Είχα μία φίλη πολυέμοδη. Όπως
έδωχα με το «τσουβάλι» τα λεπτά, έτσι κι' έφευγαν. Στο τέλος
αυτή με παράτησε για να πάη μ' έναν πλούσιο γέρο. Όσο για
μένα είχα συνηθίσει πια αυτή τη ζωή. Με τρόμαζε ή σκέφι ότι μπο-
ρούσα να γίνω πάλι τίμιος...

Αρχισα τότε να έχω δισταλλημίες με την αστυνομία. Όλοι με
ήξεραν με το όνομα Ντεντέ. Πο' έ όμως δεν έπεσα στα χέρια τους.

Ήξερα καλά να κάνω τις δουλειές μου. Καί νά τώρα που η μοίρα
θέλησε να με συλλάβη ένας παλιός φίλος μου!...

— Τί γράφεις αυτόν, Γκαστόν;

— Ένα γράμμα στη
Λουλού. Της ζητώ λίγα
φιλά, γιατί οι δουλειές δεν
πάνε τώρα καλά. Άλλω-
στε πρέπει να μου στέλνει
κάποιος το χαρτζηλικί μου
στη φυλακή...

Ανατρίχιασα. Ο Γκα-

— Είδα τον Ντεν-
τέ να κάθεται στο
τραπέζι και να
γράφει...

στον μιλούσε σαν αποκτηνωμένος, σαν ένας αληθινός απάχης.

— Γκαστόν, του φώναξα, αν σε οδηγώω στο τημα, δεν θα
γλυτώσεις το θάνατο. Κατηγορείσαι για πολλά εγκλήματα. Μά δεν
θέλω να σε συλλάβω. Διάλεξε μόνος σου...

Ο Ντεντέ με κύτταξε καλά. Είπα ότι άρχισα να έχω τύψεις. Μέ-
σα του έμπνευσε ο παλιός άνθρωπος, που είχε νεκρωθί με τις κα-
ταχρήσεις και τις κακές συναναστροφές. Έμεινε για λίγο σκεπτι-
κός κι' έπειτα μου είπε:

— Έχω το λόγο σου πως ποτέ δεν θα μάθη ή οικογένειά μου
ότι ο Ντεντέ κι' ο Γκαστόν ντε Σαρμέλ είναι το ίδιο πρόσωπο;

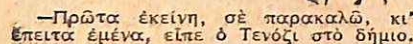
Είχα το θάρρος να του στείλω το χέρι. Ο Γκαστόν έδωσε τότε
από την τσέπη το περιστροφό του το στήριζε στον κροτάφο του
και τραβήξε τη σκανδάλη. Δεν έκανα καμιά κίνηση για να τον
έμποδίσω. Νόμισα ότι αυτό θα ήταν προτιμότερο.

Αυτή είναι η ιστορία που με στενοχώρησε. Και τώρα σας πα-
ρακαλώ, να μου δώσετε το λόγο σας ότι ποτέ δεν θα πητε λέξη για
όσα σας διηγήθηκα. Υπάρχει μόνο ο απάχης Ντεντέ. Κι' αυτό το
όνομα έχει το πάμα, που μεταφέρθηκε στο Ιατροδικαστικό έργο-
στήριο.

Έχεις το λόγο μας, Γκιγιώμ, απάντησαν συγκινημένοι οι α-
στυνομικοί. Είσαι ένας πραγματικός φίλος κι' ανώτερος άνθρωπος!

Κι' αλήθεια, ποτέ δεν έμαθαν ο εργοστασιάρχης του Μπορντώ
κι' η κόρη του η Φρανοίνα ότι ο Γκαστόν είχε αυτοκτονήσει στη
Μασσαλία για να γλυτώσει από τη λαιμητόμο.

ΜΑΡ ΣΕΛ ΡΙΣΑΡ

Οἱ ἐκδηλώσεις τῆς διαφέρουν
ἀπὸ τόπου σὲ τόπον καὶ ἀπὸ ἐποχὴ
σὲ ἐποχὴ

«Υπάρχουν άνθρωποι, πού, για να αισθανθούν έρωτική έλξη για την γυναίκα τους, πρέπει να την δουν με τα μάτια ενός τρίτου. Ή επιθυμία ενός άλλου για τη νόμιμη συντροφιά τους, όχι μόνο δεν ευναιχεί στην καρδιά τους το παραμικρό αισθήμα φιλοστοιχίας, αλλά τους παρακινεί, αντίθετα, να την επιθυμούν και εκείνοι. Αυτοί ακριβώς είναι οι ανώμαλοι τύποι».

«Ένας Έρκιμώος θεωρεί ως υποχρέωσή του να προσφέρει στον ξένο του την γυναίκα του – και το παίρνει σαν προνόμιο αν εκείνος δεχτεί την δέσμη. Αν, όμως, ο οποιασδήποτε τρίτος θέληση να τον «απατήσει» χωρίς την συγκατάβαση του, ο Έρκιμώος γίνεται ήθριο από την ζήλεια! Ούτε καν αντιμετωπίζει την λύση, που θα σκεπτόταν ένας «μοντέρνος» Ευρωπαίος σύζυγος: Να ανταποδώσει τα ίσα στον τρίτον, να περιφρονήσει εκείνον που προσέβαλε την τιμή του ή να ζητήσει διαζύγιο. Τίποτε από όλα αυτά... Σκοτώνει την άπιστη επί τόπου και ή πράξι του αυτή επιδοκιμάζεται από όλους τους λοιπούς Έρκιμώους.

ΨΥΓΕΙΑ
Chrysos Sebra

 ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
 ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ 1
 ΨΥΓΕΙΑ

— Πρώτα έκειναι, σέ παρακλώ, κι
 έπειτα έμένα·... Θέλω να είμαι α-
 γιουρος πως δέν θα μέ αποπαιθώ.
 'Η ζήλεια, κατά τίς διαπιπνώσεις
 τής συγχρόνης επιστήμης, σπάνια
 προέρχεται από κάποιο θετικό γε-
 νόνος ή έστω από μία απλή ένδειξη
 τής βάρος του προσώπου μου αγαπού-
 με. Ζηλεύω ή δέν ζηλεύω, χω-
 ρίς να έξετάζωμε τους λόγους που
 μάς παρακινούν γι' αυτό. Συχνότα-
 τα, έπισης, ή ζήλεια οφείλεται σ' α-
 μία συναίσθηση προσωπικής ή κοι-
 νωνικής μειονεκτικότητας. Όταν, ο-
 πανόθεσες μάς δέν πάνε, ζήλεια, ο-
 παρ ή ζωή μάς φαίνεται ή ακαλή και
 άδικη, πιστεύουμε πως ή τύχη μάς
 δέν μάς αγαπά, ή δέν μάς είναι
 πιστή. Σε μία στατιστική, που έκανε
 έλευστά ένας Όλλανδός ψυχία-
 τής, υπαριθμήθηκε πως τά 40% τών

61

σήμερα από το γεγονός ότι ο σύζυγός σας αποφεύγει να εκδηλώσει, όσο ζωηρότερα και θερμότερα θα θέλατε, την αγάπη του σε σας. Κι όμως, επίσης δικαιολογώ και τη λαχτάρα σας, τη δίκα, να θέλετε το γλυκό του λόγου και την εκφραση των αισθημάτων του αιδωμένου. Αλλά, φυσικά, δεν μπορεί να εξηγήσω για ποιο λόγο ο άνδρας σας τα παραμελεί αυτά, που αποτελούν τη βάση της συζυγικής ευτυχίας. Θα σας έλεγα ότι κάποια άλλη γυναίκα είναι στη μέση και το άπαρτοφά το ενδιαφέρον, αν σεις ή ίδια δεν μού το αποκλείετε. Δεν μένει, λοιπόν, παρά να φαντασθώ ότι ίσως περνάει δύσκολες στιγμές για τη δουλειά του και αυτές, των συγχύσεων και των κλονών έτσι βαρύνοντάς τον, «Οσο για συμβουλή, τι πρέπει να κάνετε για να τον ξαναφέρετε στα παλικά, τι να σας πω κι' ενώ, αγάπη μου; Τίποτα θετικότερο και ειδικό για την περίπτωση σας δεν έχω και δεν ξέρω να σας υποδείξω. Εκείνο κυρίως που έχω να σας πω είναι ότι δεν πρέπει ν' αφήσετε να τον ενοχλήτε με γκρίνιες και παράπονα για τη στάση του αυτή. Σκοπιμότερο και λογικότερο είναι να του δείξετε τη μεγαλύτερη κατανόηση, να σταθίτε στοργικότερο στο πλευρό του και να του δημιουργήσετε εκείνη την ατμόσφαιρα της γήινης αγάπης και της εμπιστοσύνης, που θα τον αναγκάσει ίσως να σας εξομολογηθεί ό,τι του συμβαίνει. Εμπιστεύεστε σ' αυτή την «πολιτική» και πιστεύω πως θα τα καταφέρετε στο τέλος να κερδίσετε τον άνδρα σας και πάλι.

Χριστίνα — προδομένη καρδιά: Θα σας λυπηθώ, αν σας πω ότι ο καλός σας είναι, απλώς ένας πρότυπος και άναυδος. Αυτό τουλάχιστον πρέπει να συμπεράνω από τα όσα μου γράφετε για την τακτική του απεινάνει σας. Όταν συνδέθηκε μαζί σας και όταν σας έπειθε να θυσιάσετε για να του... αποδείξετε την αγάπη σας, δεν το ήξερε ότι είστε μια φτωχή και άπονη κοπέλλα και ότι ο γάμος του μαζί σας δεν ταίριαζε για «λόγους» ή «πρεσβυτέρους» καθώς ισχυρίζεται; Τότε, λοιπόν, γιατί να σας φερθή έτσι; Αλλά, όπως, όπως μου γράφετε, έχει σχετισθεί με άλλη γυναίκα νέα και θέλει να στήσει δική σας, για να βάλει χέρι στην προίκα. Γι' αυτό πρέπει όχι να υποχωρήσετε, για να του κάνετε το χαρήκι, αλλά αντίθετα, να του τριτί, να τον ενοχλήσετε, να τον ενοχλήσετε, σύμφωνα και με τις πρώτες σας, σύμφωνα και με τις παλαιότερες. Και αφού αυτός έφτασε στο «α» χαράκτηριστο αυτό σημείο, θ' αναγκασθείτε και σεις να το προσανατολίσετε ότι δεν είναι διατεθειμένοι να γίνουν τα όσα του «αλλά» μένει να γίνουν το θέμα του. Αλλά, πρέπει να σας αποκαταστήσει ότι πρέπει να σας αποκαταστήσει δική σας. Αλλά, όπως θα καταφύγετε στη δικαιοσύνη και θα τη φωνερώσατε όλα όχι μόνο στην οικογένειά του, αλλά και στην οικογένειά αυτής που έχει τωρά «πλευρίσει»! Μη διατάσετε να δείξετε αούστηρή στάση!

αγαπήσετε, αφού σας αγαπά κι' αυτός. Αγάπη δίχως έλπιδα: Η έλπιδα σας είναι άτυχη. Σεις είστε μεγαλύτερη του κατά τρία χρόνια, γυναικά έτοιμη για παντρεία, για να πάρετε άντρα κατά 3-5 χρόνια μεγαλύτερο της, αποκαταστημένο, και έτοιμο να φτιάσει οικογένεια, ενώ εκείνος είναι ακόμη νεαρός και απροετοίμαστος. Δεν πρέπει, λοιπόν, ούτε να εκτεθείτε, ούτε να δεσμευθείτε. Ένδοξα σ'αυτά που είπα, αλλά έπειτα μετανοώ, πικρά.

Κραυγή πόνο: Μόνη σας δημιουργήσατε μια κατάσταση και συνεχίζετε να θεωρείτε τον εαυτό σας δυστυχισμένο, αφού δεν έσθε, ούτε πρόκειται να γίνετε. Είσαθε μια νέα τριάντα ετών, πάνω στο

σφρίγγος της ζωής της, και δεν έχετε ανάγκη να συνεχίζετε αυτή τη ζωή στο περιβάλλον, που βρίσκεστε. Κανείς δεν σας εμποδίζει να φύγετε από εκεί μέσα, και να αναζητήσετε άλλο, οποιαδήποτε άλλη εργασία, να γνωρίσετε τη ζωή από την άλλη της όψη, την ευθυμία και όχι από τη θλίψη. Φύγετε, λοιπόν, το ταχύτερο, δίχως προειδοποίηση και βήγηση να αναπνεύσετε τον αέρα της υγείας και της ελευθερίας. Αναζητήστε την τοχμή σας μακριά από τον καθημερινό πόνο ενός δυστυχισμένου και αποκαρδιωτικού περιβάλλοντος.

Όμορφο Κατινάκι: Γιατί να βασανίζεστε άδικα τον εαυτό σας και να σκέπτεστε την αυτοκτονία, αφού όλα μπορεί να τελειώσουν, όπως τα επιθυμείτε. Άλλα

για να παντρευτεί ένας νέος μία κοπέλλα, απαραίτητο είναι να σκεφθεί πρώτα αν είναι ικανός να δημιουργήσει σπίτι και να ανταποκριθεί στις ανάγκες μιας συζυγικής ζωής. Αν λοιπόν έχετε συγκεντρώσει τ' απαραίτητα για να δημιουργήσετε σπίτι, τότε δεν έχετε παρά να πάτε στους γονείς της, να τους εκφράσετε την επιθυμία σας και να τους ζητήσετε την κόρη τους. Άλλος τρόπος δεν υπάρχει.

Ερωτευμένη με άγνωστο: Δυστυχώς δεν μπορούμε ν' απαιτούμε ιδιαιτέρως. Έπειτα αυτό που μου ζητάτε είναι φυσικά πολύ δύσκολο για μας. Κι' αυτό, γιατί στα γραφεία μας δεν έχουμε ιδιαιτέρως υπηρέσια κερύνες και πληροφοριών. Φαντασθείτε τώρα να πάμε, γιατί αλλού δεν γίνεται, στην Πάτρα να πληροφορηθούμε αν ο Δημήτρης ή ο Γιαννάκης είναι καλός και άξιος γαμπρός, για να δώσετε εσείς την απάντησή σας. Αυτά τα πράγματα δεν γίνονται, εκτός από μία συμβουλή που μπορούμε ευχαρίστως να σας δώσουμε. Αφού σας ενδιαφέρει τόσο πολύ να παντρευθείτε αυτό το νέο κι' άς μην τον γνωρίζετε, κι' αφού σας ζητήσει σε γάμο χωρίς να σας γνωρίζει, να συνεννοηθείτε με τους γονείς σας και να πάτε ένας δικός σας να τον βρήτε επί τόπου, να τον γνωρίσει και να συζητήσει τα υπόλοιπα μαζί του.

Ξανθή Μελίνα 19. Βόλο: Εύχαριστώ για τα ευγενικά σας λόγια. Πολύ καλά κάνετε μέχρι στιγμής που δεν δεχθήκατε να εκτεθείτε. Εκθέτετε όμως το σπίτι σας, που παίρνει αποφασιστικές κορυφές από τους γονείς σας. Γιατί δεν πρόκειται για ένα δικό σας, αλλά για ένα δικό της, χωρίς να είναι δικό της. Δυστυχώς, όμως, να έχετε αυτό το δικαίωμα. Το ότι είναι μια μορφή από αυτό δεν έχει καμία σχέση. Η αγάπη της ψυχής παίζει το μεγάλο ρόλο από τα πάντα. Αυτό, λοιπόν, που σας συμβουλεύω να κάνετε για να μην εκτεθείτε ανώτερη, είναι να συνεννοηθείτε μαζί του, να βρήτε στο σπίτι σας, όπως πήγατε εσείς στο σπίτι του, και να συνεννοηθεί με τον πατέρα σας για όλα αυτά τα ζητήματα, που σας απασχολούν. Οι γονείς σας θα κρίνουν αν είναι άξιος για σας.

Προδομένη αγάπη Μ.: Έχετε δική να ξαναρωτάτε τι πρέπει να κάνετε τώρα. Η θεία σας είναι πολύ δύσκολη, αν έχετε με την προκατάληψη, ότι δεν θα μπορούσε να τον αγαπήσει. Και το λέτε με πολλή πεποίθηση. Αλλά, δεν παραδειγματισθήκατε απ' αυτό, που σας συνέβη; Δεν είδατε τι αποτελέσματα είχατε μ' έναν τέτοιο άνθρωπο, που δεν σας αγαπούσε και σας παρέρπουσε σ' ένα αίσθημα, κι' έπειτα σας εγκατέλειψε; Συνεχίζετε ν' αγαπάτε έναν «άπαρτο» της αγάπης, όπως τον λέτε και δεν εκτιμάτε τα ψυχικά χαρίσματα και την προσπάθεια του άλλου που, παρ' όλο που ξέρετε ότι είχε σχέσεις μ' ένα άλλο, ωστόσο σας φανέρωσε όλη του την καλοσύνη μ' ένα γάμο; Αυτό και μόνον, αν υπολογίσετε, πρέπει να θυμάστε και να εκτιμάτε το νέο, με τον οποίο αρραβωνιασθήκατε τώρα. Μη διατάσετε. Θ' ανακαλύψετε κι' άλλα προτερήματα και η συμπάθεια σας θα μεγαλώσει ακόμη για το μέλλοντα σύντροφο της ζωής σας.

Φοιτήτρια: Βρίσκει στο γράμμα σας θετικότητα και λογική. Δεν έχετε καθόλου παρασυνθισθεί από ένδοξιασμούς και κι' αυτό καταλήγει στα συμπεράσματα, που μου γράφετε. Αλλά, η λογική υπερσχεση παντός άλλου αίσθηματος. Έτσι έκαναν την έκλογή σας. Πολύ καλά, αλλά δεν μου γράφετε και κάτι άλλο: δηλαδή, πως θεωρούσα τις σχέσεις σας; Μία γνωριμία για να περνά η ώρα, ή κάτι άλλο, πιο σοβαρό; Ελπίζω με τη λογική σας να λύσετε αυτό το ζήτημα και ο νέος της έκλογής να σπείρει αντί-εξίας της προσδοκίας σας και να ζητήσει το ταχύτερο να γνωρίσει και τους γονείς σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Μαρία Π., Ένταθα: Ο Ντάβιν Κλίφ γεννήθηκε στο Μπρούκλιν στις 18 Ιανουαρίου 1913. Είναι παντρεμένος από το 1940 με την Σελία Φάιν και έχει μία κόρη την Ντίνα. Κρητική όπου-είναι: Via Severano 35, Roma, Italia, M. Φ., Ένταθα: Η διευθύντρια της Silvana Pampanini είναι: Via Archimede 191, Roma, Italia. Σε 5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-1040-1041-1042-1043-1044-1045-1046-1047-1048-1049-1050-1051-1052-1053-1054-1055-1056-1057-1058-1059-1060-1061-1062-1063-1064-1065-1066-1067-1068-1069-1070-1071-1072-1073-1074-1075-1076-1077-1078-1079-1080-1081-1082-1083-1084-1085-1086-1087-1088-1089-1090-1091-1092-1093-1094-1095-1096-1097-1098-1099-1100-1101-1102-1103-1104-1105-1106-1107-1108-1109-1110-1111-1112-1113-1114-1115-1116-1117-1118-1119-1120-1121-1122-1123-1124-1125-1126-1127-1128-1129-1130-1131-1132-1133-1134-1135-1136-1137-1138-1139-1140-1141-1142-1143-1144-1145-1146-1147-1148-1149-1150-1151-1152-1153-1154-1155-1156-1157-1158-1159-1160-1161-1162-1163-1164-1165-1166-1167-1168-1169-1170-1171-1172-1173-1174-1175-1176-1177-1178-1179-1180-1181-1182-1183-1184-1185-1186-1187-1188-1189-1190-1191-1192-1193-1194-1195-1196-1197-1198-1199-1200-1201-1202-1203-1204-1205-1206-1207-1208-1209-1210-1211-1212-1213-1214-1215-1216-1217-1218-1219-1220-1221-1222-1223-1224-1225-1226-1227-1228-1229-1230-1231-1232-1233-1234-1235-1236-1237-1238-1239-1240-1241-1242-1243-1244-1245-1246-1247-1248-1249-1250-1251-1252-1253-1254-1255-1256-1257-1258-1259-1260-1261-1262-1263-1264-1265-1266-1267-1268-1269-1270-1271-1272-1273-1274-1275-1276-1277-1278-1279-1280-1281-1282-1283-1284-1285-1286-1287-1288-1289-1290-1291-1292-1293-1294-1295-1296-1297-1298-1299-1300-1301-1302-1303-1304-1305-1306-1307-1308-1309-1310-1311-1312-1313-1314-1315-1316-1317-1318-1319-1320-1321-1322-1323-1324-1325-1326-1327-1328-1329-1330-1331-1332-1333-1334-1335-1336-1337-1338-1339-1340-1341-1342-1343-1344-1345-1346-1347-1348-1349-1350-1351-1352-1353-1354-1355-1356-1357-1358-1359-1360-1361-1362-1363-1364-1365-1366-1367-1368-1369-1370-1371-1372-1373-1374-1375-1376-1377-1378-1379-1380-1381-1382-1383-1384-1385-1386-1387-1388-1389-1390-1391-1392-1393-1394-1395-1396-1397-1398-1399-1400-1401-1402-1403-1404-1405-1406-1407-1408-1409-1410-1411-1412-1413-1414-1415-1416-1417-1418-1419-1420-1421-1422-1423-1424-1425-1426-1427-1428-1429-1430-1431-1432-1433-1434-1435-1436-1437-1438-1439-1440-1441-1442-1443-1444-1445-1446-1447-1448-1449-1450-1451-1452-1453-1454-1455-1456-1457-1458-1459-1460-1461-1462-1463-1464-1465-1466-1467-1468-1469-1470-1471-1472-1473-1474-1475-1476-1477-1478-1479-1480-1481-1482-1483-1484-1485-1486-1487-1488-1489-1490-1491-1492-1493-1494-1495-1496-1497-1498-1499-1500-1501-1502-1503-1504-1505-1506-1507-1508-1509-1510-1511-1512-1513-1514-1515-1516-1517-1518-1519-1520-1521-1522-1523-1524-1525-1526-1527-1528-1529-1530-1531-1532-1533-1534-1535-1536-1537-1538-1539-1540-1541-1542-1543-1544-1545-1546-1547-1548-1549-1550-1551-1552-1553-1554-1555-1556-1557-1558-1559-1560-1561-1562-1563-1564-1565-1566-1567-1568-1569-1570-1571-1572-1573-1574-1575-1576-1577-1578-1579-1580-1581-1582-1583-1584-1585-1586-1587-1588-1589-1590-1591-1592-1593-1594-1595-1596-1597-1598-1599-1600-1601-1602-1603-1604-1605-1606-1607-1608-1609-1610-1611-1612-1613-1614-1615-1616-1617-1618-1619-1620-1621-1622-1623-1624-1625-1626-1627-1628-1629-1630-1631-1632-1633-1634-1635-1636-1637-1638-1639-1640-1641-1642-1643-1644-1645-1646-1647-1648-1649-1650-1651-1652-1653-1654-1655-1656-1657-1658-1659-1660-1661-1662-1663-1664-1665-1666-1667-1668-1669-1670-1671-1672-1673-1674-1675-1676-1677-1678-1679-1680-1681-1682-1683-1684-1685-1686-1687-1688-1689-1690-1691-1692-1693-1694-1695-1696-1697-1698-1699-1700-1701-1702-1703-1704-1705-1706-1707-1708-1709-1710-1711-1712-1713-1714-1715-1716-1717-1718-1719-1720-1721-1722-1723-1724-1725-1726-1727-1728-1729-1730-1731-1732-1733-1734-1735-1736-1737-1738-1739-1740-1741-1742-1743-1744-1745-1746-1747-1748-1749-1750-1751-1752-1753-1754-1755-1756-1757-1758-1759-1760-1761-1762-1763-1764-1765-1766-1767-1768-1769-1770-1771-1772-1773-1774-1775-1776-1777-1778-1779-1780-1781-1782-1783-1784-1785-1786-1787-1788-1789-1790-1791-1792-1793-1794-1795-1796-1797-1798-1799-1800-1801-1802-1803-1804-1805-1806-1807-1808-1809-1810-1811-1812-1813-1814-1815-1816-1817-1818-1819-1820-1821-1822-1823-1824-1825-1826-1827-1828-1829-1830-1831-1832-1833-1834-1835-1836-1837-1838-1839-1840-1841-1842-1843-1844-1845-1846-1847-1848-1849-1850-1851-1852-1853-1854-1855-1856-1857-1858-1859-1860-1861-1862-1863-1864-1865-1866-1867-1868-1869-1870-1871-1872-1873-1874-1875-1876-1877-1878-1879-1880-1881-1882-1883-1884-1885-1886-1887-1888-1889-1890-1891-1892-1893-1894-1895-1896-1897-1898-1899-1900-1901-1902-1903-1904-1905-1906-1907-1908-1909-1910-1911-1912-1913-1914-1915-1916-1917-1918-1919-1920-1921-1922-1923-1924-1925-1926-1927-1928-1929-1930-1931-1932-1933-1934-1935-1936-1937-1938-1939-1940-1941-1942-1943-1944-1945-1946-1947-1948-1949-1950-1951-1952-1953-1954-1955-1956-1957-1958-1959-1960-1961-1962-1963-1964-1965-1966-1967-1968-1969-1970-1971-1972-1973-1974-1975-1976-1977-1978-1979-1980-1981-1982-1983-1984-1985-1986-1987-1988-1989-1990-1991-1992-1993-1994-1995-1996-1997-1998-1999-2000-2001-2002-2003-2004-2005-2006-2007-2008-2009-2010-2011-2012-2013-2014-2015-2016-2017-2018-2019-2020-2021-2022-2023-2024-2025-2026-2027-2028-2029-2030-2031-2032-2033-2034-2035-2036-2037-2038-2039-2040-2041-2042-2043-2044-2045-2046-2047-2048-2049-2050-2051-2052-2053-2054-2055-2056-2057-2058-

Οι Δωλιάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τὸ ἐνοικιοστάσιο

Ένα μούλκι είχε ὁ Νικολάκης νοικισμένο κι ἡ Έφταλία στὸ κοινοαγόμενο γουδοκοπανοῦσε:

— Τὸ ἀκίνητο τ' ἀντρουῦ μου!
— Προχτὲς πάλι, πούχε κέφια, ταῦπε:
— Πού νὰ στὰ λέω. Πήγα σ' ἕνα δικηγόρο, πού μου συστήσανε καὶ σοὺ φέρνω μουστέδες καὶ χαβαντίσια, πού θὰ φύγη τὸ καφάσι σου!...

— Βρέ, μίλα καλά, Φταλία! Γι' αὐτὸ σφύριζε τ' αὐτί μου κι ἡ λέγα τί θ' ἀκούσω;

— Ἀκουσε, λοιπόν! Τσοὶ νοικιατοῦροι πούχεις στὸ μούλκι σου δὲν τσοὶ μπρασάρετὶ τὸ νοικιοστάσιο. Καὶ μούδωκε νὰ κατὰλὰ πὼς θὰ φύγουνε χωρίς μπὼν-σορτί! Τὸ γραφεῖο του εἶναι πίσω ἀπ' τὸν Μπελεντίε καὶ θὰ σὲ περιμένει αὐριο πρωί-πρωί νὰ στὰ πὴ δικηγόριστικά, καὶ νὰ σοὺ δώσῃ ντελάλια πὼς θὰ τσοὶ σιχτιριτῆς...

— Βρέ Φταλία μου, νὰ σὲ φιλήσω! Ἐτσι τώρα θὰ τὸ μωρονοικιάσω, νὰ βρῶ καὶ μιά δουλίτσα νὰ ζῶ μπέικα!

— Οὔτε δουλίτσα, οὔτε δουλάρα θὰ βρῆς! Θὰ κάτσης πιά πού τόσα χρόνια μὲ τὸ νοικιοστάσιο τσιτσιριστήκες. Ἀγκαλιά δὲ ἀκούσε καὶ τὰ πιδ κοϊδικά...

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε καὶ συνέχισε:

— Ἐπειδὴ τὸ μούλκι σου εἶναι ντουρσεκλήδικο, ἔχει προποζιόντες ἀπὸ μιά μεγάλη κουμπανία νὰ τὸ κάνουνε γκαράζ! Καὶ νὰ σοὺ δώσουνε μπροστάντζα πεσινί 3 χρονιές. Κι' ἀπ' ὅτι κατὰλὰ, ἡ δουλειὰ εἶναι τελεμένη, γιὰτὶ σάν ἡφευγα, μου φώναξε: «Κυρία Έφταλία, μὴν ξεχάσης αὐριο πρωί-πρωί νὰ πῆς τοῦ Νικολάκη σου νάρρη νὰ κάνουμε τὰ κοντράτα καὶ νὰ πάρη καὶ κατάρη!».

Κόντεψε νὰ σκαρταδέψῃ ὁ Νικολάκης, νὰ σαλέψῃ ὁ νους τοῦ νου μὲ τὰ χαρούμενα μαντάτα καὶ δάκρυσε.

— Ἀμ' δὲν εἶπαμε δὲ, ξεφώνισε ἡ Έφταλία, ν' ἀρχίσουμε τὰ κλάμματα!...

Κι' ὁ Νικολάκης σχιδιάζε, λογαριάζει κι' ἀραδιάζει κομπίνες τσουρού-τσουρού.

— Βρέ Φταλία, τί θὰ τὸ κάνουνε τὰ λέφτά; Φοδούμα μὴν ἀρχίσουν ἀπ' τὸ σόι μου τὰ δανεϊκά κι' ἀγύριστα. Γι' αὐτὸ, πιδ καλὰ ν' ἀνοίξω μιά ταβέρνα.

— Ταβέρνα ν' ἀνοίξῃς; Βέβαια, γιὰ νὰ τῶχης μπόλικο καὶ τῶαμπα, μεθύστακα!...

Λίγο ἀκόμα κι' ἤθελε νὰ ντουτῆσουνε καυὰ τρικουβερτο. Τὴν ἄλλη μέρα γκουστοῦρη πῆγε ὁ Νικολάκης πῖς ἀπ' τὸν Μπελεντίε νὰ βρῇ τὸ δικηγόρο.

Τρεῖς στὴν ἀράδα ρώτησε καὶ κανέναν δὲν τ' ἀπάντησε. Ένας τούρριξε μιά γρήγορη ματιά καὶ προχώρησε, ἄλλος χάεψε μπρὸς σὲ μιά βιτρίνα, χωρίς νὰ τὸν κῆνέ κάσο κι' ὁ τρίτος πού λουστράριζε τὰ παπούσια του, τοῦ χαμογέλα, σάν νὰ τοῦ λέει:

— Ὦχ, ἀδερφέ!... Σήμερα μεροῦ χωρίς ἀπάντησι πληρωμένη, ὅπως στὰ τηλεγραφήματα, κανέναν δὲν σ' ἀπαντᾷ. Τρεῖς ὥρες ταλαιπωρήθηκε ὁ φουκαράς καὶ τέλος, ἀπελπισμένος καὶ μπαλιντισμένος, γύρισε σπῆτι τοῦ.

— Βρέ γυναῖκα, ὁ δικηγόρος πού θὰ μὲ παρτικουλάρη καὶ θὰ μὲ μπρασάρετὶ γιὰ τὸ νοικιοστάσιο, δὲν ὑπάρχει!

— Καὶ βέβαια δὲν ὑπάρχει — ξεφώνισε ἡ Έφταλία, σκασμένη στὰ γέλια — σοῦπα ψέμματα ἀντρά μου, γιὰ νὰ κάνω τ' ἀντέτι, νὰ σὲ γελᾶσω πούνε σήμερα Πρωταπριλιά!

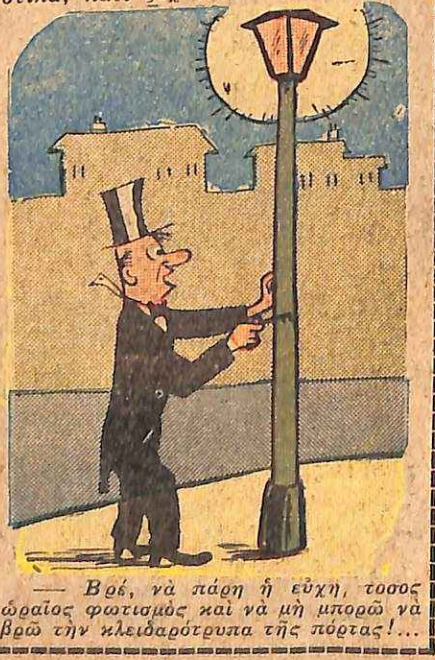
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Γούνινο παλτὸ γιὰ μένα, κύριε Κωσταντῆ; Κι' ἂν τὸ μάθῃ ἡ γυναῖκα σας; — Ἀ! μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν πῆρε καθόλου εἰδοῖσι πὼς λείπει ἀπ' τὴ ντουλάπα της...

— Ἐφτασε ὁ ἄνδρας μου στὸ γραφεῖο; Πέστε του πὼς φεύγοντας βιαστικά, κατὶ ξεχάσε...

— Βοή, νὰ πάρῃ ἡ εὐχή, τσοὺς ὁραῖος φωτισμός καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ βρῶ τὴν κλειδαρότρυπα τῆς πόρτας!...

Τὰ νέα χημικὰ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τελειοποιήσεις στὸ νάυλον καὶ στὸ ρεγιόν

Στὰ μεταπολεμικὰ χρόνια, οἱ χημικοὶ δημιούργησαν ἕνα σωρ τεχνητῆς ὑφαντικῆς ὅλες, μὲ ἰδιότητες πολὺτιμες, πού δὲν βρίσκονται στὶς φυσικῆς ὅλες. Ὑπάρχουν λοιπὸν σήμερα στὸ ἐμπόριο 24 καινούργια συνθετικὰ ὑφάσματα (νάυλον, ντάκρον, ὄρλον, ἀκρίλαν, βικάρα, κλπ.).

Ἐξ ἁλλου, ἔχουν ἐπινοηθῇ εἰδικῆς χημικῆς κατεργασίης γιὰ τὶς φυσικῆς ὑφαντικῆς ὅλες — τὸ βαμπακί, τὸ μαλλί — πού τοὺς δίνουν περισσότερο πλεονεκτήματα. Ἡ ἔχουν βρεθῇ ἐπιτυχημένοι συνδυασμοὶ τῶν φυσικῶν καὶ τῶν τεχνητῶν ὑφαντικῶν ὅλων.

Ένας τέτοιος συνδυασμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ 65% μαλλί καὶ 35% «ντάινελ». Τὸ ὑφάσμα αὐτὸ ἔχει μεγαλύτερη ἀντοχή. Διατηρεῖ τὶς τσακισίς του μὲ τὸν ὁρὸν καιρὸ, καὶ μὲ τὴ βροχή ἀκόμα. Οἱ κλωστές του μπορεῖ νὰ γίνουν λεπτότερες, γιὰτὶ εἶναι πιδ γερές. Κατασκευάζονται λοιπὸν μὲ τέτοιο ὑφάσμα φανέλλες ἐλαφρῆς, στερεῆς καὶ τόσο ἀισαλάκωτες, ὥστε χρησιμεύουν γιὰ καλοκαιρινὰ κοστούμια πού μπορεῖ νὰ φορεθοῦν ἐπὶ τρεῖς βδομάδες συνεχῶς χωρίς σιδέρωμα.

Τὸ «ντάκρον» εἶναι ἕνα συνθετικὸ ὀλικὸ κατὰλλήλοτα γιὰ ποκαμίσα. Εἶναι γερὸ, δὲν ζαρώνει, στεγνώνει γρήγορα, κι' ἐπιπλέον, μὲ μιά νεώτερη ἐπεξεργασία, ἀποκτᾷ τὴν ὄψη καὶ τὴν ἀφή τῶν βαμπακερῶν ὑφασμάτων.

Ἀξίζει ὅμως νὰ μιλήσουμε ἰδιαίτερος γιὰ τὴν ἐπεξεργασία αὐτή, γιὰτὶ ἀποτελεῖ μιά θαυμαστή πρόοδο τῆς ὑφαντουργικῆς βιομηχανίας. Ὅταν βρεθῇ τὸ νάυλον, τὸ πρῶτο συνθετικὸ ὑφάσμα, ἕνας εἰδικὸς γνωστὸς:

— Δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ, παρὰ μόνον γιὰ κάλτσες. Γιὰτὶ εἶναι πολὺ κρύο καὶ γλυστερὸ, ἀκατάλληλο γιὰ ὑφάσματα.

Οἱ χημικοὶ τῶν εργοστασίων Ντυπὸν — ὅπου πρωτοκατασκευάσθηκε τὸ νάυλον — ἀρχισαν τότε νὰ ἐξετάζουν ποιῆς διαφοράς παρουσιάζουν οἱ φυσικῆς ἀπὸ τὶς τεχνητῆς ὑφαντικῆς ἴνες. Γιὰτὶ οἱ πρῶτες εἶνε μαλακῆς κι' εὐχάριστες στὴν ἀφή; Ἡ ἀπάντησι δὲν ἀργήσε νὰ βρεθῇ: Οἱ φυσικῆς ἴνες εἶναι κοντές, κι' εἶναι γιὰ νὰ γίνουν κλωστή, στρίβονται πολλὰς μαζι, ἡ μιά κοντὰ στὴν ἄλλη. Ἀν κλωτάσουμε μιά τέτοια κλωστή μὲ τὸ μικροσκοπιο, θὰ δοῦμε νὰ ξεπροβάλλουν ἀπ' αὐτὴν οἱ χιλιάδες ἀκρες τῶν μικρῶν ἰνῶν πού τὴν ἀποτελοῦν. Αὐτὲς λοιπὸν οἱ ἀκρες ἐρεθίζουν εὐχάριστα τὰ νεῦρα τῆς ἀφῆς, κι' εἶναι τὸ ὑφάσμα μᾶς φαίνεται ἀπαλό.

Ἀντίθετα, οἱ τεχνητῆς ἴνες εἶναι μακρείς καὶ λεπτὰ «σούρματα», ὁμοιομορφὰ σ' ὅλο τὸ μήκος τους, χωρίς καμμία ἀνωμαλία. Γι' αὐτὸ κάνουν τὰ ὑφάσματα κρύα καὶ γλυστερά.

Τὶ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ γιὰ τὸ νάυλον, ὥστε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ ὑφάσματα;... Ἐνῶς μηχανικὸς σκέφθηκε μιά μέρα νὰ κῆν μικροὺς κόμπους στὴ σειρά σ' ἕνα ἵνημα νάυλον, χρησιμοποιώντας γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἕνα κοινὸ ἐργαλεῖο τοῦ χεριοῦ. Εἶδε λοιπὸν μὲ χαρὰ του ὅτι τὸ νάυλον γίνονταν ἔτσι παρόμοιο στὴν ἀφή μὲ τὰ φυσικὰ ὑφάσματα!

Δὲν ἦταν δυνατόν ὅμως, βέβαια, νὰ γίνονταν κόμποι μὲ τὸ χερί σὲ ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἵνημα!... Οἱ μηχανικοὶ ριχτήκαν στὴ δουλειά, καὶ σὲ λίγα χρόνια εἶχαν ἔτοιμη μιά μηχανή, πού φτιάει κόμπους σὲ ἴνες ἀπὸ νάυλον, ἡ ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη τεχνικὴ ὑφαντικὴ ὀλη, ὥστε τὰ ὑφάσματα πού γίνονται ἀπ' αὐτὴν νὰ μὴν ὑστεροῦν καθόλου στὴν ἀφή ἀπὸ τὰ φυσικὰ.

Τὸ «ντάινελ» εἶναι μιά ὀλη στερεώτερη ἀπ' τὸ βαμπακί καὶ ζεστή σάν τὸ μαλλί. Δὲν μουλιάζει, δὲν καίγεται, στεγνώνει γρήγορα, δὲν τσαλακώνεται. Ἀποτελεῖ τὸν καρπὸ 17 ἐτῶν ἐρευνῶν. Εἶχε ὅμως στὴν ἀρχὴ τὸ ἐλάττωμα νὰ παράγῃ στατικὸν ἡλεκτρισμὸ, καὶ νὰ προκαλῇ ἀνωμαλίες στὴ ραδιοφωνικὴ λήψη. Ἐπειτα λοιπὸν ἀπὸ πολλὰς ἐρευνῆς, οἱ χημικοὶ βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ διορθώσουν τὸ μειονέκτημα τοῦ προσθετώντας μιά ρητίνη στὸ κοινὸ ρεγιόν, ὥστε νὰ μὴν παθαῖν πιδ τίποτε μὲ τὸ πλῆσιμο, νὰ «μπῇ» λιγώτερο ἀπὸ 2%, νὰ διατηρῆται πολὺ περισσότερο καιρὸ καὶ νὰ μὴν τσαλακώνεται εὐκόλα.

Ένα εἶδος τελειοποιημένου ρεγιόν, ἐξαιρετικὰ γερὸ, χρησιμοποιεῖται τώρα γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐλαστικῶν αὐτοκινήτων. Οἱ δοκιμαστικῆς ἀπέδειξε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ διαδρομὴ 40.000 μιλίων, τὸ ὑφάσμα αὐτὸ δὲν ἔχει χάσει τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἀντοχή του.

Τέλος, τὸ «περμαπρούφ» εἶναι ἕνα ὀλικὸ, μὲ τὸ ὁποῖο ἐμποτίζονται τὰ κοινὰ βαμπακερὰ ὑφάσματα κι' ἀποκτοῦν ὅλες τὶς θερμωσπονο-ντικές ἰδιότητες τοῦ ἀμιάντου. Ένας ἐργάτης χυτηρίου ἔπρεπε ἀπὸ ἀπροσεξία μέσα σ' ἕνα λάκκο μὲ λυμένο μέταλλο, ἀλλὰ δὲν ἐπαθε τίποτε, γιὰτὶ τὰ ρούχα του ἦσαν φτιαγμένα ἀπὸ τέτοιο ὑφάσμα!

Τὰ ἡλεκτρονικὰ Ταχυδρομεῖα

Θὰ ταξινομοῦν 130.000 γράμματα τὴν ὥρα

Πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ καὶ νὰ λειτουργήσῃ στὸν Καναδὰ ἕνας «ἡλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος», ἕνα ρομπὸτ πού θ' ἀνακουφίσῃ σημαντικὰ τοὺς ταχυδρομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ συγχρόνως θὰ βοηθῇ ὥστε ἡ διεκπεραίωσις τῆς ἀλληλογραφίας νὰ γίνεταὶ γρηγορώτερα παρὰ σ' ὁποιαδήποτε ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου.

Σ' ἄλλα Κράτη — ὅπως στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στὴν Ὀλλανδία, στὸ Βέλγιο — ὑπάρχουν ἤδη μηχανές, πού βοηθοῦν στὸ ἔργο τους τὶς ὑπηρεσίης ταξινόμησεως τῆς ἀλληλογραφίας. Ἡ βοήθεια ὅμως πού παρέχουν, εἶναι δευτερευούσης σημασίας. Ἀναλαμβάνουν δηλαδὴ ἕνα μέρος τῆς σωματικῆς ἐργασίας τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ὡς τώρα καμμία μηχανή, πού νὰ μοιράζεται μαζί τους τὴν πνευματικὴ προσπάθεια πού καταβάλλουν. Δὲν ἔχει γίνε τίποτε, γιὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὸ φορτίο τῆς ταλαιπωρημένης μνήμης τους...

Αὐτὸ, λοιπόν, ἐπιδιώκει ὁ ἡλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος, πού εἰταιμάζεται ἤδη στὸν Καναδὰ, γιὰ νὰ λειτουργήσῃ τὸ ἐπόμενο ἔτος. Ὑπάρχουν σήμερα πάνω ἀπὸ 12.000 ταχυδρομικὰ γραφεῖα, σκορπισμένα στὸ ἀπέραντο ἔδαφος τοῦ Καναδά. Κι' ὁ ἀριθμὸς τους αὐξάνεται συνεχῶς — ὅπως εἶναι φυσικὸ, προκειμένου γιὰ μιά χώρα πού ἀναπτύσσεται ὁλοένα.

Φαντασθῆτε τώρα τί φαινόμενα μνήμης πρέπει νάνα οἱ ταξινόμοι τῶν ταχυδρομικῶν, γιὰ νὰ θυμούνται πὼς λέγεται καὶ πού βρίσκεται τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ γραφεῖα! Ἀλλὰ, κι' ἂν ἀκόμη κατορθώσουν αὐτὸ πὸν ἄθλο, εἶναι φυσικὸς ἄδυνατο νὰ θυμηθοῦν ἐπιπλέον τοὺς δρόμους, πού πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ἡ ἀλληλογραφία, γιὰ νὰ φτάσῃ σ' ὅλα αὐτὰ, ἢ τὰ ὄνοματι τῶν πολυαριθμῶν μικρῶν κοινοτήτων πού ἐξυπηρετεῖ τὸ κάθε ταχυδρομικὸ γραφεῖο!

Καταλαβαίνεται, λοιπόν, πόσο δύσκολη καὶ κοπιαστικὴ εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐργασία τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ταχυδρομείου στὶς 17 μεγαλύτερες πόλεις τοῦ Καναδά, ἀπ' ὅπου περνᾷ τὸ 70 % τῆς ἀλληλογραφίας δλωδλήρης τῆς χώρας! Καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ μῆναι δυσκολώτατη καὶ βαρεία, ὡς τὸ 1956, πού προβλέπεται, ὅτι θ' ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ ὁ πρῶτος ἡλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος στὰ καναδικὰ ταχυδρομεῖα — γιὰ ν' ἀκολουθήσουν κατόπιν καὶ ἄλλοι.

Νὰ ποῖα θὰ εἶναι, στὶς γενικές γραμμές τῆς, ἡ λειτουργία τοῦ ἔξυμνου καὶ τελειοποιημένου αὐτοῦ συστήματος:

Τὰ γράμματα πού θὰ συγκεντρώνονται στὸ ταχυδρομεῖο γιὰ διεκπεραίωσι, θὰ περνᾷν πρῶτα ἀπὸ ἕνα συνεργεῖο εἰδικευμένων ὑπαλλήλων. Αὐτοὶ θὰ τὰ βάζουν ἕνα-ἕνα σὲ μεγεθυντικῆς συσκευῆς, γιὰ νὰ διαβάζουν εὐκολώτερα καὶ δίχως λάθος τὴν διεύθυνσι τοῦ φακέλλου. Ὑστερα θὰ «μεταφράζουν» αὐτὴ τὴν διεύθυνσι σὲ μιά «γλῶσσα κώδικος». Πιέζοντας δηλαδὴ ὀρισμένα κουμπιά, θ' ἀποτυπώνουν πάνω στὸ φακέλλο διάφορες κουκκίδες, πού, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς θέσεώς τους, θ' ἀνταποκρίνονται στὰ στοιχεῖα τῆς διεύθυνσεως τοῦ γράμματος.

Ἐπειτα τὸ γράμμα θὰ πέφτῃ αὐτομάτως πάνω σὲ μιά κινουμένη ταινία, χωρισμένη σὲ τρία παράλληλα τμήματα. Τὸ ἕνα τμήμα τῆς ταινίας αὐτῆς θὰ παραλαμβάνῃ τὶς ἐπιστολὲς γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, τὸ δεύτερο τὴν ἀλληλογραφία γιὰ τὶς ἐπαρχίες τοῦ Καναδά καὶ τὸ τρίτο τὰ ἐκπαῖθα.

1) Οἱ ταξινόμοι διαβάζουν μὲ μιά μεγεθυντικὴ συσκευὴ τὴν διεύθυνσι τοῦ κάθε γράμματος καί, πιέζοντας διάφορα κουμπιά, τὰ «μεταφράζουν» σὲ «γλῶσσα κώδικος». 2) Ἀριστοὶ ὑπάλληλοι ταξινομοῦν τὰ «ἐνπαῖθα» καὶ δεξιά τὰ γράμματα γιὰ τὶς ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξωτερικὸ. 3) Ὑστερα τὰ γράμματα μεταφέρονται ἀπὸ μιά κινουμένη ταινία ὡς τοὺς «ἀναγνωστές» (4). Καθὲνας ἀπ' αὐτοὺς συνδέεται μὲ τὸν «ἡλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο» (5) καὶ τὸν ρωτᾷ πού πρέπει νὰ στείλῃ κάθε γράμμα. Σύμφωνα μ' αὐτὲς τὶς ὁδηγίες, τὰ γράμματα μοιράζονται σὲς θυρίδες τῶν ντουλαπιῶν σὲς τὰ «ἐνταῖθα» (6), γιὰ τὶς ἐπαρχίες (7) καὶ γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ (8). Ἀπὸ καὶ τὰ παρῶν ἄλλοι ὑπάλληλοι καὶ τὰ ρίχνουν στούς ἀντιστοιχοῦς ταχυδρομικοὺς σάκκους, γιὰ τὴν ἀποστολὴ τους (9). Ἐνῶς εἰδικὸς ὑπάλληλος (10) ἐλέγχει συνεχῶς τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ «ἡλεκτρονικοῦ ἐγκέφαλου».

Κάθε τμήμα τῆς ταινίας θὰ μεταφέρῃ τὰ γράμματα σ' ἕνα «ἀναγνωστήρα», μιά μικρὴ δηλαδὴ συσκευὴ, ἐφοδιασμένη μὲ «φωτο-ἡλεκτρικὸ κύτταρο» ἢ μ' ἕνα εἰδικὸ ἐξάρτημα τηλεοράσεως. Τὸ κάθε γράμμα θὰ σταματᾷ ἐκεῖ, γιὰ μιά στιγμὴ μόνον, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ «διαβάσῃ» ἡ συσκευὴ τὴν διεύθυνσι τοῦ φακέλλου, δηλαδὴ τὶς κουκκίδες πού ἀνταποκρίνονται σ' αὐτήν.

Ἀμέσως κατόπιν, ἡ συσκευὴ θὰ ρωτήσῃ τὸν κεντρικὸ ἡλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο πού πρέπει νὰ σταλῇ αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἡ «μνήμη» τοῦ ἡλεκτρονικοῦ ἐγκέφαλου θὰ συνίσταται σ' ἕνα περιστρεφόμενο τύμπανο, πάνω στὸ ὁποῖο θὰ ἔχουν ἀποτυπωθῇ μὲ μαγνητικὴ μέθοδο καὶ μὲ κατὰλληλο κώδικα, τὰ λεπτομερῆ στοιχεῖα ὁλων τῶν ταχυδρομικῶν γραφείων τοῦ Καναδά καὶ τῶν κυριωτέρων ξένων, καθώς καὶ πληροφορίες γιὰ τὸ δρόμο πού πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ ἡ ἀλληλογραφία γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ.

Μόλις, λοιπόν, ἐρωτηθῇ ἀπ' τὸν κάθε «ἀναγνωστήρα», ὁ ἡλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος, θὰ ψάχνῃ στὴν τεραστίαν μνήμη του καί, σ' ἕνα τριακοστὸ ἔκτο τοῦ δευτερολέπτου, θὰ τοῦ δῇ τὴν ὁδηγίης πού πρέπει νὰ στείλῃ τὸ ἀντίστοιχο γράμμα.

Σύμφωνα δὲ μ' αὐτὲς τὶς ὁδηγίες, τὸ γράμμα θὰ ρίχνεται σὲ μιά ἀπ' τὶς πολυαριθμῆς θυρίδες ἑνὸς ντουλαπιοῦ, ἀπ' ὅπου θὰ παραλαμβάνεται κατόπιν ἀπὸ ἄλλους ὑπαλλήλους, γιὰ νὰ τὸ βάλουν στὸν ἀντίστοιχο ταχυδρομικὸ σάκο καὶ νὰ τὸ στείλουν στὸν προορισμὸ του.

Τὸ ἐπιτελεῖ τῶν Καναδῶν ἐπιστημόνων καὶ τεχνικῶν, πού ἔχει ἀναλάβει τὴν κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ ἡλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου, ὑπολογίζει πὼς θὰ εἶναι ἱκανὸ νὰ ταξινομήσῃ καὶ νὰ διεκπεραιώσῃ 130.000 γράμματα τὴν ὥρα.

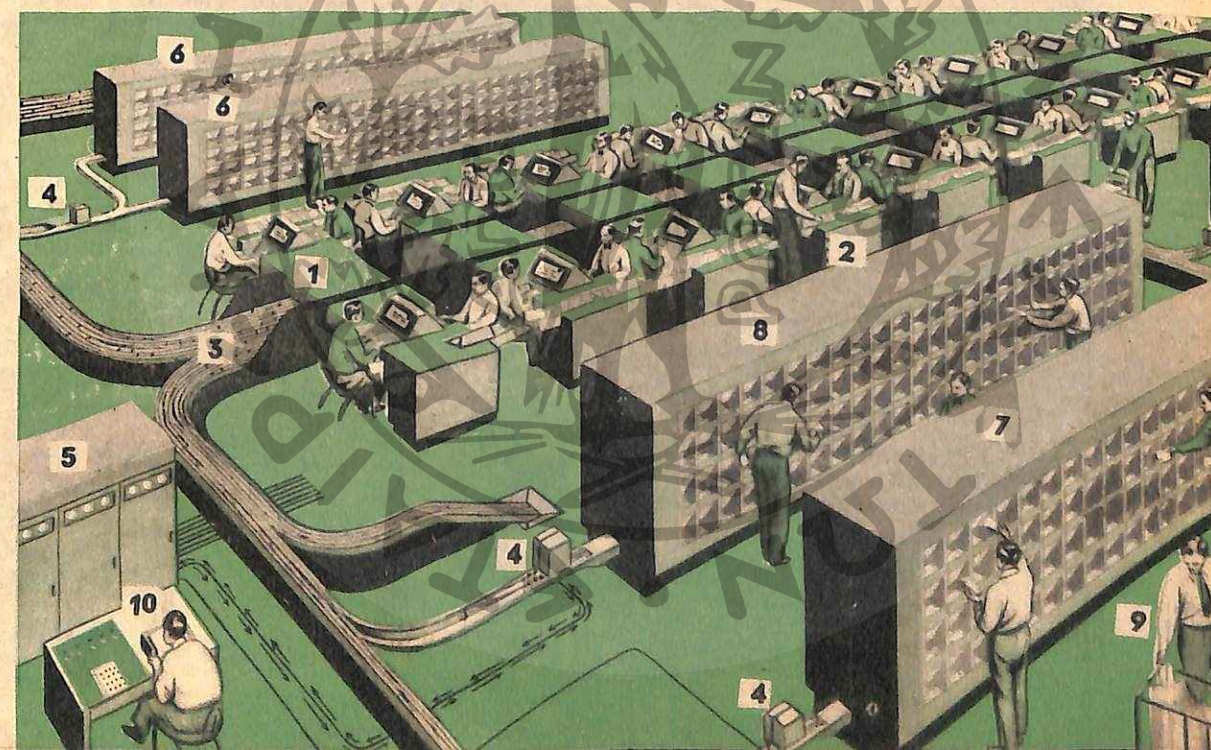
Ἡ μελλοντικὴ προοπτικὴ εἶναι νὰ ἐφοδιασθῇ καθὲνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ταχυδρομικὰ γραφεῖα τοῦ Καναδά μὲ δύο ἡλεκτρονικὸς ἐγκέφαλους. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, θὰ θυμᾷται ὁλους τοὺς δρόμους, τοὺς ταχυδρομικοὺς τομεῖς, κλπ., τῆς ἰδίας τῆς πόλεως καὶ θὰ ταξινομή τὰ γράμματα πού θὰ φτάνουν ἀπ' ἄλλου. Ὁ δεύτερος θὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν ταξινόμησι τῆς ἀλληλογραφίας, πού θὰ στέλνεται ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι σὲ ἄλλα μέρη τοῦ Καναδά ἢ στὸ ἐξωτερικὸ.

Ἐτσι, ἡ ἐργασία θὰ γίνεταὶ ἀσυγκρίτως πιδ γρήγορα, δίχως λάθη καὶ συγχρόνως πιδ ξεκούραστα γιὰ τοὺς ταχυδρομικοὺς ὑπαλλήλους.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπινοήσι τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ταχυδρομείων τοῦ Καναδά, κ. Τούρμπουλ, πού μπῆκε σ' αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία σάν ἄλλος ὑπαλλήλας πρὶν ἀπὸ 39 χρόνια καὶ σταδιοδρόμησε λαμπρά.

Ὁ κ. Τούρμπουλ ἔχει τέτοιο οἰκονομολογικὸ πνεῦμα, ὥστε ἐπέτυχε νὰ μὴ παρουσιάσῃ ποτὲ ἑλλειμμα τὰ ταχυδρομεῖα τοῦ Καναδά, ὅπως συμβαίνει σὲ τόσες ἄλλες χώρες. Συγχρόνως ὅμως ἔχει γονιμώτατη φαντασία καὶ ἐφευρετικότητα. Ἐνὸς π. χ. κοιτεῖ τώρα νὰ συμπληρωθῇ ἡ κατασκευὴ τοῦ πρῶτου ἡλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου, αὐτοῦ ἔχει ἤδη ἐπινοήσῃ μιά τελειοποίησι του, πού θὰ ἐπιτρέπῃ νὰ ταξινομοῦνται μὲ τὸν ἴδιο αὐτόματο τρόπο καὶ τὰ ταχυδρομικὰ δέματα.

Ἐῖχα τόσα σχέδια στὸ μυαλό μου — εἶπε στὸν προϊστάμενο τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐπιτελείου του, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ — ὥστε νὰ μὴ σὰς λείψῃ καθόλου ἡ δουλειὰ, ὥσπου ν' ἀσπρίσουνε τὰ μαλλιά σας!...

Η βελούδη γυναίκα

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

ΠΟΣΟ πρέπει να ευγνωμονούμε τη μόδα που συνεχίζει να ενοη το αρμονικό και τόσο πρακτικό αυτό σύνολο, που απαρτίζεται από τη φούστα και τη μπλούζα.

Ασφαλώς όλες θα συμφωνήστε πως η μόδα αυτή είναι πολύ βολική και μάς προσφέρει μεγάλη ποικιλία. Άλλοτε αλλάζουμε μόνον τη μπλούζα και παρουσιάζουμε διαφορετικό σύνολο, άλλοτε αλλάζουμε τη φούστα με την ίδια μπλούζα και πάλι κατορθώνουμε να έχουμε ένα ωμορφο και ιδίως διάφορο κοστούμι.

Ας εξετάσουμε όμως ποια είναι τα σχέδια που διαλέγει η μόδα πρώτα για τη φούστα. Έχουμε κατ' αρχήν την ίδια γραμμή, δηλαδή τη φούστα που από τους γοφούς ως το κάτω άκρον ακολουθεί μία τελεία κάθετο. Το ύψος που πλεονάζει γύρω από τη μέση περιορίζεται με μικρές πέντες εκατέρωθεν των γοφών. Μας χρειάζεται όμως φάρδος για να ευκολυνεται το περπάτημα. Αυτό λοιπόν επιτυγχάνεται ή με μία βαρεία πιέτα στο ένα πλάι ή με δύο πιέτες μετρίου βάθους που τοποθετούνται πίσω και σχηματίζουν μία κουφάτη πιέτα.

Πολλές φορές μία τέτοια φούστα έχει μπροστά μία κατάλληλη ντεκουί που σχηματίζει δύο καμπύλες γραμμές και μέσα σ' αυτές φιλοξενούνται δύο τσεπάκια.

Ένα άλλο είδος ίσιας γραμμής λιγότερο τυπικής είναι η φούστα που μονότυ ελεύθερη έχει στο ένα πλάι μία πιέτα που συγκρατείται στο επάνω μέρος, αλλά προς τα κάτω άφηνεται εντελώς ελεύθερη και προσδίδει με αυτόν τον τρόπο μία ελευθερία στο περπάτημα πολύ μεγαλύτερη απ' αυτήν που δίνει η τυπική ελεύθερη φούστα. Το είδος αυτής της κομψής φούστας. Το είδος αυτής της κομψής φούστας. Το είδος αυτής της κομψής φούστας.

Αλλά ας έρθουμε και στην εντελώς αντίθετη άποψη, την άποψη της φαρδύς φούστας που είναι κι' αυτή της μόδας. Παρουσιάζει κι' αυτή μεγάλη ποικιλία.

Μία απ' αυτές τις ποικιλίες είναι η φούστα που δεν είναι εφηρμοσμένη στη μέση, αλλά σε ένα άμπισιόν «άν φόρμ», που περιβάλλει τους γοφούς. Το άμπισιόν μπορεί να μην είναι πολύπλοκο, αλλά να σχηματίζει προεξοχές εις είδος πιάτ που τοποθετούνται ως επί το πλείστον, μπροστά μόνον και αντιστοιχούν σε δύο πιέτες στενές που όσο κατεβαίνουν φαρδύνουν κι' αφήνονται ελεύθερες κάτω. Για το σχέδιο αυτό ολόκληρη η φούστα είναι κομμένη «άν φόρμ» και έχει αρκετό φάρδος προς τα επάνω ώστε να μπορούν να σχηματισθούν μπρός και πίσω δύο βαρείες πιέτες που αντικρύζονται και πέφτουν κι' αυτές ελεύθερες προς τα κάτω.

Άλλη κομψή είναι η φούστα με άμπισιόν τελείως κυκλικό που συγκρατεί ένα πλισσέ με τις πιέτες τσακισμένες ως κάτω.

Εκτός απ' αυτά τα σχέδια έχουμε και την κλός φούστα που αποτελείται συνήθως από δυο φύλλα άν φόρμ με δυο ραφές μία μπροστά και μία πίσω. Κι' ακόμη ένα σχέδιο φαρδύς φούστας είναι η φούστα που σχηματίζει πιέτες γύρω από τη μέση, πιέτες όμως που περιορίζονται μόνο στη μέση με τη ζώνη, αλλά έπειτα αφήνονται ελεύθερες προς τα κάτω κι' έτσι η φούστα διατηρεί όλο της το φάρδος σαν να είναι κλός.

ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ας δούμε όμως τώρα τις μπλούζες που κι' αυτές παρουσιάζονται με διάφορες μορφές.

Κάτι που δίνει στην μπλούζα τον βασικό της χαρακτήρα είναι το κόψιμο του ώμου και τα μανίκια.

Ξέρουμε πως η μόδα ευνόει ιδιαίτερος έφέτος τα ζαπωνικά μανίκια. Οι περισσότερες μπλούζες κλίνουν υπέρ αυτών, αλλά σπεύδουμε να πούμε ότι δεν είναι για όλα τα σώματα. Πηγαίνουν στις αδύνατες και σε όσες έχουν κανονικά σώματα, οι εύσωμες όμως καλά κάνουν να προτιμούν τη μανικοκόλλησι.

2) Φορεματάκι σεμιζιέ για κοριτσάκι από λευκό κρέπ ντε σίν με σχεδιάκια μπλέ. 3) Φόρεμα κορσελέ από φανελίτσα «σάμπλ» με ριχτή ζακετούλα.

1) Βελούδινο φορεματάκι, πολύ νεανικό, με γιακαδάκι «έκολιέρ» και μαύρο φιδόκο.

Μη φαντασθήτε δε ότι θα είσθε «ντεμοντέ» αν δεν κάμετε ζαπωνικά μανίκια, γιατί η μόδα ευνόει πολύ και τα μανίκια με την κλασική ραφή στον ώμο. Πάντως είναι γεγονός ότι οι μπλούζες θα έχουν την πρώτη σιμοποιεί διαφοροτρόπως και, όπως είναι έπόμενο, τους δίδει διάφορες μορφές.

Ας δούμε πρώτα τις μπλούζες της καθημερινής χρήσεως.

Η εμφάνισή τους θα έχει κάτι το σπορτίβ, το κλασσικό, ασχέτως αν τα μανίκια είναι άλλοτε κοντά και άλλοτε τρουά κάρ.

Τα γιακαδάκια είναι άλλοτε στρογγυλά κατεβαστά, άλλοτε μύτερά και άλλοτε μικρά, όρθια. Πολλές φορές συνοδεύονται από ρεδέρ σε διάφορα σχήματα.

Μερικές φορές τα γιακαδάκια είναι αρκετά μεγάλα και συγχίζονται σε ρεδέρ που καταλήγουν σε μία πιάτ που κατεβαίνει οκτώ δακτύλων και χρησιμεύει και για το κουμπωμα.

Τα άμπισιόν παίζουν και στις μπλούζες μεγάλο ρόλο πότε μύτερά, πότε τετράγωνα και σπανιότερα στρογγυλά. Μερικές φορές θα τα ίδουμε να ενώνονται με τα μανίκια, αλλά το σχέδιο αυτό είναι μάλλον για λεπτές και μικρόσωμες.

Τα ύψοςματα που θα χρησιμοποιηθούν για τις μπλούζες είναι βαμβακερά, λινά, ποπλίνες, βατίστες, βουαλά, μεταξωτά. Μονόχρωμα, ριγέ, διαγώνια και με βούλες.

Τα μανικάκια είναι πολύ κοντά φουσκωτά, μακρυά σεμιζιέ με ανδρικές μανσέτες, κοντά με ρεδράκι, κοντά με πιάτ και σε πολλές μπλούζες είναι τελείως ανύπαρκτα. Όλα εξαρτώνται από τη μορφή που θέλουμε να δώσουμε στη μπλούζα: απλή, σπορτίβ, ή άμπισιέ.

Το κουμπωμα επίσης παρουσιάζει ποικιλία. Άλλοτε βλέπουμε δυο σειρές κουμπιά, άλλοτε μία και άλλοτε το κουμπωμα δεν συνεχίζεται ως κάτω, αλλά σταματά λίγο κάτω από το στήθος. Έπειτα έχουμε την τσέπη ή τις τσέπες. Αν είναι μία, μπαίνει αριστερά και μπορούμε να την γαρνίρουμε και με ένα μονόγραμμα.

Είπαμε πως οι μπλούζες μπορούν να γίνουν και χωρίς διάλυ μανίκια, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι περιορίζονται για άμπισιέ. Τουναντίον μπορούν να θεωρηθούν πρωινές. Στην περίπτωση αυτή δίνουμε μία ελαφριά κλίση στη γραμμή του ώμου και φαίνεται σε σχηματίζεται μικρό μανικάκι ενώ στην πραγματικότητα το μανίκι είναι ανύπαρκτο.

Μία άλλη πρωτοτυπία για μπλούζα άμπισιέ είναι τα μανίκια που φαρδύνουν προς τα κάτω και συγκρατούνται με ένα λαστιχάκι στον άγκώνα σχηματίζοντας μεγάλη φούσκα.

Έχουμε και τις μπλούζες που με μία ανάλογη φούστα φοριούνται σε μία απογευματινή συγκέντρωση και παρουσιάζονται σαν τουαλέττα. Χαρακτηριστικό τους είναι ο ανοικτός λαιμός σε σχήμα οβάλ ή στρογγυλό κι' ένα κοντό, πολύ κοντό μανικάκι. Μερικές απ' αυτές τις μπλούζες φοριούνται έξω από τη φούστα σχηματίζοντας ένα είδος καζάκας πολύ κοντής όμως, που φθάνει μόνον ως τους γοφούς και έχει στη μέση μερικές πέντες που συντελούν στην εφαρμογή. Το κουμπωμα τους είναι πίσω με ένα έκλαιρ,

αλλά δεν αποκλείεται να είναι και μπροστά με μικρά κουμπιά.

ΟΙ ΒΕΣΤΕΣ

Μην παραλείψετε να εφοδιασθήτε με μία ή και δυο ριχτές ζακετούλες, αυτές που ονομάζουμε συνήθως βέστες. Η μόδα βλέπτε είναι πιο πρακτική απ' ότι φανταζόμαστε και, μολονότι έπιμνει να μάς επιβάλλει τις ιδιαιτερότητες της, αναγκάζεται πολλές φορές να υποταχθεί στις καιρικές συνθήκες. Ο καιρός περισσότερο παρά ποτέ είναι άσφατος και μολονότι προχωρούμε με βήμα γοργό προς τις ήλιόλουστες ημέρες, οι μεταβολές της θερμοκρασίας εξακολουθούν να είναι άπτόμενες. Η βέστα λοιπόν θα σας προστατεύει απ' αυτές τις αναμυλίες του καιρού ενώ συγχρόνως θα προσδίδει κομψότητα στη σιλουέττα σας. Οι βέστες είναι φαρδύς πέρτον ελεύθερα πάνω στο σώμα και δεν ενοχλούν.

Η πιο συνήθισμένη κομψή της βέστας είναι η ραγκλάν χωρίς όμως να αποκλείεται και η κανονική μανικοκόλλησι.

Το κουμπωμα γίνεται με μία σειρά κουμπιά, όταν όμως σταυρώνει πολύ, τότε οι δυο σειρές είναι απαραίτητες δυο και δυο ή τρία και τρία, όχι περισσότερα.

Ο γιακάς μπορεί και να λείπει όπως μπορεί και να υπάρχει μόνον πίσω χωρίς ρεδέρ. Η εσάρπα ή το μαντηλάκι είναι το απαραίτητο τελειώμα.

Αν θέλουμε να δώσουμε πιο λουστάτη μορφή στη βέστα μας για να συνοδεύουμε μία βραδυή τουαλέττα, δεν της βάζουμε κουμπιά και την στολίζουμε με ένα γιακαδάκι.

Οι τσέπες μπαίνουν πάντοτε είτε κρυφές είτε φανερές με τη μόνη διαφορά ότι στις βέστες που φοριούνται την ημέρα οι τσέπες είναι μεγάλες εξωτερικές.

Βλέπτε πως λεπτομέρειες χαρακτηρίζουν τη μόδα και πόσο πρέπει να προσέχει η γυναίκα που θέλει να είναι πάντα καλοήθως και σύμφωνα με την κάθε περίστασι. Ένα τίποτε μπορεί να χαλάσει το ωραιότερο σύνολο.

ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ - ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Οι σημερινοί δημιουργοί της μόδας επιδιώκουν να προσφέρουν στη γυναίκα τους καλύτερους, τους πιο κομψούς συνδυασμούς με όσο το δυνατόν μικρότερη δαπάνη. Αυτό το επιτυγχάνουν με διάφορες παραλλαγές ενός και του αυτού φορέματος. Μ' ένα τίποτε, κάτι που προστίθεται ή αφαιρείται, αλλάζει εντελώς μορφή. Νά λ. χ. ένα ρόμπ - μασόν χρώματος, μπλε μαρέν που πέρνει άμέσως ευθυμ, άνοιξιότικη δη με μία εσάρπα μπαγιαντέρα στον λαιμό.

Αφαιρούμε την εσάρπα και το φόρεμα κλείνει, ως άπάνω, με κουμπιά. Η έντυπωσις άμέσως μεταβάλλεται και η όλη εμφάνισις παίρνει μία νότα πιο σοβαρή.

Νά τώρα μία λευκή τουαλέττα με μαύρες βούλες. Η φούστα της είναι φαρδύς, το κορσάκι σχηματίζει μία κομψή μπλούζα. Δεν έχουμε παρά ν' αφαιρέσουμε τη φούστα κι' έχουμε μία άλλη εμφάνισι με το έσπερικό, μαύρο φουφού που συνδυάζεται με το μπλε. Άλλα, δεν σταματούμε εδώ. Το μπλε φόρεμα αφαιρείται κι' αυτό και η ολόμαυρη μπλούζα βραδυή τουαλέττα εμφανίζεται ως ένα μεγάλο ντεκολτέ και, φυσικά, χωρίς μανίκια.

Παρόμοιοι συνδυασμοί και άλλοι άπλοστεροι εμφανίζονται άνευ τέλους.

Γιακαδάκια λευκά, πλαστρόν, κολλαρίστα φακόλ, πάνω στις φούστες που προσθέτονται ή αφαιρούνται και με ένα φόρεμα έχουμε ένα σωρό μικροσυνδυασμούς.

Με αυτό τον τρόπο η γκαρνταρόμπα μας πλουτίζεται χωρίς να πέφτει έξω ο προϋπολογισμός.

Και κάποιο άλλο όμως είναι το καλό που προκύπτει από τις έπινοήσεις της μόδας.

Για τα Σάββατο - Κύριακα και έν γένει τα μικροταξιδάκια της έποχης που μάς

έρχεται οι βαλίτσες ελαττώνονται σε αριθμό και βάρος.

Με ένα - δυο φορέματα που έχουν την ικανότητα ν' αλλάζουν μορφή δεν έχουμε ανάγκη να φορτωνόμαστε με πλήρη γκαρνταρόμπα, ενώ συγχρόνως δεν θα μάς λείπει τίποτε. Θα είμαστε πάντα εφοδιασμένες για ν' αντιμετωπίσουμε την κάθε περίπτωση και οι άποσκευές μας δεν θα μάς δυσκολεύουν κάθε μας βήμα.

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— Αν πρόκειται να περάσετε μερικές μέρες σε κάποια έξοχή, μην παραλείψετε να εφοδιασθήτε με ένα παντελόνι που είναι τόσο πρακτικό. Η φετινή μόδα το θέλει πολύ εφαρμοστό, αν βέβαια το έπιτρέπει η σιλουέττα σας.

— Αν κάτω από το άνοιξιότικο έπανωφορί σας φοράτε ένα απλό σουέτερ με το κοντό μανικάκι της έποχης, μην ξεχάσετε να φορέσετε μαζί του, γύρω από τον λαιμό σας, δυο - τρεις σειρές από γκριζες πέρλες ή άστρες. Είναι η τελευταία λέξη της μόδας.

— Είπαμε πάρα πάνω ότι η πρωινή τσάντα είναι πολύ μεγάλη. Αντίθετα η άπογευματινή είναι πολύ μικρή σε σχήματα στρογγυλό, τριγωνικό, ή ορθογώνιο.

— Τα κοσμήματα θα παίξουν μεγάλο ρόλο έφέτος. Οι κατασκευαστές των ψεύτικων κοσμημάτων παρουσιάζουν σωστά άριστουργήματα σε κολλίε, κλίπς, καρφίτσες, δακτυλίδια, βραχιόλια και διακοσμήσεις κεφαλιών. Έτσι τα κοσμήματα εμφανίζονται παντού.

— Τα σουέτερ με κλειστό λαιμό είναι πολύ της μόδας, αλλά χωρίς ν' αποκλείονται και αυτά που έχουν μυτερό άνοιγμα, που άφινει να φαίνεται ένα πλαστρόν από λευκό σατέν. Το ίδιο γαρνίρισμα έπανωλαμβάνεται στις μανσέτες.

— Άλλη ιδιαιτερότητα της μόδας είναι το μενταγιόν που κρέμεται χαμηλά στο στήθος περασμένο σε τρεις σειρές άλυσίδες.

— Το κλίπ που είναι το άποκλειστικό στολίσμα μιας άμπισιέ και συγχρόνως άπλής τουαλέττας καρφώνεται στο στήθος ή στον ώμο και συνδυάζεται με όμοιομορφα σκουλαρίκια.

— Σε πολλά τέλος κοσμήματα θα βλέπουμε πετράδια πολύχρωμα που με το σκάλισμά τους ή με το δέσιμο θυμίζουν ζωτικές χόρες.

— Η τοποθέτησι ενός κλίπ ή άλλου κοσμήματος είναι άνάλογη με το είδος του άνοιγματος του λαιμού. Σ' ένα μυτερό άνοιγμα τοποθετείται στο στήθος, σε άνοιγμα μπατώ στον άριστερό ώμο, σε φόρεμα με ρεδέρ στο άριστερό πέτο, σε μπλούζα άμπισιέ στο άνοιγμα του λαιμού εκεί που τελειώνει η μύτη του άνοιγματος. Και μην ξεχνάμε πως ένα όμορφο κλίπ στηρίζει και την εσάρπα, που φορούμε στο λαιμό μας.

Η έλληλογραφία μου

Άννα-Μαρία, Κάιρον: Η κρέμα που άναφέρετε είναι άριστη, αλλά είναι προτιμώτερο τη νύχτα μετά το ντεσκαγιόρισμα ν' άφινετε την έπιδερμίδα σας να άναπνέει χωρίς τίποτε. Το χρώμα της πούδρας σας να είναι ροδακινέ.

Νίκη Λεον., Χανιά: Κάμετε τη ζακέττα του τανιέρ σας σταυρωτή με τέσσερα κουμπιά άπάνω και τέσσερα κάτω. Ο γιακάς μυτερός, ρεδέρ στα μανίκια και τσέπες λωές με καπάκια. Η φούστα ίσια.

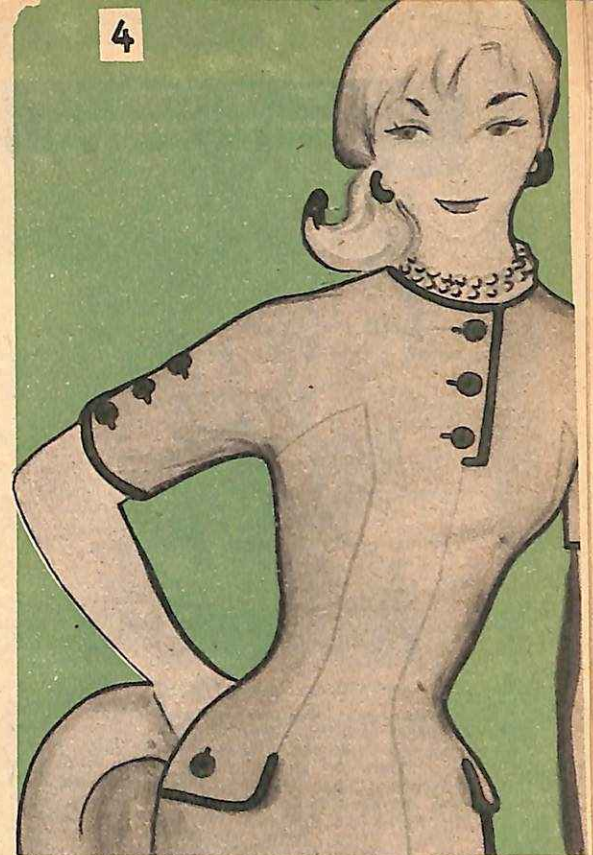
Λούλ., Πειραιά: Μη φοβάστε τα φρούτα και να τα προτιμάτε πάντοτε από τα γλυκά. Μία πορτοκαλάδα τα πρωινά, πριν του προγεύματος θα σας ώφεληση πολύ.

Κ. Α. Μ.: Απ' όσα μου λέτε φαντάζομαι ότι πρόκειται περί κίρωων, αλλά προτιμώτερο είναι να συμβουλευθώ τη γιατρό σας.

Μία μικρή άναγνωστριά: Δεν πρέπει ν' άμφισβόλλετε ότι η μητέρα σας θέλει το καλό σας, έπομένως μην κάμετε κάτι για το όποιον θα μετανοήσετε, όταν θα είναι πιά άργά.

Κάκια Α.: Βόλο: Το φόρεμά σας δεν θα καθαρίση, γιατί ο ίδρως το έκαψε. Για ν' άπορύγετε παρόμοια δυσάρεστα στο στό μέλλον, χρησιμοποιείται Οδοτόμο.

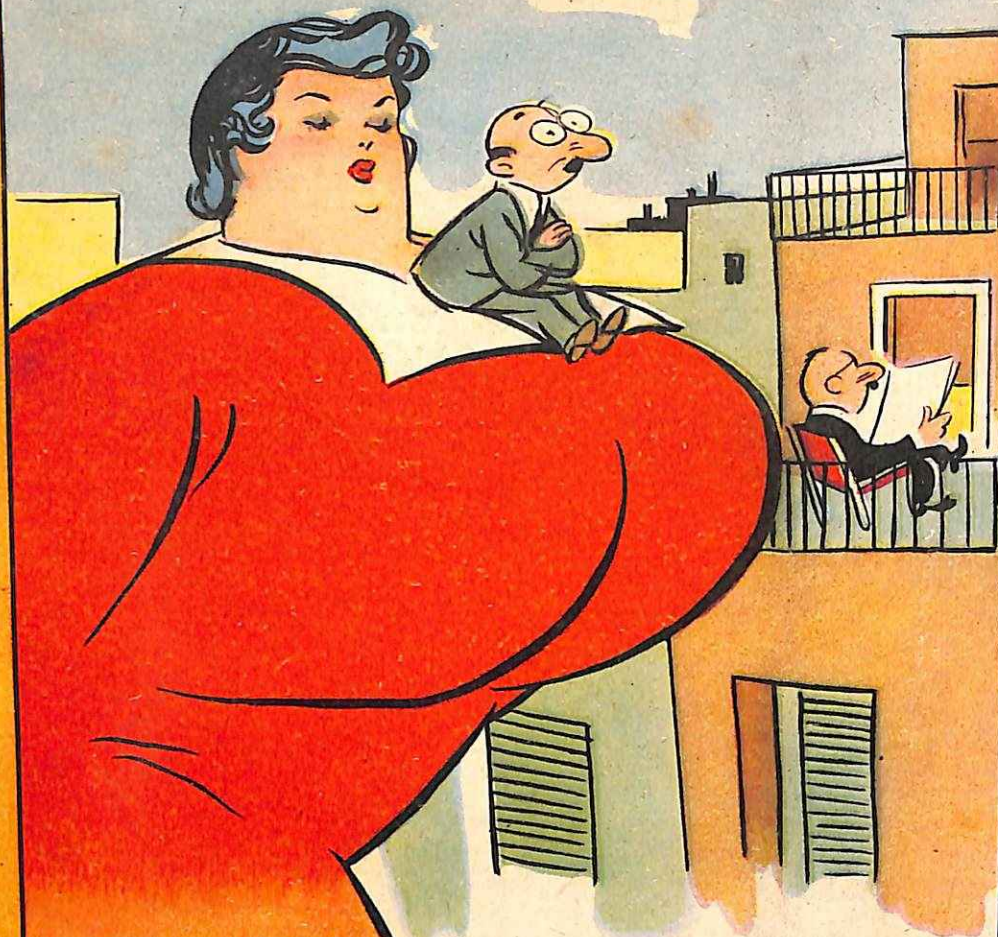
ΕΣΠΕΡΑΛΔΑ

4) Φόρεμα με μπουντούρα από δέρμα σεβρώ. Το κορσελέ του είναι της τελευταίας μόδας. 5) Ένα κεντημένο λουλούδι στο άριστερό μέρος του γιακά και στη μανσέτα είναι χαριτωμένο γαρνίρισμα. 6) Βέστα από δέρμα ή άπομίμηση δέρματος, που φοριέται με φούστα πλισσέ. Ένα φιογκάκι στο λαιμό συντελεί στη χαριτωμένη εμφάνισι του συνόλου.

PENE NTO PAIN

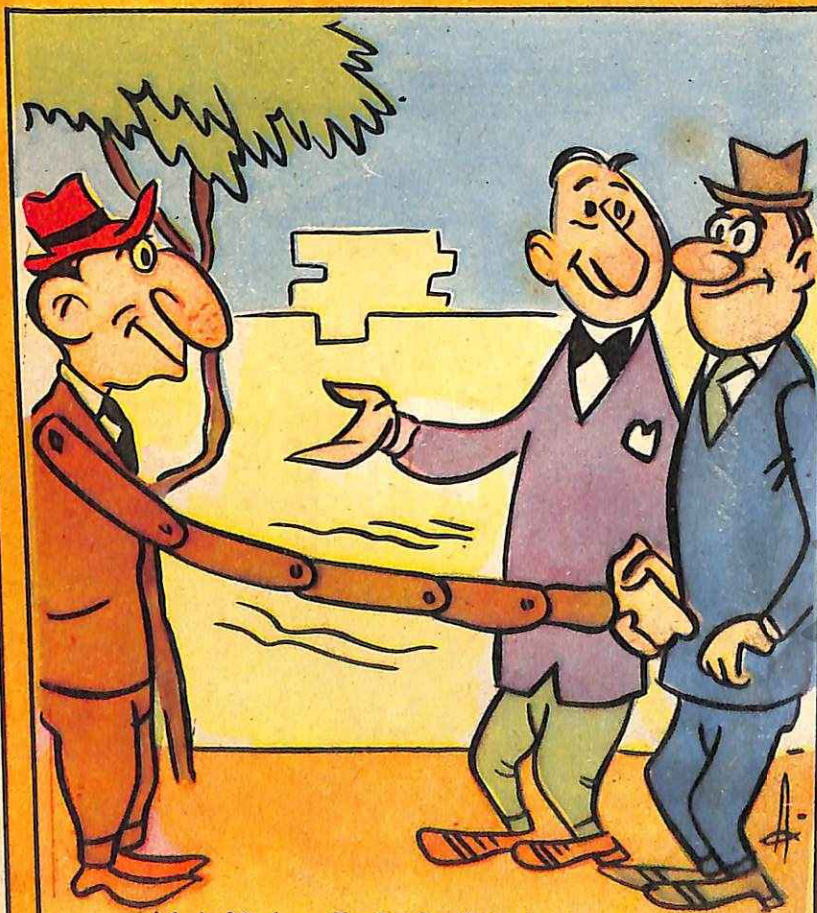
27

— Μεράκι τῶχω, βρε γυναῖκα, νὰ πάρουμε ἓνα ρετιρέ κι' ἐμεῖς!

— Τερψιθέα μου, εἶμαι εὐχαριστημέ-
γος, γιατί βοήθα ἐπὶ τέλους μιὰ ὑπάλ-
ληλο πού ξέρει καλά τὴ δουλειά της!...

— Ἀπὸ δῶ ὁ κ. Χατζηαβατίδης, ὁ γνωστός παραγ-
κιοζοπαίκτης!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ψιτ!... Ψιτ!... Συνάδελφε!...